

**Σύντομη Ἱστορία
τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος
καὶ περὶ τῆς
Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς Αὐτῆς**

Σύντομη Ἱστορία
τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος
καὶ περὶ τῆς
Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς Αὐτῆς

**Σύντομη Ἱστορία
τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος
καὶ περὶ τῆς
Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς Αὐτῆς**

Ἔκδοση
Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

*Ἐπιμέλεια
Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν Θεμάτων*

Ἀθήνα
Μάρτιος 2015

Φωτογραφίες έξωφύλλου:

Οί Προθιεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος Δημητριάδος Γερμανὸς (1935-1941), πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος (1941-1955), Ταλαντίου Ἀκάκιος (1960-1963), καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Αὐξέντιος (1963-1985), Χρυσόστομος (1986-2010) καὶ Καλλίνικος (2010 ἔ.).

© Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Διεύθυνσις Γραφείων Ἱεράς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθήναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Περιεχόμενα

Πρόλογος	7
Α'. Ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρ- ρύθμιση στὸν χώρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας	11
Β'. Ἡ Ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπαινετὴ Ἀντίδραση τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν	15
Γ'. Ἀπόκτηση Ἀρχιερατικῆς Ἡγεσίας καὶ ἀντίδραση τῶν Καινοτόμων	31
Δ'. Νέοι Διωγμοὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ ἐσωτερικοὶ τους κλυδωνισμοὶ	40
Ε'. Ὁ μεγάλος Διωγμὸς τοῦ 1951 καὶ ἡ μετέπειτα ἐξέλιξη μέχρι τῆς Κοιμήσεως τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου	51
ΣΤ'. Ἡ πορεία στὴν ὀρφανία καὶ ἡ σύσταση νέας Ἱερᾶς Συνόδου	61
Ζ'. Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀδιαμφισβήτητη	76
Η'. Ἡ μετὰ τὸ 1970 πορεία τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας	85
Θ'. Περίοδος μεγάλης ἐσωτερικῆς δοκιμασίας	94
Ι'. Περίοδος ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἐλπίδος	114
• Βασικὴ Βιβλιογραφία	123

Πρόλογος

Το παρελθόν έτος 2014 σηματοδότησε την Έπέτειο της συμπληρώσεως 90 έτων από την Ημερολογιακή Καινοτομία του 1924. Τότε, με τὸ πρόσχημα μιᾶς μικρῆς δῆθεν καὶ ἀσήμαντης ἀλλαγῆς στὴν ἡμερομηνία τῶν Ἐορτῶν, ἔγινε ἓνα μέγα καὶ ἀποφασιστικό βῆμα γιὰ κάτι τὸ καινοφανές με τὴν ἀρνητικὴ ἔννοια, γιὰ κάτι ἐντελῶς «νέο» στὴν ζωὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας: ἄρχισε νὰ ἐπιβάλλεται μιὰ νέα ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση, ὁ Οἰκουμενισμός.

Ἡ αἵρεση αὐτὴ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται σταδιακά, με τρόπο ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀδιόρατο, ὥστε νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους, καὶ τὸ δηλητήριό της, καθὼς δινόταν σὲ μικρὲς δόσεις, δι-άβρωνε τὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ καταστήσει τὴν Ἐκκλησία τῶν Καινοτόμων «Νέα», δηλαδὴ μέρος τῆς Αἱρέσεως στὴν ὁποία αἰχμαλωτίσθηκε.

Στὸ ὄνομα μιᾶς δῆθεν ἀγάπης, ἀπεμπολήθηκε ἡ Ἁγιοπνευματικὴ Ἀγάπη τῆς Ἀληθείας, ἡ μόνη ἀληθινὴ καὶ σωτήρια.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη ἐφαρμογὴ τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, ἄρχισε μιὰ Ἐποποιία ἀντιστάσεως γιὰ τὴν διαφύλαξη τοῦ ἀτιμήτου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, αὐτὴ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων

Χριστιανῶν, στήν πατρίδα μας καὶ ἄλλοῦ.

Ἡ ἠρωϊκὴ καὶ συνάμα τραγικὴ αὐτὴ Ἐποποιία εἶναι ἐν πολλοῖς ἄγνωστη στοὺς σύγχρονους Νεο-Ἕλληνες, ἀκόμη καὶ στοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας· εἶναι εἴτε λησμονημένη, εἴτε παραπονημένη, εἴτε ἀκόμη καὶ διαστρεβλωμένη. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ παρουσιασθῇ μὲ τρόπο ὑπεύθυνο, περιεκτικὸ, κατανοητὸ καὶ σύντομο.

Τοῦτο ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Ἱερᾶ Σύνοδος μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Καλλίνικο, προέβη στήν ἔκδοση καὶ κυκλοφόρηση τῆς παρούσης ἐργασίας. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι κυρίως ἐνημερωτικὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπολογητικὸς.

Εἶναι ἄμεση ἀνάγκη οἱ νέες γενιές, οἱ νέοι μας, νὰ γνωρίσουν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποσαφηνισθοῦν ὀρισμένα πράγματα. Καὶ ἀκόμη, εἶναι ἀνάγκη νὰ διευκρινισθοῦν τὰ τῆς προελεύσεως τῆς κανονικῆς Ἱερωσύνης μας, διότι πολλὰ δυστυχῶς λέγονται καὶ ἀκούγονται ἀπὸ ὄσους ἀγνοοῦν τὴν πραγματικότητά ἢ, τὸ χειρότερο, τὴν παραποιοῦν καὶ κακοποιοῦν βάνανυσα.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκτιμήσουμε ὅλοι μας τὸ βᾶρος τῆς κληρονομιάς καὶ εὐθύνης ποὺ βαστάζουμε ἐμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, γὰ νὰ φρονηματισθοῦμε, νὰ ἐμπνευσθοῦμε καὶ νὰ διδαχθοῦμε ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ἠρωϊκά, ἔνδοξα καὶ ἔξοχα παραδείγματα τῶν πρὸ ἡμῶν Ἀγωνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ λάθη ποὺ ἔγιναν, ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν.

Μὲ τὴν ἐργασία αὐτὴ καλύπτεται κατὰ κάποιον

τρόπο καὶ ἡ ἐμφανὴς ἔλλειψη μιᾶς κατατοπιστικῆς καὶ ἀξιόπιστης ἐργασίας, γιὰ τὴν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση κάθε ἐρευνητοῦ, ὅπως καὶ κάθε καλοπροαίρετου ἀναζητητοῦ τῆς ἀλήθειας σύγχρονου σκεπτόμενου ἀνθρώπου, γιὰ τὸ θέμα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κοινῶς γνωστῶν ὡς «Παλαιοημερολογιτῶν».

Ἡ ἐργασία μας αὐτή, παρὰ τὴν πληρότητα καὶ ἀξιόπιστία της, δὲν εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ σκοποῦ της ἐξαντλητικὴ καὶ λεπτομερῆς. Λέγει ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση σὲ κάποια θέματα, πρόσωπα καὶ ἐποχές. Θὰ ἦταν δὲ χαρὰ μας, ἀλλὰ καὶ εὐχή μας, νὰ ἀποτελέσει τὸ ἔναυσμα, τὴν βάση καὶ τὴν ἀρχὴ γιὰ ἓνα πιὸ πλήρες καὶ συστηματικὸ ἔργο μὲ ἄμεση παραπομπὴ σὲ πηγές καὶ κείμενα.

Πάντως, ἡ παροῦσα ἐργασία μας δὲν παύει νὰ θεωρεῖται μιὰ κατάθεση ζωῆς καὶ ἐμπειρίας ἀπὸ τὸν πλοῦτο τοῦ βιώματος τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ὠφέλεια, προβληματισμὸ καὶ αὐτοκριτικὴ.

Εἶναι καὶ ἐκπλήρωση ἐνὸς χρέους ἔναντι τῆς προσφάτου ἱστορίας τῶν πρὸ ἡμῶν, τῶν συγχρόνων καὶ τῶν ἐπιγενομένων, ἀλλὰ καὶ μία ὑπόσχεση, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουμε πάση θυσίᾳ τὸν Ἀγῶνα τὸν καλόν, «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως Ἀρχηγὸν καὶ Τελειωτὴν Ἰησοῦν»!

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Α'. Ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση στὸν χώρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας

ΑΠΟ τὶς ἀρχὲς τοῦ παρελθόντος 20οῦ αἰῶνος, διαφάνηκε στὸν χώρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἕνας ἐπηρεασμὸς ἀπὸ τὴν περιορρέουσα ἀτμόσφαιρα στὸν ἑτερόδοξο κόσμο. Εἶχαν ἀρχίσει οἱ λεγόμενες ἐνωτικὲς διεργασίες, οἱ Οἰκουμενιστικὲς προσπάθειες, γιὰ συνεργασία καὶ ἔνωση τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, κυρίως στὸν Προτεσταντικὸ κόσμο. Ἀλλὰ καὶ οἱ Παπικοὶ δὲν ἔπαυαν νὰ προπαγανδίζουν τὶς δικές τους αἰρετικὲς ἐπινοήσεις, ὅπως καὶ τὸ δυτικὸ τους Ἡμερολόγιο, τὸ Γρηγοριανό.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέχρι καὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα παρέμενε στὴν ἐπίσημη ἔκφραση καὶ Ὁμολογία τῆς πιστῆς στὴν γραμμὴ τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεώς της, ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀήττητη Κιβωτὸς τῆς Σωτηρίας.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ποτὲ δὲν δελεάσθηκε μέχρι τότε ἀπὸ τὶς «σειρῆνες» τοῦ δήθεν ἐκσυγχρονισμοῦ στὴν θεοπαράδοτη Πίστη καὶ Ζωὴ της, καὶ ἀπέκρουε ἀποφασιστικὰ κάθε νεωτερισμὸ καὶ κάθε εἶδους Καινοτομία σὰν μία ὑπαγόρευση τοῦ πονηροῦ διαβόλου.

Σὲ τρεῖς μάλιστα Πανορθόδοξες Συνόδους, τὸ 1583,

τὸ 1587 καὶ τὸ 1593, καταδίκασε τὸ νέο Πασχάλιο καὶ Μηνολόγιο τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 1582, διότι κατέλυε τὸν Πασχάλιο Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶχε ὀρισθεῖ θεόπνευστα ἀπὸ τὴν Πρώτη ἤδη Οἰκουμένη Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τὸ 325 στὴν Νίκαια τῆς Βηθυνίας.

Στις ἀρχὲς ὅμως τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ξεκίνησε στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μία τάση γιὰ προσέγγιση μὲ τοὺς Δυτικούς, μὲ τὶς δῆθεν «ἀναδενδράδες» τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μία διάθεση γιὰ συζήτηση περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Πατροπαράδοτου Ἡμερολογίου. Αὐτὸ ἐκφράσθηκε μὲ Ἐγκύκλιο τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1902. Οἱ Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τοποθετήθηκαν ἀρνητικά, καὶ μία **πιθανὴ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου θεωρήθηκε -πολὺ ὀρθὰ- ἀνόητη, ἄσκοπη καὶ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἐνότητά της.**

Ἀπὸ τότε ὅμως ἄρχισαν δυστυχῶς ζυμώσεις εἰς βάρος τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὑψηλόβαθμα στελέχη τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ ὑπέστησαν μία θλιβερὴ ἀλλοίωση στὴν Συνείδησή τους, διότι ἀπομακρύνθηκαν βιωματικὰ ἀπὸ τὴν ἁγιαστικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσκολλήθηκαν στὸ στρατόπεδο τοῦ κοσμικοποιημένου Χριστιανισμοῦ τῆς Δύσεως ἢ, τὸ χειρότερο, σὲ ἀντιχριστιανικὲς μυστικὲς ἑταιρεῖες καὶ ὀργανώσεις.

Ἔτσι, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 **ἀναγνώρισε de facto ὅλες τὶς αἵρετικὲς Κοινότητες ὡς «Ἐκκλησίες Χριστοῦ»** καὶ

πρότεινε τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ τὴν προώθηση τῆς συμπήξεως μιᾶς «**Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν**», κατὰ τὸ πρότυπο τῆς τότε «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», μὲ καθαρὰ ἐγκόσμιους σκοποὺς καὶ ἐπιδιώξεις. Ὡς πρῶτο τέτοιο μέτρο γιὰ τὴν ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ προβλέφθηκε ἡ ἐξεύρεση «**κοινοῦ ἡμερολογίου**» γιὰ τὸν **συνεορτασμὸ** τῶν Ἑορτῶν μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Χριστιανούς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν προέλευσή τους.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν κάτι πρωτοφανὲς καὶ ἐντελῶς ἀπαράδεκτο, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς Ὁρθόδοξου διδασκαλίας καὶ ἐκκλησιολογίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ προσπάθεια εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐδῶ καὶ ἕναν περίπου αἰῶνα δὲν ἐπέφερε καμία στροφὴ ἐν μετανοίᾳ τῶν ἑτεροδόξων στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀντίθετα ὁδήγησε τοὺς Οἰκουμενιστὲς σὲ ἀπομάκρυνση ἀπὸ Αὐτὴν.

Γιὰ νὰ ἐφαρμοσθοῦν αὐτὰ τὰ ἐκθεμελιωτικὰ μέτρα σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο, βρέθηκαν τότε καὶ τὰ κατάλληλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνείργησαν μὲ τρόπο μοιραῖο καὶ δραστικό. Γιὰ παράδειγμα, ὁ τοποθετηθεὶς ἀντικανονικὰ στὸν Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος ὁ Μεταξάκης τὸ 1922, ἦταν ἀναμφίβολα Μασῶνος.

Αὐτὸς συγκάλεσε ἕνα Συνέδριο στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν Μάιο-Ἰούνιο τοῦ 1923, τὸ ὁποῖο μάλιστα ὀνόμασε «Πανορθόδοξο», ἐνῶ στὴν οὐσία συμμετεῖχαν 10 μόνον πρόσωπα (!), μὲ ἀποχὴ τῶν περισσότερων Πατριαρχείων, καὶ ἀνέλαβε τὴν ψήφιση καὶ προώθηση τῶν οἰκουμενιστικῶν καὶ ἐκκοσμικευτικῶν μεταρρυθμίσεων στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Τὸ *Μεταξάκειο* Συνέδριο ἔθεσε στὸ στόχαστρό του τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο ποὺ προηγήθηκε τοῦ 1920, καὶ **ἀποφάσισε παράνομα καὶ ἀντικανονικὰ τὴν «μεταρρύθμισή» του, ὅπως καὶ τοῦ Πασχαλίου, μὲ τὴν ἀποδοχὴ κατ' οὐσίαν τοῦ καταδικασθέντος Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου!**

Πρέπει νὰ τονίζεται μὲ κάθε τρόπο ὅτι τὸ λεγόμενον «Νέο Ἰουλιανὸ» ἢ «Μελετιανὸ» Ἡμερολόγιο **ταυτίζεται καὶ συμπίπτει** μὲ τὸ Γρηγοριανὸ Παπικὸ Ἡμερολόγιο καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ δέχθηκαν οἱ Νεοημερολογῖτες πρὸς κατάκρισίν τους.

Εἶναι πάντως ἀξιοσημείωτον ὅτι *Βασιλικὸ Διάταγμα* στὴν Ἑλλάδα λίγους μῆνες νωρίτερα, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1923, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἀνακλήθηκε, καθιέρωνε τὸ νέο ἡμερολόγιο σὲ χρῆση ἀπὸ τὴν Πολιτεία καὶ ὄριζε τὴν τήρηση τοῦ ἀνέκαθεν Πατρικοῦ Ἡμερολογίου γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Β'. Ἡ Ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπαινετὴ Ἀντίδραση τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Τὸ ἔτος 1923 ἐκλέχθηκε ἀπὸ μία μικρὴ Σύνοδο, μὲ ὑπόδειξη τῆς Πολιτείας, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὁ Καθηγητὴς Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ μικρὸ διάστημα χρόνου, χωρὶς συνεννόηση μὲ τίς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, χωρὶς συμφωνία, χωρὶς ἐνημέρωση καὶ προετοιμασία προέβη μονομερῶς, παρὰ τίς ἀντιδράσεις ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Συνόδου του, στὴν Ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, καὶ ἡ 10η Μαρτίου τοῦ 1924 ὀνομάσθηκε διὰ μιᾶς μὲ ἓνα ἀπεγνωσμένο ἄλμα εἰς ὕψος καὶ εἰς βάθος 23η Μαρτίου!...

Τὸ Ὁρθόδοξο Πλήρωμα, παρὰ τὴν ἰδιαίτερα δύσκολη τότε ἐποχὴ ἀπὸ κάθε ἄποψη (ἐθνικὸς διχασμὸς, Μικρασιατικὴ καταστροφή, πρόσφυγες κλπ.), δὲν ἀδιαφόρησε γιὰ τὴν φαινομενικὰ «μικρὴ» ἐκείνη Ἀλλαγὴ, ἀλλὰ ἀντέδρασε μὲ θαυμαστὴ ἐπιμονὴ καὶ δικαίωσε πλήρως τὸν χαρακτηρισμὸ, ποὺ προσέδωσαν στὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ οἱ Ὁρθοδόξοι Πατριάρχες τῆς Συνόδου τοῦ 1848, ὡς «*φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας*».

Εἶναι γνωστὴ ἡ διαπίστωση τοῦ ἀπλοῦ, περιφρονημένου, ἀλλὰ θεοφόρου Ὁρθοδόξου λαοῦ μας γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου: «**Μᾶς φραγκέ-**

ψανε!...». Ὁ ζυγὸς τῆς φραγκιάς ἦταν πάντοτε ιδιαίτερα ἀποκρουστικὸς καὶ ἐπαχθὴς καὶ χύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων γιὰ νὰ μὴν ἐπικρατήσῃ αὐτὸς στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Καὶ τώρα, μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὸν ὑποκόπανο τοῦ χωροφύλακα, ἐπιβλήθηκε αἰφνιδιαστικὰ καὶ δικτατορικὰ αὐτὸ ποῦ μόνον σὰν ἐφιαλτικὸ ὄνειρο μπορούσε νὰ συμβεῖ στὸ παρελθόν!...

Οἱ πιστοί, ὀρμώμενοι καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Συνείδηση καὶ διαίθησή τους, ἀντιτάχθηκαν ἀποφασιστικά. Διαμαρτυρήθηκαν, ἐξέφρασαν μὲ κάθε χριστιανικὸ τρόπο τὴν ἀντίθεσή τους, αἰσθάνθηκαν προδωμένοι καὶ ἐγκλωβισμένοι, ἀλλὰ δὲν κατέθεσαν τὸ «ὄπλα τῆς δικαιοσύνης». Ἄρχισε Ἀγώνας ἔνδοξος καὶ δραματικός. Ἀγώνας κατὰ τοῦ πρώτου πρακτικοῦ μέτρου ἐφαρμογῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν Ἐκκλησία καὶ ὑπὲρ διακρατήσεως ἀνοθεύτου τῆς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως. Ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ Ἀγῶνα Ἀντι-αιρετικὸ, ὑπὲρ Πίστεως καὶ Παραδόσεως, κατὰ πάντα Θεάρεστο καὶ Νόμιμο. Κηρύχθηκε Σχίσμα στὴν Ἐκκλησία, ποῦ ἐπιβάρυνε ἀποκλειστικὰ τοὺς ἐμπνευστὲς τῆς Καινοτομίας. Δὲν ἦταν ἀγώνας γιὰ 13 ἡμέρες, ὅπως προσπάθησαν νὰ τὸ παρουσιάσουν, ἀλλὰ ἀγώνας ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς ἔννοιας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σωτηριώδους ἔργου Της.

Στὴν Μητρόπολη Ἀθηνῶν οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ παρὰ τὶς ἀπαγορεύσεις ἀγρύπνησαν στὴν Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ 1924 μὲ τὸ Πάτριον καὶ συνέβησαν μάλιστα τρία συγκλονιστικὰ Θαύματα: **ἡ Παναγία**

μας θεράπευσε ἓνα κωφάλαλο καὶ παράλυτο 7χρονο παιδί, τὸ ὁποῖο μίλησε καὶ περπάτησε, μία παράλυτη 17χρονη νεάνιδα, ἡ ὁποία ἐπίσης περπάτησε, καὶ ἓναν κωφάλαλο 30χρονο, ὁ ὁποῖος ἐπίσης μίλησε, ὅλα αὐτὰ σὲ ἔνδειξη προφανῶς τῆς θείας εὐαρέσκειας στοὺς Ὁρθοδόξους ἐκείνους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχθηκαν τὴν Καινοτομία!

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ πρῶτοι Ὁρθόδοξοι Ἀγωνιστὲς ἦταν λαϊκοί, ἄνθρωποι ὄλων τῶν τάξεων, κυρίως ὅμως ἄπλοί, πτωχοὶ καὶ ταπεινοί, ἀλλὰ ἀνδρεῖοι καὶ γενναϊόκαρδοι. Ἐκεῖνοι οἱ ἀφανεῖς ἥρωες συνέστησαν λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν Καινοτομία τὸν «**Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων**» στὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχισαν μὲ τὰ πενιχρά τους μέσα, ἀλλὰ μὲ ἐφόδιο τὴν μεγάλη τους Πίστη, νὰ προβαίνουν σὲ ἐνημέρωση τῆς κοινῆς γνώμης, μέσῳ ἐντύπων, ὁμιλιῶν καὶ ἄλλων δραστηριοτήτων. Στις διαλέξεις τους συμμετεῖχαν καὶ προσωπικότητες περιοπῆς, ὅπως ὁ Ἱστορικὸς καὶ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Παῦλος Καρολίδης, ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ Μανουὴλ Γεδεών, ὁ Καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Κωνσταντῖνος Ψάχος κ.ἄ.

Πρόεδρος τοῦ «Συλλόγου» ἀνέλαβε ὁ Ἰωάννης Σιδέρης καὶ Μέλη του ἀποτέλεσαν οἱ Ἄνδρέας Βαπορίδης, Ἀδριανὸς Παπαδημητρίου, Βασίλειος Δεληβοριάς, κ.ἄ., ὅπως καὶ οἱ Ἄγιορεῖτες Μοναχοὶ Παΐσιος Φινοκαλλιωτάκης καὶ Χρῦσανθος Βρέτταρος.

Αὐτοὶ συγκεντρώνονταν γιὰ προσευχὴ σὲ οἰκίες ἢ Παρεκκλήσια, ἀρχικὰ μόνοι χωρὶς Κληρικοὺς μὲ τὴν ἀπειλὴ μάλιστα τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς βίας ἐκ μέρους τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κατὰ Χριστὸν ἐπιμονή

τους ἔφερε ἀποτέλεσμα. Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1924, ἔξι ὀλόκληρους μῆνες μετὰ τὴν Καινοτομία, προσχώρησαν οἱ δύο πρῶτοι Κληρικοί, ὁ Ἱερομόναχος Παρθένιος Ἰβηρίτης καὶ ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερος π. Ἰωάννης Φλῶρος, οἱ ὁποῖοι τέθηκαν ὡς Πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν Μελῶν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων».

Τὰ πρῶτα Χριστούγεννα τοῦ 1924 ἐωρτάσθησαν στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Θεράποντος στὸ Γουδί, ἔξω τότε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Συγκεντρώθηκαν 3.000 περίπου πιστοὶ καὶ παρὰ τὴν ἐπέμβαση δυνάμεων τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Στρατοῦ (!), μὲ ἐπικεφαλῆς μάλιστα τὸν στρατιωτικὸ Φρούραρχο Ἀθηνῶν, οἱ ἀποφασισμένοι Ὁρθόδοξοι ἀντιτάχθηκαν ἄφοβα καὶ τέλεσαν τὴν Ἑορτὴ καὶ Ἀγρυπνία τους μὲ τὸν Ἱερέα τους π. Παρθένιο, κοινωνήσαντες τὰ ἅγια Μυστήρια μὲ κατάνυξη καὶ θεία εὐλογία.

Τὰ πρῶτα Θεοφάνια τοῦ 1925 στὸν Ἅγιο Γεώργιο Ευροτάγαρου στὸ Φάληρο εἶχαν ἐπίσης δραματικὴ περιπέτεια. Ἡ ἐπέμβαση τῶν δυνάμεων τῆς Χωροφυλακῆς, διότι δῆθεν ὑπονομευόταν ἡ Δημοκρατία (!), καὶ ἡ προσαγωγή 30 περίπου πιστῶν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ἀπέδειξε τὸ μένος τῶν διωκτῶν καὶ τὴν σταθερότητα τῶν Ὁρθοδόξων Ὁμολογητῶν. Ἐμεινε μάλιστα ἀποφθεγματικὴ ἔκτοτε ἡ «θριαμβευτικὴ» ἀναφώνηση τοῦ ἀστυνομικοῦ Διοικητοῦ, μετὰ τὴν σωματικὴ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στοὺς προσαχθέντας καὶ τὴν εὐρεση πάνω τους μόνον ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων: «*Βρέ, μὲ εὐαγγέλια καὶ σταυροὺς καὶ κομποσκοίνια δὲν πέφτει ἡ Δημοκρατία!*».

Ἐνῶ ὁ διωγμὸς ἀγρίευε, οἱ πιστοὶ τοῦ Πατρῴου πα-
ραδόξως αὐξάνονταν καὶ ἐπίσης ἄρχισαν νὰ προσ-
χωροῦν καὶ ἄλλοι ἠρωϊκοὶ Κληρικοὶ στὶς τάξεις τοῦ
ιεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος.

Στὴν Ἀγρυπνία τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ,
στὶς 13 πρὸς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925 μὲ τὸ ἐκκλη-
σιαστικὸ ἡμερολόγιο, στὸ ἔρημο τότε Βυζαντινὸ
Μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὸν
συνοικισμό τοῦ Παπάγου στὴν Ἄττική, στοὺς πρό-
ποδες τοῦ Ὑμητοῦ, συνέβη τὸ μεγάλο Θαῦμα τῆς
Θεοθεν Βεβαιώσεως τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μας. Περὶ τὸ
μεσονύκτιον, ἱερουργοῦντος τοῦ εὐλαβεστάτου π. Ἰω-
άννου Φλώρου καὶ συμπροσευχομένων 2.000 περίπου
πιστῶν, καὶ ἐνῶ κατέφθασαν μὲ διωκτικὴ διάθεση
ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς, ἐμφανίσθηκε ὁ **Τίμιος καὶ**
Ζωοποιὸς Σταυρὸς ὁλόλαμπρος στὸν Οὐρανό, ἐπάνω
ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἱερὰ ὀμήγυρη τῶν ἀγρυπνούντων

Ὁρθοδόξων, καταυγάζοντας τὶς καρδιές τους, θερμαίνοντας τὸν ζῆλο τους καὶ πλημμυρίζοντας τους μὲ θεία ἐνίσχυση καὶ εὐλογία! Ἔτσι ὁ ἱερός Ἀγώνας ἐπευλογήθηκε ἄνωθεν καὶ οἱ διώκτες του καταισχύθηκαν καὶ ἀποτεφρώθηκαν τὰ σαθρὰ νοήματά τους.

Ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1925 (μὲ ἐπίσημη ἀναγνώριση τὸν Μάϊο τοῦ 1926) μετατράπηκε σὲ «**Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν**» (προτιμήθηκε τὸ «Γνήσιοι» ποὺ ἀπαντᾶται στὸν Ὅρο τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀντὶ τοῦ γλευαστικοῦ «Παλαιοημερολογίτες»). Ἡ «Κοινότητα» ἄρχισε δραστήρια νὰ ἰδρύει Ἐνορίες καὶ Παραρτήματα σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, διότι τότε ἦταν ποὺ ἄρχισε ἡ ἀνοικοδόμησις ἰδιόκτητων Ναῶν σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς χώρας.

Ἄν καὶ ὑπῆρξαν ὑπουργικὲς ἐντολὲς καὶ βεβαιώσεις γιὰ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ὁ διωγμὸς παρὰ ταῦτα χειροτέρευε, οἱ πιέσεις ἐντείνονταν, ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοὶ ἐπληθύνοντο καὶ ὁ ζῆλος κραταιωνόταν.

Κληρικοί, Ἱερομόναχοι ὅπως καὶ Μοναχοὶ ἦλθαν καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν λεγομένων *Ζηλωτῶν Πατέρων*, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διακόψει τὴν μνημόνευση τοῦ Νεοημερολογίτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ νὰ συνδράμουν στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Πατρῶων Παραδόσεων. Αὐτοὶ μετέφεραν στοὺς πιστοὺς τὸ ἀσκητικὸ ἰδεῶδες καὶ ἐκτὸς ἀπὸ Ἐνορίες καὶ Κοινότητες ἄρχισαν νὰ ἰδρῦουν σπουδαῖες Ἱερὲς Μονές, κυρίως Γυναικεῖες καὶ λίγες Ἀνδρῶες, πρῶτα στὴν Ἀττικὴ καὶ κατόπιν καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς.

Γι' αὐτὸ διωγμοὶ σημειώθηκαν καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος. Τὸ 1927 ἐκτοπίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τοῦ Ἁγίου Ὅρους 19 Ζηλωτὲς Μοναχοὶ καὶ ἄλλοι ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἄλλοι τέθηκαν ὑπὸ περιορισμὸν σὲ διάφορες Μονές.

Εἶναι γνωστὸ καὶ τὸ περιστατικὸ ἀπόπειρας κοπῆς τῆς γενειάδος τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο Πειραιῶς τὸ 1927, ἀπὸ τὸν Κων/νο Καραγιαννίδη, ἕναν «ἀγανακτισμένο» ἀκόλουθο τοῦ Πατρῖου, ὁ ὁποῖος βίωνε τὸ δράμα τῆς ὀδυνηρῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως στὸ ἴδιο του τὸ σπίτι· ἡ γυναίκα του ἦταν θερμὴ ὑποστηρίκτρια τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἔτσι ἐξ αἰτίας τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε ἕναν «ἐμφύλιο πόλεμο» μέσα στὴν ἴδια του τὴν οἰκογένεια! Καὶ πόσοι τέτοιοι «ἐμφύλιοι πόλεμοι» κηρύχθηκαν ἔκτοτε καὶ χώρισαν σπίτια καὶ οἰκογένειες καὶ διαίρεσαν τὴν πατρίδα μας! Ἡ ἀπόπειρα ἐκεῖνη ἀπέτυχε ἐν μέρει, καὶ ὁ Καραγιαννίδης προσήχθη στὴν ἀστυνομία, ὅπου ἀπολογούμενος δεόντως, τελικὰ ἀθωώθηκε.

Τέτοιες ἐνέργειες βέβαια δὲν ἐπαινοῦνται, ὅμως δείχνουν τὸ μέγεθος καὶ τὶς παραμέτρους τοῦ προβλήματος ἀπὸ τὸ Σχίσμα ποὺ προκλήθηκε σὲ πρακτικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, κάτι ποὺ ὅπως φαίνεται οἱ Καινοτόμοι, στὸν οἴστρο τῆς παρανομίας τους, οὔτε σκέφθηκαν οὔτε ὑπολόγισαν!...

Οἱ διωγμοὶ τότε ἐντάθηκαν σὲ ὅλη τὴν χώρα. Μὲ ἐντολὲς εἶτε τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου εἶτε τῶν κατὰ τόπους Μητροπολιτῶν τὰ σώματα ἀσφαλείας

ἔκαναν ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν λειτουργικῶν συναθροίσεων τῶν πιστῶν καὶ συνελάμβαναν τοὺς Κληρικούς, τοὺς ὁποίους κακοποιοῦσαν, ἀποσχημάτιζαν, ξύριζαν, φυλάκιζαν ἢ καὶ ἐξόριζαν, τοὺς δὲ ἀπλοὺς λαϊκοὺς πιστοὺς μεταχειρίζονταν ἐπίσης βάνουσα.

Στὴν Ἀγρυπνία τῶν Ταξιαρχῶν μάλιστα, σὲ ἐορτάζοντα Ναὸ στὴν Μάνδρα τῆς Ἀττικῆς τὸν Νοέμβριο τοῦ 1927, ἔγινε καὶ τὸ χειρότερο: ἀστυνομικὴ δύναμη, ἡ ὁποία εἶχε κυκλώσει τὸν Ναὸ ἀπὸ νωρὶς, ἐπιτέθηκε μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀγρυπνίας γιὰ νὰ συλλάβει τὸν ἱεροουργήσαντα Ἱερομόναχο Χριστοφόρο Ψαλλύδα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Στὴν προσπάθεια μάλιστα νὰ προστατεύσει τὸν Ἱερέα ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τῶν ἀστυνομικῶν, **κτυπήθηκε θανάσιμα στὴν κεφαλὴ ἀπὸ ὑποκόπανο ἀστυνομικοῦ ἢ 27χρονη νεαρὴ μητέρα δύο ἀνηλίκων παιδιῶν Αἰκατερίνη Ρούττη**, ἡ ὁποία αἰμόφυρτη διακομίσθηκε στὸν «Εὐαγγελισμό», ὅπου ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο θάνασμο τραῦμα τῆς στίς 15/28 Νοεμβρίου, στεφθεῖσα ἀπὸ τὸν Κύριό μας μετὰ τὸν ἔνδοξο στέφανο τοῦ Μαρτυρίου!

Αὐτὴ ἢ ἄδικα φονευθεῖσα Νεομάρτυς, ἢ Πρωτομάρτυς τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, βοᾷ καὶ κατακρίνει τοὺς Καινοτόμους καὶ διώκτες τῆς Εὐσεβείας! Τὸ «**Αἷμα τῆς Μάνδρας**» καταγγέλλει τὴν ἀθαιρεσίᾳ καὶ τὴν βία τῶν Καινοτόμων καὶ ἀποδεικνύει τὴν πνευματικὴ τους βαρβαρότητα καὶ γυμνότητα, τὴν ἀδικία καὶ ἀσυδοσία τους!

Ποιὸς ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος; Ποιὸς ὑπέστη τὶς κυρώσεις γι' αὐτό; Ποιὸς μετανόησε καὶ ἐκδήλωσε τὴν μεταμέλειά του; Ὅσα παρόμοια ἐρωτήματα καὶ νὰ τεθοῦν, δὲν θὰ ἀπαντηθοῦν. Αὐτοὶ ποὺ ἀμάρτησαν θανάσιμα κατὰ τῆς Μητρὸς Ἁγίας Ἐκκλησίας, οἱ Καινοτόμοι, ὀφείλουν νὰ ἐπανορθώσουν, γιὰ νὰ λάβουν συγχώρηση ἀπὸ Θεὸ καὶ ἀνθρώπους, πρὶν νὰ εἶναι ἀργά...

Τὸ 1929 ἀπεστάλησαν δύο ὁμάδες Ἱερομονάχων ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικὰ ἀποτέλεσαν τὴν πνευματικὴ Ἡγεσία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος κατὰ τὴν δύσκολη ἐκείνη περίοδο. Σὲ συνεργασία μὲ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς «Κοινότητος» ἐργάσθηκαν γιὰ τὴν στήριξη τῶν ἀγωνιζομένων καὶ διωκομένων πιστῶν, γιὰ τὴν διαφώτιση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας στὸ Πατροπαράδοτο Ἑορτολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιὰ τὸν τελευταῖο μάλιστα αὐτὸ σκοπὸ στάλθηκαν κατὰ καιροὺς Ὑπομνήματα τῆς «Κοινότητος» τόσο πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως αὐτὸ τῆς 27.6.1929, ὅσο καὶ σὲ μεμονωμένους Ἱεράρχες. Τοῦτο εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συγγραφή καὶ κατάθεση κεμένων, Ὑπομνημάτων καὶ Διαμαρτυριῶν ἀπὸ Ἱεράρχες τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Σύνοδό τους περὶ τῆς ἀντικανονικότητος τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μὲ προτάσεις **ἐπαναφορᾶς** στὴν Ἐκκλησία τοῦ λεγομένου Παλαιοῦ γιὰ τὴν εἰρήνευση καὶ τὴν παύση τῆς διαστάσεως.

Ἀπὸ τὴν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀποκαλυπτικὴ συζή-

τηση, ποὺ προκλήθηκε τότε στὴν Σύνοδο, κατατέθηκε στὶς 4.7.1929 σημαντικὴ *Πρόταση-Διαμαρτυρία* ἀπὸ τὸν Κασσανδρείας Εἰρηναῖο, **καταγγέλλουσα τὴν πραξικοπηματικὴ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἐπαινοῦσα τὰ ἀφοσιωμένα στὴν Ἐορτολογικὴ Παράδοση «τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» (!)**, συνυπογραφομένη καὶ ἀπὸ τοὺς Δημητριάδος Γερμανὸ καὶ Δρουῖνουπόλεως Βασίλειο, μὲ παραπομπὴ τοῦ θέματος γιὰ ἐπίλυση καὶ διευθέτηση σὲ Μεῖζονα Σύνοδο.

Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ συνετὲς ἐκεῖνες φωνές δὲν εἰσακούστηκαν, ὁ Καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος μὲ ψεύδη ἐπιβλήθηκε καὶ ἡ πλειονότητα τῶν ἐπισκόπων διατήρησε καὶ συνέχισε μίᾳ ἄκαμπτη καὶ σκληρὴ στάση, ὥστε ἡ διάσταση ἀντὶ νὰ ἐπουλωθεῖ, νὰ βαθύνει ἔτι περισσότερο.

Εἶναι πάντως ἀξιοπαρατήρητο ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως σὲ Ἐγκύκλιο ποὺ ἐξέδωσε τὸ 1931, δεχόταν ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα παραμένει ἐπίδικο ἐνώπιον τῆς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου. Δηλαδή, δὲν θεωροῦσαν τὴν Καινοτομία τους ὡς πράξη ὀριστικὴ καὶ ἐπικυρωμένη, ἂν καὶ μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τὴν ὑποστήριζαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἐπιβάλλουν διὰ τῆς βίας...

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1931) ἡ «Κοινότητα», ἐκπροσωποῦσα 245 Παραρτήματα σὲ ὅλη τὴν χώρα, ἐπέδωσε καὶ πάλι Ἐπόμνημα στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ ἐπαναφορὰ στὸ Πάτριο Ἐορτολόγιο καὶ παύση τῶν ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν. Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε πράγματι τὸ θέμα καὶ ἀποφάνθηκε, ὅπως καὶ ἡ Κωνσταντούπολη, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο μόνον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μποροῦσε νὰ ἐπιλύσει

ἔγκυρα καὶ ὀριστικά, ὥστε ἡ ἀπόφασί της νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Παράλληλα, ὄρισε πενταμελῆ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ Ἀρχιερεῖς γιὰ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων μὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους· ὅμως τὸ ἔργο τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποδείχθηκε ὅτι ἦταν ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας, ὥστε νὰ ἀποδείξει τὴν ἀντιφατικότητά της.

Ἐπίσης, συζήτησις διεξήχθη καὶ στὴν Βουλὴ τὸ 1931 σχετικὰ μὲ τὶς διώξεις ἐναντίον τῶν «Παλαιο-ημερολογιτῶν». Ὅλα τὰ κόμματα συμφώνησαν **ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κατὰ πάντα νομοταγῶν πολιτῶν μὲ δικαίωμα τελέσεως ἀκωλύτως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τους τελετῶν, ὥστε νὰ παύσουν νὰ διώκονται, παρ' ὅλον ὅτι κάποιοι Βουλευτὲς μίλησαν γι' αὐτοὺς περιφρονητικά.** Ὅμως, ἡ διοικοῦσα Ἱεραρχία, ποὺ θεωροῦσε τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους «ἄξεστους ταραξίες», εἶχε δυστυχῶς τὴν δύναμη νὰ ἐπιβάλλει τὶς διωκτικὲς της ἐπιθυμίες ἐναντίον τους.

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ἐλπίζοντες καὶ προσμένοντες λύση τοῦ ζητήματος καὶ ἀγωνιζόμενοι ἀταλάντευτα γιὰ τὶς Ἀρχές τους, κέρδιζαν ἔδαφος παρὰ τοὺς διωγμούς. Ἐπέδειξαν ἀξιοζήλευτη ἀντοχὴ καὶ παγιώθηκαν ὡς αὐθύπαρκτη ὄντοτητα, ἀγωνιζόμενοι σκληρὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἐν γένει καὶ γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς νοθείας καὶ ἐκκοσμικεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τὰ ἐπόμενα μάλιστα χρόνια ἔφθασαν νὰ ἀριθμοῦν περὶ τὰ 800 Παραορτήματα σὲ ὅλη τὴν χώρα!

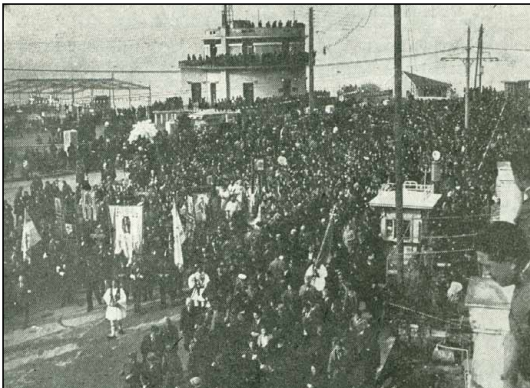
Ἐξέδωσαν δὲ καὶ διάφορα βιβλία, ὅπως καὶ περι-

οδικὰ («Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», «Ὁ Κῆρυξ τῶν Ὁρθοδόξων» κλπ.).

Ἡ καταφορὰ ἐναντίον τους ἦταν τραγική: διώκτες Μητροπολίτες πρωτοστατοῦσαν σὲ διωκτικὲς «ἐπιχειρήσεις», διέλυαν λατρευτικὲς Συνάξεις, διέκοπταν Θεῖες Λειτουργίες, καὶ ἔφθασαν μάλιστα στὸ φρικτὸ καὶ ἀνήκουστο σημεῖο νὰ ποδοπατήσουν ἱερὰ Σκευὴ καὶ νὰ ἀδειάσουν ἀσεβῶς καὶ ὕβριστικῶς τὸ Θεῖο περιεχόμενό τους, ὅπως συνέβη γιὰ παράδειγμα στὴν Δεσφίνα Φωκίδος τὸ 1932!

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1932), μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἐκτρόπων, ἐπιχειρήθηκε καὶ διωκτικὴ κατεδάφιση τοῦ Ναοῦ τῆς νεόδμητης τότε Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβολάντου, τῆς τόσο λαοφιλοῦς θαυματουργοῦ Ἁγίας, στὴν Λυκόβρουση Ἀττικῆς, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε ἀπὸ Θεῶμα τῆς Ἁγίας, μέσῳ καὶ τῆς θυσιαστικῆς ἀντιστάσεως τῆς Ἀδελφότητος ὑπὸ τὴν ἡρωϊκὴ Ἡγουμένη Γερρόντισσα Μελετία (Κονταξή)!

Στὰ Θεοφάνια μὲ τὸ Πάτριο τοῦ 1933 στὸ Παλαιὸ Φάληρο συμμετείχαν ἐντυπωσιακὰ περὶ τὶς 30.000

Ὁρθοδόξου λαοῦ, μία κοσμοπλημμύρα ποὺ διατράνωνε τὴν ἄδολη προσκόλλησή της στὴν Ἀκαινόμητη Ὁρθοδοξία.

Τὸ αὐτὸ ἔτος (1933) τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως με ἐπιστολὴ του τῆς 27ης Ὀκτωβρίου ζήτησε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση τὴν συνδρομὴ τῆς «διὰ πάντων δυνατῶν μέσων» ἐνάντια «εἰς τοὺς ἀφηνιάσαντας ἀνιέρους ψευδο-ζηλωτάς»!... Ἄρα, τὸ διωκτικὸ μένος τῶν Φαναριωτῶν κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ μάλιστα τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων εἶναι παλαιὰ ἱστορία καὶ οἱ παράνομοι, ὅπως φαίνεται, δυστυχῶς «οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι»!...

Ὅμως στὶς 11.10.1933, οἱ προαναφερθέντες τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, ὅπως καὶ ὁ Δράμας Βασίλειος, κατέθεσαν «Γνώμην περὶ τοῦ Ἡμερολογίου» στὴν συνεδριάζουσα Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τους, **προτείναντες ὡς μόνη δυνατὴ λύση τὴν ἐπιστροφὴν στὸ Βασιλικὸ Διάταγμα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1923**, σύμφωνα με τὸ ὁποῖο ἡ Πολιτεία δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο, ἡ δὲ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιο, με παραπομπὴ μελέτης τοῦ θέματος τούτου σὲ Οἰκουμενικὴ ἢ Μεγάλῃ Τοπικῇ Σύνοδο τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἂν καὶ δὲν ἐπέμειναν στὴν πρότασή τους, διότι ἀπειλήθησαν με καθαίρεση!

Εἶναι φανερὸ ὅτι τὸ θέμα παρέμενε ἰδιαίτερα σοβαρὸ καὶ ἐπίκαιρο καὶ προτείνονταν ἀκόμη ὀρθῆς λύσεις ἀπὸ παραδοσιακοὺς Ἱεράρχες τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη τῶν πλειόνων διὰ τῆς βίας.

Στὸν ἱερὸ Ἀγῶνα τῆς Πίστεως συμμετείχαν μὲ ἐνθουσιασμὸ ἐνεργὰ καὶ οἱ Νέοι, οἱ ὁποῖοι σύστησαν τὸ 1934 τὴν «**Ἐνωσιν τῶν Νέων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος**», γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς μαρτυρίας καὶ τῶν δραστηριοτήτων τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1934) ἀποκαλύφθηκε μὲ ἀπογοήτευση ὅτι τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς «Κοινότητος» εἶχε προβεῖ σὲ κρυφὸ κατάκριτο ἐλιγμὸ ἀπὸ τὸ 1931 ἀποδοχῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου διὰ ἐξασφάλισεως Κληρικῶν πρὸς κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων. Ἡ ἐνέργεια θεωρήθηκε προδοτικὴ τῶν Ἀρχῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ τὸν Αὐγούστο τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐκλέχθηκε νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο.

Αὐτὸ προέβη σὲ ἐπίσημη πλέον **Ἀποκήρυξη** τοῦ Καινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου, ὅπως καὶ τῆς «ἐπισήμου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», διότι κατέστη σχισματικὴ, μὲ ἀπόφαση μέριμνας γιὰ ἐξεύρεση «κανονικῶν Ἀρχιερέων», ὥστε νὰ τοὺς παραδοθεῖ «ἡ ἀρχηγία τῆς Ἐκκλησίας». Τὴν Ἀποκήρυξη αὐτὴ ὑπέγραψαν καὶ ἐπιφανεῖς Ζηλωτὲς Ἄγιορεῖτες Ἱερομόναχοι καὶ Πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν καὶ τὴν προσωρινὴ πνευματικὴ ἡγεσία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Μάλιστα, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1934, τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς «Κοινότητος» ἀποτάνθηκε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Κιέβου Ἀντώνιο (Χραποβίτσκυ), ἡ ὁποία ἔδρευε ἀκόμη τότε στὸ Κάρλοβιτς τοῦ Βασιλείου τῆς Γιουγκοσλαβίας, μὲ ἐκζήτηση πνευματικῆς προστασίας καὶ αἵτηση χειροτονήσε-

ως Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων γιὰ τὸν ἱερὸ Ἀγῶνα στὴν Ἑλλάδα. Ἡ προσπάθεια ἐκείνη ἔμεινε ἀτελέσφορη, ἀλλὰ γνωρίζουμε ὅτι βρῆκε τελικὰ ἐκπλήρωση 26 χρόνια ἀργότερα.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1934) ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς χώρας Π. Τσαλδάρης σὲ συνάντησή του μὲ Ἐπιτροπὴ Ἀρχιερέων τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας, **πρότεινε τὴν διεξαγωγὴ δημοψηφίσματος γιὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀρνήθηκαν!** Προφανῶς γνώριζαν ὅτι οἱ περιφρονημένοι «Παλαιοημερολογῖτες», τοὺς ὁποίους ὑπολόγιζαν σὲ μερικὲς δεκάδες μόνον χιλιάδων, **ἦταν στὴν πραγματικότητα μία σημαντικὴ καὶ ὑπολογίσιμη μειοψηφία, ἀριθμοῦσα ἑκατοντάδες χιλιάδες πιστῶν.**

Στὰ Θεοφάνια τοῦ 1935 στὴν Φαληρικὴ Ἀκτὴ εἶχαν δώσει καὶ πάλι δυναμικὸ παρὸν περὶ τοὺς 30.000 πιστοὺς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου!

Παρὰ τὶς δυσκολίες, ἡ προσμονὴ καὶ πίστη γιὰ αἴσια ἔκβαση τοῦ Ἀγῶνος διατηροῦνταν ἰσχυρὴ καὶ θερμὴ.

Ὁ Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος.

Γ'. Απόκτηση Ἀρχιερατικῆς Ἡγεσίας καὶ ἀντίδραση τῶν Καινοτόμων

ΑΠΟ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, οἱ ἐπικεφαλῆς Κληρικοί καὶ λαϊκοὶ ἔκαναν ἐκκλήσεις, ὅπως καὶ ἐπισκέψεις κατὰ καιροῦς, σὲ διαφόρους φίλα προσκείμενους Ἀρχιερεῖς, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Καινοτομία καὶ νὰ ἀναλάβουν τὴν διαποίμανση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Τέτοιες κρούσεις ἔγιναν καὶ πρὸς τὸν σχολάζοντα ἐπιφανῆ Ἀρχιερέα πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο (Καβουρίδη), τὸν ἀπὸ Ἰμβρου καὶ Τενέδου καὶ κατόπιν Πελαγονίας.

Αὐτὸς ὡς Μητροπολίτης Φλωρίνης ἀπὸ τὸ 1926 ἕως τὸ 1928 ἐόρταζε -μὲ ἀπαίτηση μάλιστα τοῦ τοπικοῦ παραδοσιακοῦ πληθυσμοῦ- τὶς Ἑορτὲς καὶ μὲ τὸ Παλαιὸ καὶ μὲ τὸ Νέο, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὸ Παλαιό. Ἡ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Καινοτομίας τὸν ὑποχρέωσε νὰ καθιερώσει τὸ Νέο ἀπὸ τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου τοῦ 1928. **Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη σημειώθηκε ἀπρόσμενα καταστροφικὴ πλημμύρα (!) καὶ οἱ Φλωρινιώτες, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος, θεώρησαν τοῦτο ὡς μία θεομηνία γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Πατρίου!** (βλ. Δημ. Μπεκάση, Ἡ μεγάλη πλημμύρα τοῦ 1928, στὴν Ἱστοσελίδα «Λεύκωμα Φλωρίνης – Florinapast» τῆς 9-11-2007).

Ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος ἓνα ἀκριβῶς ἔτος μετά, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1929, κατέθεσε Ἑπόμνημα στὴν Σύνοδο του γιὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα, ζητώντας νὰ ἐξετασθεῖ τοῦτο ἀπὸ ἀπόψεως διαφορᾶς πρὸς τοὺς Παπικούς, πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο ἀποτελεῖ ἓναν «φραγμὸ» γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς Ὁρθοδόξους.

Ἐφ' ὅσον ὁ φραγμὸς αὐτὸς καταρρίφθηκε ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ὑποτιθέμενους φύλακες τῆς Μάνδρας τοῦ Χριστοῦ, εἰσέρρευσε ἡ πλημμυρίδα τῶν Καινοτομιῶν καὶ τῆς Ἐκκοσμικεύσεως, τὰ δὲ οἰκτρὰ ναυάγια τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως τῆς σήμερον εἶναι εὐεξήγητα καὶ προφανῆ.

Ἀπὸ τὸ 1932, ὅταν ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἦταν πλέον σχολάζων Ἀρχιερεὺς μετὰ τὸν τίτλο τοῦ «πρώην Φλωρίνης», ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ τοὺς ἀγωνιζομένους Γνησίους Ὁρθοδόξους ἐγγύτερα καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1934 νὰ συντονίζεται στὸν παλμὸ τους καὶ μάλιστα νὰ ἀρθρογραφεῖ ὡς «Ἐκκλησιαστικὸς» ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄλλωστε, δὲν ἔπαυε ὁ ἴδιος, ὅσο ἀκόμη ἦταν ἐπαρχιοῦχος Ἀρχιερεὺς, νὰ ὑποδεικνύει στὴν Σύνοδο τῆς Καινοτομίας τὴν ἀνάγκη ἐπαναφορᾶς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου, γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας.

Στις 12/25 Μαΐου τοῦ 1935, ἡ «Κοινότητα» ἀπηύθυνε ἐπιστολὴν-ἐκκλήση στοὺς Σεβ. Μητροπολίτες Δημητριάδος Γερμανό, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομο, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ κινδυνεύοντος Ἑλληνικοῦ

λαοῦ, ζητώντας τους νὰ ἀναλάβουν τὴν ποιμαντορία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος «ὕπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ πατροπαράδοτου Ἡμερολογίου».

Οἱ δὲ τρεῖς Ἀρχιερεῖς εἰς ἀπάντησιν δῆλωσαν ὅτι διέκοψαν κάθε σχέση καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὴν Διοικοῦσα Ἱεραρχία, ἡ ὁποία κηρύχθηκε σχισματικὴ ἐξ αἰτίας τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐπίσης ὅτι ἀνελάμβαναν τὴν πνευματικὴ διοίκηση καὶ ἐκκλησιαστικὴ ποιμαντορία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἔνδοξη ἱστορικὴ σταδιοδρομία τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Στις 13/26 Μαΐου τοῦ 1935, τελέσθηκε πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱστορικὸ Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ὁμολογητὲς Ἱεράρχες, στὴν ὁποίαν εἶχαν προστρέξει 25.000 πιστοί, παλλόμενοι ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἱστορικὸ γεγονός!

Τὴν ἐπομένη οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, Δημητριάδος, πρῶν Φλωρίνης καὶ Ζακύνθου, ἔστειλαν ἔγγραφη **Ἀποκήρυξη** στὴν Διοικοῦσα Σύνοδο τῆς Καινοτομίας. Ἐγραψαν ὅτι ἐξέλειπαν οἱ λόγοι γιὰ ἀκολούθησι ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴ οἰκονομία τῆς Καινοτομίας,

καὶ ὅτι γιὰ λόγους συνειδήσεως καὶ ἀπὸ πόνου γιὰ ἔνωση ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων στὸ ἔδαφος τῆς Ἡμερολογιακῆς καὶ Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, προέβησαν σὲ διακοπὴ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὴν Διοικοῦσα Σύνοδο, καλοῦντες σὲ ἐπαναφορὰ τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου γιὰ τὴν εἰρήνευση Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους. Ἡ Διοικοῦσα Ἱεραρχία, στὰ πρόσωπα τῶν Ἀρχιερέων της, θεωρήθηκε ὅτι ἀποσχίσθηκε κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κηρύχθηκε Σχισματικὴ, γιὰ τὴν μονομερῆ καὶ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τὴν διάσπαση τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν διαίρεση τῶν Χριστιανῶν.

Ἐπίσης, οἱ τρεῖς Ὁμολογητὲς Ἱεράρχες ἐξέδωσαν *Διάγγελμα* πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, *Προκήρυξη* πρὸς τὸν Ἐφημεριακὸ Κλῆρο καὶ τοὺς Μοναχοὺς καὶ *Διαμαρτυρία* πρὸς τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες σχετικὰ μὲ τὸ διάβημά τους.

Οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἄφησαν ἐν συνεχείᾳ νὰ περάσει ἓνα δεκαήμερο, γιὰ νὰ δοῦν ἐὰν ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία ἐπιδιώξει τὴν Ἐνότητα στὴν Ὁρθοδοξία. Βλέποντας ὅμως, ὅτι ἀντίθετα αὐτὴ κινοῦνταν δραστήρια γιὰ νὰ πατάξει μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον τὴν θεάρεστη Ὁμολογία τους, καὶ φοβούμενοι γιὰ ἐπικείμενη σύλληψή τους μὲ ὅ,τι ἀπρόβλεπτο θὰ ἐπέφερε αὐτή, προέβησαν σὲ χειροτονίες τεσσάρων Ἐπισκόπων, γιὰ συγκρότηση Ἀρχιερατικῆς Συνόδου, ὀργάνωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ κάλυψη τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ Ποιμνίου.

Ἔτσι, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Πευκοβουνογια-

τρῖσσης Κερατέας Ἀττικῆς χειροτονήθηκαν διαδοχικὰ οἱ Ἀρχιμανδριῆτες Γερμανὸς Βαρυκόπουλος σὲ Ἐπίσκοπο Κυκλάδων, Χριστοφόρος Χατζῆς σὲ Ἐπίσκοπο Μεγαρίδος, Πολύκαρπος Λιώσης σὲ Ἐπίσκοπο Διαυλείας, καὶ Ματθαῖος Καρπαθάκης, Ἄγιορείτης, σὲ Ἐπίσκοπο Βρεσθένης.

Οἱ Μητροπολίτες Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος.

Πρόεδρος τῆς συγκροτηθείσης Ἱερᾶς Συνόδου ἀνέλαβε ὁ ἀρχαιότερος ὡς πρὸς τὴν χειροτονία Μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανός.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον ὅτι τὴν συγκρότηση Συνόδου τοῦ Πατρίου ἔσπευσαν νὰ καταδικάσουν τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καθὼς καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν μὲ ψήφισμά της.

Ἡ δὲ Καινοτόμος Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία προσέβη σὲ παύση ἀπὸ τοὺς Θρόνους τοὺς τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου μὲ διορισμὸ Τοποτηρητῶν στὶς Ἐπαρχίες τους, παρέπεμψε δὲ τοὺς τρεῖς Ὁμολογητὲς Ἀρχιερεῖς σὲ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον καὶ ζήτησε τὴν συνδρομὴ τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὴν πάταξη τῆς ὅλης κινήσεως, πείθοντας αὐτὴν νὰ λάβει βίαια καὶ ἀνελεύθερα μέτρα κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες Δημητριάδος, πρῶην Φλωρίνης καὶ Ζακύνθου τέθηκαν φρουρούμενοι σὲ περιορισμὸ στὰ Γραφεῖα τῆς δια-

μορφωθείσης Συνόδου στὴν Ἀθήνα. Ὅμοια, σὲ περιορισμὸ τέθηκαν στοὺς χώρους κατοικίας τους καὶ οἱ νεοχειροτόνητοι Ἐπίσκοποι ὅπως καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς «Κοινότητος».

Ἡ παραπομπὴ τῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν σὲ δίκη ξεσήκωσε σοβαρὴ διαφωνία μέσα στὴν Σύνοδο τῶν Καινοτόμων καὶ τρεῖς Μητροπολίτες παραιτήθηκαν τῶν συνοδικῶν τους καθηκόντων σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας.

Τὴν 1/14.6.1935 οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ εἶχαν ἀποκηρύξει τὴν Σύνοδο χάριν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου δικάσθηκαν γιὰ ἴδρυση παρασυναγωγῆς καὶ καταφρόνηση τῆς «κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας» καὶ γιὰ παρότρυνση Κλήρου καὶ Λαοῦ σὲ ὅμοια μὲ αὐτοὺς ἀποκήρυξη τῆς διοικούσας Ἐκκλησίας. Πλήθος λαοῦ ἔσπευσε νὰ ἐκδηλώσει τὴν διαμαρτυρία του, ὅπως καὶ τὴν συμπαράστασή του στοὺς διωκομένους Ὁμολογητές, ψάλλοντας τὴν Παράκληση τῆς Παναγίας στὴν Πλατεῖα Μητροπόλεως μὲ ἐπικεφαλῆς 40 Ἱερεῖς καὶ 60 Μοναχοὺς!

Τὸ συνοδικὸ δικαστήριό τῆς παρανομίας, ἀντὶ μετανοίας καὶ ἐνώσεως, καταδίκασε τοὺς Ὁμολογητὲς Ἀρχιερεῖς σὲ δῆθεν καθαίρεση καὶ σὲ πενταετὴ σωματικὸ περιορισμὸ τους!

Ἡ εἶδηση ἀπογοήτευσε τὰ συγκεντρωθέντα πλήθη, τὰ ὁποῖα διαμαρτυρήθηκαν ἔντονα καὶ ἀντιμετώπισαν τὴν βάνουση ἐπίθεση τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τίς πυροσβεστικὲς ἀντλίες! Τραυματίσθηκαν τότε σοβαρὰ περὶ τοὺς 100 Γνησίους Ὁρθοδόξους πιστοὺς καὶ μάλιστα σὲ αὐτὴν, ἢ σὲ ἄλλη παρόμοια σύγκρουση, φονεύθηκαν τρεῖς Ὁρθόδοξοι πιστοί.

Σὲ μία ἑβδομάδα οἱ καταδικασθέντες Ἀρχιερεῖς ἀπήχθησαν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνηση ἐντελῶς ἀντικανονικὰ τάχθηκε στὴν ὑπηρεσία τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας, στοὺς τόπους Ἐξορίας τους: ἔτσι ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ὀδηγήθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Χοζοβιωτίσσης στὴν νῆσο Ἄμοργό, ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου στὸν Ὀλυμπο, καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ρομβοῦ Ἀκαρνανίας.

Πρὶν νὰ μεταβοῦν στὴν Ἐξορία, οἱ τρεῖς διωκόμενοι Ἱεράρχες ἐξαπέλυσαν μία «Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον» πρὸς τὸν Ὁρθόδοξο Ἑλληνικὸ Λαό, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στὸν Τύπο στὶς 21.6.1935. Μέσω τῆς Ἐγκυκλίου τους αὐτῆς, προέτρεπαν σὲ Ἄγωνα ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προέβαιναν καὶ πάλι στὴν διαπίστωση ὅτι ἡ Διοικοῦσα Ἱεραρχία δημιούργησε *Σχίσμα*, προσθέτοντας ὅτι πρέπει πάση θυσία νὰ ἀποφεύγεται ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μὲ αὐτὴν, διότι ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τῆς «*ἔφυγεν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος*», ἐφ' ὅσον ἀθέτησαν τὶς Ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ποὺ καταδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο.

Ἡ τελευταία αὐτῆ θέση ἦταν διαδεδομένη σὲ Κλη-

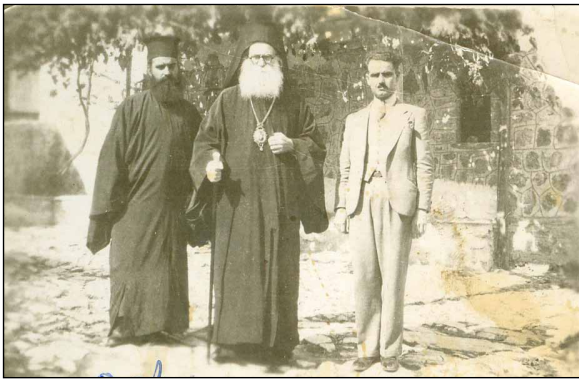
ρικούς, κυρίως Ἀγιορεῖτες, καὶ Λαϊκούς τοῦ Πατρῖου, καὶ εἶχε ἐκφρασθεῖ ἐπίσημα καὶ τὸν Αὐγουστο τοῦ 1934 στὴν Ἀποκήμενὴ τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν ἐπινοήθηκε πρῶτα ἀπὸ αὐτούς. Πρῶτος τὴν διέδωσε ὁ Καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τὸ 1926, χρησιμοποιώντας τὴν ἀντίστροφα, δηλαδὴ ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι δὲν τὸν μνημόνευαν γιὰ λόγους Πίστεως, σύμφωνα μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ΛΑ΄ Ἀποστολικὸ καὶ ΙΕ΄ τῆς Πρωτοδευτέρας, καὶ ἦταν βέβαια γι' αὐτὸ ἄξιοι τιμῆς.

Οἱ νεοχειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι ἐπίσης παραπέμφθηκαν σὲ δίκη ἀπὸ Ἐπισκοπικὸ Δικαστήριον ὡς Ἐπίσκοποι καὶ τοὺς ἐπιβλήθηκε ἡ ἴδια καταδίκη σὲ δῆθεν καθάρσιον, ὅπως καὶ σὲ σωματικὸ περιορισμὸ, ὑπέστησαν ὁ μὲν Κυκλάδων Γερμανὸς ἔξορία στὴν Μονὴ Στροφάδων Ζακύνθου, ἂν καὶ ὅπως φαίνεται ἀπὸ διασωθεῖσα ἐπιστολή του ἔξορίσθηκε τελικὰ στὴν Μονὴ Καθαρῶν Ἰθάκης, ὁ δὲ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀπλὸν περιορισμὸν, παραμείνας στὴν Γυναικεία Μονὴ τῆς Πευκοβουνογιατρῖσης, κρυπτόμενος γιὰ νὰ διαφύγει προφανῶς τὸν κίνδυνον.

Ὅμως, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ὅπως καὶ οἱ Μεγαρίδος Χριστοφόρος καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος, δειλιάσαντες, ἐπανῆλθαν στὴν Καινοτομία. Καὶ ὁ μὲν Ζακύνθου ἀποκαταστάθηκε στὴν ἔδρα του, ἀλλὰ οἱ Μεγαρίδος καὶ Διαυλείας δὲν ἀναγνωρίσθηκαν ὡς Ἐπίσκοποι· ἐκείνοι θεωροῦντες τοὺς ἑαυτούς τους ὡς Ἐπισκόπους, δὲν ἱερούργησαν ὡς Πρεσβύτεροι, ἀναμένοντες τὴν ἔκβαση τῶν πραγμάτων, μὴ δυνάμενοι

βέβαια στὸ Νέο νὰ ἀσκήσουν τουλάχιστον τότε τὴν Ἀρχιερωσύνη τους.

Ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος συνέγραψε κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἐξορίας του, φρουρούμενος καὶ ταπεινούμενος στὴν Μονὴ τοῦ Ὀλύμπου, τὴν ἀπολογητικὴν πραγματεία του «Πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Συνείδησιν»: «Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας» (1/14.7.1935, σελ. 87).

Ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐξόριστος στὸν Ὀλυμπο μετὰ ἐπισκέπτες συνεργάτες του.

Δ'. Νέοι Διωγμοὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ ἐσωτερικοὶ τοὺς κλυδωνισμοὶ

ΟΙ ἐξόριστοι Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος, πρώην Φλωρίνης καὶ Κυκλάδων ἐπανήλθαν ἀπὸ τὴν Ἐξορία τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1935, μὲ σιωπηρὴ συγκατάθεση τῆς Κυβερνήσεως, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κλονισμοῦ τῆς ὑγείας τους, ἀνακτήσαντες ἐλευθερία κινήσεως· ἀλλὰ τότε ἄρχισε νέα μέθοδος διωγμοῦ ἀπὸ μέρους τῶν Νεοσημερολογιτῶν. Τοὺς κατήγγειλαν στὰ Ποινικὰ Δικαστήρια ἐπὶ δῆθεν ἀντιποιήσει ἀρχῆς· δηλαδή, ἐνῶ εἶχαν δῆθεν καθαιρεθεῖ ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἱεραρχία τῆς Καινοτομίας, αὐτοὶ συνέχιζαν νὰ ἀσκοῦν τὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης, λειτουργοῦντες, χειροτονοῦντες Κληρικούς, ἐγκαινιάζοντες Ναοὺς, ὑπογράφοντες κείμενα κλπ.

Τέτοιες δίκες ἔγιναν πολλὲς τὰ ἐπόμενα ἔτη (1937, 1938, 1940), στὶς ὁποῖες οἱ κατηγορούμενοι Ὁμολο-

γητὲς Ἀρχιερεῖς ἀθωώνονταν, κατόπιν λαμπρῶν ἀπολογιῶν ἀπὸ μέρους ἰδίως τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τοῦ κυρίως «θεωρητικοῦ» τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος· αὐτὸς πρᾶγματι ἐπω-

μίσθηκε τὸ μέγα βάρος τῆς συντάξεως τῶν κειμένων καὶ συνέγραψε πλῆθος ὁμολογιακῶν, ἀπολογητικῶν, ἐρμηνευτικῶν κλπ. ἔργων, τὰ ὅποια διακρίνονται γιὰ τὴν ἐμβρίθεια καὶ διεξοδικότητά τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν παλμὸ καὶ τὸν κατὰ Χριστὸν ζήλο τους.

Τὸ ὅτι οἱ Ὁμολογητὲς Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρῴου δὲν δέχθηκαν τὶς τιμωρίες ποὺ τοὺς ἐπέβαλαν οἱ Καινοτόμοι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἦταν σύμφωνα μὲ τὴν πάγια πεποίθησή τους ὅτι δὲν διέπραξαν σχίσμα ἔναντι νομίμου καὶ κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ὁπότε θὰ ἔφεραν πράγματι εὐθύνες καὶ θὰ ἐπέσυραν δίκαιες κυρώσεις, ἀλλὰ ἀποκήρυσαν τὴν πλανηθεῖσα Καινοτόμο Ἱεραρχία γιὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν, ποὺ ἀφοροῦσαν ὄχι μόνο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες περὶ θείας Λατρείας, ἀλλὰ τὴν Ἐνότητα τῆς ἴδιας τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, ἡ Ἱεραρχία ποὺ παρεξέκλινε τῶν Κανόνων καὶ τῆς Παράδοσεως δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ δικάσει ἔγκυρα τοὺς ἐπανελθόντες στὴν ὀρθόδοξη γραμμὴ Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τοῦ διωγμοῦ τῆς ἐναντίον τους ἀπέδειξε τὴν μεγαλύτερη ἀποξένωσή της ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὸ Δίκαιο.

Οἱ Καινοτόμοι βαρύνονται μὲ τὴν διαίρεση καὶ εἶναι ὑπόλογοι γιὰ τὸ Σχίσμα καὶ τοὺς Διωγμοὺς κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπων. Καὶ ὅπως ἀναλύθηκε μέσα στὸ πλούσιο συγγραφικὸ ἔργο τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, **οἱ Ἄκαινόμητοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀποτελοῦν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὴν πραγματικὴ της**

ἔννοια καὶ διασώζουν τὴν ἀληθινὴ Συνείδησή της, ἀγωνιζόμενοι γιὰ τὴν εἰρήνευση τῆς προκληθείσης διαστάσεως καὶ τὴν ἔγκυρη καὶ τελεσίδικη λύση της ἀπὸ Πανορθόδοξη Σύνοδο, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Παράδοσή της. Γιὰ τὸν σκοπὸ μάλιστα αὐτόν, ὁ πρῶην Φλωρίνης εἶχε μεταβεῖ σὲ ἐπίσκεψη τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1935 μέχρι τὸν Μάϊο τοῦ 1936.

Οἱ Ὁρθόδοξες αὐτὲς θέσεις τῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν τοὺς κάλυπταν ἀπολύτως ἔναντι τῶν κατηγοριῶν καὶ λοιπῶν ἀπρεπειῶν τῶν Καινοτόμων, ἀλλὰ προκάλεσαν τριγμοὺς καὶ διαστάσεις ἐντὸς τῶν Ἀκαινοτομήτων. Οἱ ἐρμηνεῖες, στίς ὁποῖες προέβη κατὰ καιροὺς ὁ πρῶην Φλωρίνης, μέσα στὸ ὡς ἄνω πλαίσιο τοποθετήσεως, περὶ τοῦ νοήματος τῆς διακηρύξεως τοῦ 1935 ἐπὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν Καινοτόμων ὡς Σχισματικῶν, καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτου σὲ μυστηριακὸ ἐπίπεδο, ἔδωσαν ἀφορμὲς γιὰ βεβιασμένα συμπεράσματα, ἀπὸ ὑπερβάλλοντα

Ἁγία Θεοφάνια 1936.

ὀπωσδήποτε ζῆλο, διαφόρων παραγόντων ἐντὸς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ δημιουργηθεῖ καὶ παγιωθεί, δυστυχῶς, διαίρεση στοὺς κόλπους Αὐτῆς.

Οἱ δύο Ἐπίσκοποι, Κυκλάδων καὶ Βρεσθένης, ἔσπευσαν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1937 νὰ ἀποκηρύξουν τοὺς Μητροπολίτες Δημητριάδος καὶ πρώην Φλωρίνης ὡς δῆθεν ὑποχωρήσαντας ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ Ὁμολογία τους, καὶ ἔτσι σὲ ἐκείνη τὴν τόσο κρίσιμη ἐποχὴ τὸ μέτωπο τῶν Ἀκαινοτομήτων ὑπέστη ἀποδυνάμωση καὶ δοκιμασία δεινὴ. Ἡ ἀδελφομαχία, ὁ σάλος, οἱ ἔριδες καὶ τὰ ὅμοια θλιβερὰ παρακολουθήματα τῶν μικροπρεπειῶν στὸ ὄνομα τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως βάθυναν μία θλιβερὴ διάσταση, ἡ ὁποία δὲν ἔχει δυστυχῶς ἐπουλωθεῖ μέχρι σήμερα καὶ εἶθε ὁ Κύριος νὰ τὴν θεραπεύσει!

Προσπάθειες προσεγγίσεως καὶ συμφιλιώσεως καταβλήθηκαν ἀπὸ τότε, ἐξηγήσεις καὶ διασαφήσεις δόθηκαν, ἀλλὰ προσέκρουαν στὴν ἀκαμψία τῶν δύο χωρισθέντων Ἐπισκόπων καὶ μάλιστα τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Ἀπὸ σχετικὰ κείμενα τοῦ 1937, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς 16.1.1938 πρὸς τὴν Σύνοδο τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας, διὰ τοῦ ὁποίου τῆς κοινοποιεῖται σημεῖωμα τῶν Δημητριάδος καὶ πρώην Φλωρίνης μὲ δέκα ὄρους γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, κατανοεῖται γιὰτὶ οἱ δύο Ὁμολογητὲς Ἀρχιερεῖς ἤθελαν νὰ δώσουν μία ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ μετριοπαθῆ εἰκόνα στάσεως ἔναντι τῶν Καινοτόμων ἀπὸ τὸ προηγούμενο ἔτος 1937: **ἀπὸ διάφορες ἐνδείξεις, ἀλλὰ καὶ ὑποσχέσεις πού τοὺς ἔδιναν πολιτικοὶ ἢ**

καὶ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες, ἔτρεφαν βάσιμες ἐλπίδες γιὰ εὐνοϊκὴ θεραπεία τοῦ Ἡμερολογιακοῦ καὶ ἐπανένωση τῶν διίσταμένων διὰ ἐπιστροφῆς τῶν Καινοτόμων στὸ Πάτριο.

Ἄλλωστε, ἡ πεποίθηση τῶν Δημητριάδος καὶ πρώην Φλωρίνης ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα ἔχρηζε ἐπιλύσεως ἀπὸ Μεγάλῃ Ὀρθόδοξῃ Σύνοδο, ὥστε νὰ λάβουν ἐκκλησιαστικὴ ἐπικύρωση καὶ τὰ διακηρυχθέντα ὀρθοδόξως τὸ 1935 ἀπὸ τοὺς ἰδίους, ἦταν σταθερὴ πίστη καὶ ἐλπίδα τους ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἔτη. Ἄς θυμηθοῦμε μόνον τὶς προαναφερθεῖσες προτάσεις-διαμαρτυρίες πρὸς τὴν Σύνοδο τῆς Καινοτομίας τῶν ἐτῶν 1929 καὶ 1933, τὶς ὁποῖες

προσυπέγραφε καὶ ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ βεβαίως συμφωνοῦσε πλήρως μὲ αὐτὲς καὶ ὁ πρώην Φλωρίνης. Ἐντὸς τῶν Καινοτόμων Ἀρχιερέων ὑπῆρχαν καὶ «Παλαισημερολογίται», ὅπως βεβαίωνε ἀπὸ τὴν Ἐξορία του στὴν Ἄμοργὸ ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 17.7.1935,

οἱ ὁποῖοι ἀνέμεναν νὰ ἐκδηλωθοῦν καὶ ἐκρατοῦντο λόγῳ φόβου ἢ ἄλλων συγκυριῶν. **Δὲν ἦταν ἐποχὴ καὶ στιγμή πρόσφορη τότε γιὰ μία ἀνένδοτα χωριστικὴ καὶ καταδικαστικὴ τῶν Καινοτόμων γραμμὴ, μὲ συνεχῆ προβολὴ καὶ πρόταξη κάποιων αὐστηρῶν σημείων τῶν Κειμένων τοῦ 1935.**

Σημειωτέον, ὅτι οἱ Δημητριάδος καὶ πρώην Φλωρίνης ἦταν ἥδη ὥριμοι Ἀρχιερεῖς τριῶν δεκαετιῶν,

μὲ τεράστια ποιμαντικὴ καὶ διοικητικὴ πεῖρα καὶ μὲ σοφίαν κατὰ Θεὸν καὶ κατὰ κόσμον οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἐπιθυμοῦσαν νὰ δροῦν μὲ διευρυμένη προοπτικὴ, μὲ ἀνοικτοὺς ὁρίζοντες καὶ γέφυρες. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα παραπλήσια, δὲν γίνονταν κατανοητὰ ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικὰ αὐστηροὺς ἐραστὲς τῆς ἀκριβείας, οἱ ὅποιοι ζοῦσαν σὲ ἄλλο κλίμα καὶ διατηροῦσαν διαφορετικὴ νοοτροπία, κλειστὴ καὶ περιοριστικὴ, ἀδυνατοῦντες νὰ κατανοήσουν τὰ κίνητρά τους καὶ τὶς προσδοκίαις τους· ἔτσι τοὺς παρεξηγοῦσαν δεινῶς καὶ τοὺς κατηγοροῦσαν γιὰ ἐνδοτικότητα ἢ καὶ «προδοσία» τῶν Ἀρχῶν τοῦ Ἀγῶνος, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦσαν μὲ ἀπαντήσεις ποὺ θὰ ἤθελαν στὰ συνεχῶς τιθέμενα πρὸς αὐτοὺς ἀπλοῖκὰ ἐρωτήματα πιστοποιήσεως τῆς πλήρους καὶ ὀριστικῆς ἐκπτώσεως τῶν Καινοτόμων...

Μία ἄλλη αἰτία διαστάσεως ἦταν καὶ ἡ παρατηρούμενη ἀσυμφωνία τῆς διοικήσεως τῆς «Κοινότητος» μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος καὶ πρῶην Φλωρίνης, διότι προφανῶς ἡ «Κοινότητα» δὲν ἦταν ἐξοικειωμένη στὴν συνεργασία μὲ ἔμπειρους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχαν συστήσει Ἱερὰ Σύνοδο καὶ εἶχαν πλέον αὐτοδικαίως τὸν πρῶτο λόγο στὰ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἀντικατάσταση τῆς «Κοινότητος» ἀπὸ τὴν «Πανελληνία Θρησκευτικὴ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξη Κοινωνία» (ΠΘΕΟΚ) τὸ 1936.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1939 συνήλθε στὴν Ἀθήνα «Συνέδριο τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Γνησίων Ὁρθόδοξων» ὑπὸ τοὺς Δημητριάδος καὶ πρῶην Φλωρίνης μὲ ἀποφάσεις γιὰ τὴν καλύπτερη ὁργάνωση καὶ δράση.

Οἱ διάφορες ὁμως ἀντιξοότητες ὁδήγησαν τὸν μέχρι τότε Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Δημητριάδος Γερμανό, σὲ παραίτηση τὸ 1941, καὶ ἔκτοτε αὐτὸς μέχρι τῆς Κοιμήσεώς του τὸ 1944 ἰδιώτευσεν, παραμείνας πάντως στὴν Γνήσια Ὀρθοδοξία, παρὰ τὸ ὅτι τοῦτο ἀμφισβητεῖται ἀπὸ μερικούς, λόγω κάποιων ἀμφιβόλων ἐνεργειῶν τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου.

Τὸ βάρος τοῦ Ἀγῶνος ἔπενε στὸν Ὁμολογητὴ Ἱεράρχη πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν προχωρημένη ἤδη ἡλικία του, δὲν ἔπαυε μὲ νεανικὸ ζῆλο νὰ ἐπιλαμβάνεται τῆς διαποιμάνσεως τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων καὶ τῆς ἀντιμετώπισεως ὄλων τῶν ἀναγκῶν καὶ δυσχερειῶν ποὺ ἀνέκυπταν.

Τὸ 1942 ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς διαχωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Βρεσθῆνης Ματθαῖο μὲ ἀνταλλαγὴ κατηγοριῶν μεταξὺ τους καὶ συνέχισαν ξεχωριστὴ πορεία. Οἱ δύο αὐτοὶ εἶχαν διαφωνήσει νωρίτερα, κατὰ τὸ 1938, ὡς πρὸς τὸ ποιους θὰ χειροτονοῦσαν ὡς νέους Ἐπισκόπους καὶ ἔτσι δὲν προέβησαν τότε σὲ ἐπισκοπικὲς χειροτονίες.

Τὸ 1943 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέροντας Ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Ἀγιοπαυλίτης, ὁ τυφλός, μὲ προορατικὸ καὶ διορατικὸ χάρισμα, Ἰδρυτῆς ἀπὸ τοῦ 1930 τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.

Τὸ 1944 μαρτύρησε γιὰ τὴν Πίστην στὴν ὄρεινὴ Κο-

ρινθία ἀπὸ τοὺς Συμμοριῖτες ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Δεσφίνα τῆς Φωκίδος, Κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, τὰ ὅσα τοῦ ὁποίου εὐωδίασαν.

Τὸ 1945 οἱ δύο ὑποχωρήσαντες πρὸ δεκαετίας Ἐπίσκοποι Μεγαρίδος Χριστοφόρος καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος ἐνώθησαν καὶ πάλι μετὰ τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, μὲ ἀναπτέρωση τῶν ἐλπίδων γιὰ καλύτερη ἔκβαση τῶν ἐξελίξεων.

Ἐκτοτε, μετὰ τὰ δεινὰ τῆς Κατοχῆς, παρατηρήθηκε ἀνάπτυξη σὲ πολλοὺς τομεῖς τῆς Γνησίας Ἐκκλησίας στὸ λειτουργικό, κατηχητικό, φιλανθρωπικὸ καὶ γενικὰ

ποιμαντικὸ ἔργο, μὲ ἐντατικοποίηση καὶ τῆς μαρτυρίας μέσω ἐκδόσεων, διαλέξεων κλπ.

Οἱ διωγμοὶ παρὰ ταῦτα δὲν ἔπαυαν, ὅπως γιὰ παράδειγμα στὴν νῆσο Χίο, ὅπου ὁ τοπικὸς ἐπίσκοπος ἔκλεινε τὶς Μονὲς τοῦ Πατρῖου καὶ καταδίωκε τοὺς Κληρικούς.

Τὸ 1946 ἰδρύθηκε καὶ τὸ Σωματεῖο μὲ τὴν ἐπωνυμία «**Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος**», μὲ σκοπὸ τὴν παροχὴ ὑλικῆς βοήθειάς στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1947 συγκλήθηκε τὸ **Πρῶτο Πανελλήνιο Συνέδριο τῆς ΠΘΕΟΚ** στὴν Ἀθήνα, σὰν μιὰ δι-

αμαρτυρία στὶς Ἀρχές γιὰ τὰ πιεστικὰ μέτρα κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Πολιτῶν καὶ γιὰ νὰ ὀργανωθεῖ καλύτερα ἡ διεξαγωγὴ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος. Οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον μὲ συμμετοχὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικούς, 500 περίπου καὶ πλέον Ἀντιπροσώπων ἀπὸ τὶς Ἐνορίες ὁλόκληρης τῆς χώρας. Παρέστησαν ἀρκετοὶ Βουλευτὲς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ἀναγνώσθηκαν σπουδαῖες Εἰσηγήσεις, ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου, τόσο τοῦ πρώην Φλωρίνης καὶ τοῦ Σεβ. Διαυλείας, ὅσο καὶ Νομικῶν καὶ ἄλλων προσώπων, ὅπως καὶ τοῦ Ἁγιορείτου Ζηλωτοῦ Μοναχοῦ Ἄντωνίου (Μουστάκα) Καυσοκαλυβίτου. Ἐπίσης, ἀναφέρθηκαν μαρτυρίες γιὰ τοὺς διωγμοὺς σὲ διάφορα

μέρη τῆς χώρας, καὶ ἐκδόθηκε βαρυσήμαντο *Ψήφισμα* ἐμμονῆς στὴν Πίστη καὶ ἐκκλήσεως γιὰ παύση τῶν διωγμῶν.

Τόσο τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἔτους ἐκείνου, ὅσο καὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948, ἔγιναν προσπάθειες ἐνώσεως μετὰ τὴν πλευρὰ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, μέσῳ συνυπογραφῆς Πρακτικοῦ ἀναγνωρίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν δύο μερίδων, ἀλλὰ αὐτὲς ματαιώθηκαν λόγῳ κυρίως ἀντιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος τῆς Μονῆς τῆς Κερατέας.

Τὸ 1948 ἡ Καινοτόμος Ἱεραρχία ἐξέδωσε Ἐγκύκλιο, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία οἱ Κληρικοὶ τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν», ὡς προερχόμενοι ἀπὸ καθηρημένους κατὰ τὴν γνώμη τῆς Ἀρχιερεῖς, γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ αὐτὴν διὰ χειροτονίας! Βάσει αὐτῆς σημειώθηκαν ἤδη τότε βλάσφημες ἀναχειροτονήσεις ἀσταθῶν καὶ ριψάσπιδων Κληρικῶν σὲ κάποιες περιοχές.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἔτος φυλακίσθηκε ὁ Κυκλάδων Γερμανός, διότι ἀποτόλμησε νὰ προβεῖ σὲ χειροτονίες Κληρικῶν τοῦ Πατρίου.

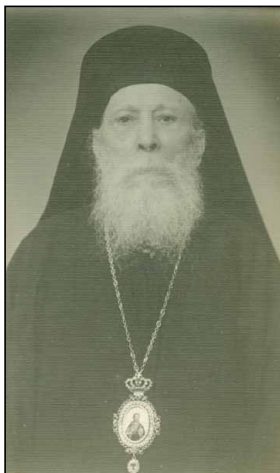
Ὁ δὲ γνωστὸς ἀρχιμανδρίτης τοῦ Νέου Αὐγουστίνος Καντιώτης, διὰ τοῦ περιοδικοῦ του «Χριστιανικὴ Σπίθα», καταφέρθηκε ἐναντίον τῆς ἀντικανονικῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας καὶ τοῦ σάλου ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς δημιουργήθηκε.

Τὸ 1948 ὅμως εἶναι καὶ τὸ ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος, μόνος ἀπὸ τὸ 1942, ἀποφάσισε ὑπὸ τὴν πίεση καὶ τοῦ περιβάλλοντός του, ὑπέργηρος τότε 87 ἐτῶν (!), νὰ προβεῖ **μόνος του** ὡς ἐπίσκοπος, κατὰ παράβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, σὲ χειροτονίες νέων ἐπισκόπων καὶ σύσταση δικῆς του συνόδου,

πιστεύοντας ὅτι ἄλλη ἐλπίδα διατηρήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἀπέμενε!

Ἡ κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὸν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο προέβη σὲ ἀποκήρυξη τῆς ἀντικανονικῆς καὶ πραξικοπηματικῆς αὐτῆς πράξεως· ὅμοια ἔπραξε καὶ ἡ ΠΘΕΟΚ.

Παρὰ ταῦτα προσπάθειες διαλλακτικῆς μὲ τὸν ὑπέρογγο Βρεσθένης Ματθαῖο ἔγιναν. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ Ματθαίου, τὸν Μάιο τοῦ 1950, σὲ ἐπίσκεψιν τοῦ πρῶην Φλωρίνης σὲ οἰκία στὴν Ἀθήνα, ὅπου ὁ Ματθαῖος νοσηλευόταν, πιστεύεται ὅτι ἐπῆλθε συμφιλίωσίν τους, παρὰ τὴν ἀφιλάδελφον παρεμπόδιση καὶ πάλι ἀπὸ μέρους τοῦ περιβάλλοντός του.

Μὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ 1950 ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς ἐντάχθηκε στὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο ὑπὸ τὸν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο, γεγονός τὸ ὁποῖο χαροποίησε τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους. Τὸ ἴδιο ἔτος στηλιτεύθηκε Συνοδικὰ ἡ ἀντίχριστη Μασωνία. Ὁ δὲ Μεγαρίδος Χριστοφόρος ζήτησε καὶ ἔλαβε τὸν τίτλο Χριστιανουπόλεως, γιὰ ἀποφυγὴ συγχύσεως ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ προηγουμένου τίτλου του.

Ε'. Ὁ μέγας Διωγμὸς τοῦ 1951 καὶ ἡ μετέπειτα ἐξέλιξη μέχρι τῆς Κοιμήσεως τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου

ΑΠΟ τὸ 1949 μὲ τὴν ἐκλογὴ ὡς νέου ἀρχιεπισκόπου Ἀτῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος Βλάχου, τὰ πράγματα καὶ πάλι δυσκόλευσαν σοβαρά. Ὁ Σπυρίδων ἔθεσε ὡς προτεραιότητά του «τὴν ἐξάλειψιν τοῦ παλαισημερολογιτισμοῦ»!

Στὶς 26.5.1950, λίγες μέρες μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἡ τετραμελής τότε Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὸν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο ἐξέδωσε Ἐγκύκλιον, ὑπενθυμίζουσα τὶς ἀρχὰς τῆς Ὁμολογίας τοῦ 1935 περὶ κηρύξεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καινοτόμων ὡς Σχισματικῆς καὶ τῶν Μυστηρίων τῆς ὡς στερουμένων ἀγιαστικῆς Χάριτος· προέβαινε δὲ σὲ προτροπὴ, οἱ Κληρικοὶ τοῦ Πατρίου νὰ μὴ ἐξυπηροετοῦν μυστηριακῶς τοὺς Νεοσημερολογίτες χωρὶς προηγουμένως ὁμολογία καὶ μύρωσίν τοις. Ἀπευθυνόταν ἐπίσης ἔκκλησιν ἐνώσεως στοὺς διίσταμένους τοῦ Πατρίου, μὲ διαβεβαίωσιν ἀποκηρύξεως ὅσων θέσεων ὑποστηρίχθησαν μετὰ τὸ 1937, οἱ ὁποῖες δὲν εὐρίσκονταν σὲ συμφωνία μὲ τὶς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἡ κίνησις αὐτὴ ἦταν φανερὸν ὅτι ἀπέβλεπε, σὺν τοῖς ἄλλοις, στὴν ἐνότητα τοῦ μετώπου τῶν Ἀκαινοτομή-

των ἐν ὄψει τῶν διωκτικῶν τάσεων τῶν Καινοτόμων ἐναντίον τους.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν σὲ Ἀνακοίνωσή της βεβαίωσε ὅτι ἀπέκλειε τῆς φοιτήσεως στοὺς σπουδαστὲς τοῦ «παλαιοῦ ἡμερολογίου»!

ἤδη ἀπὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1950 ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία σὲ Ὑπόμνημά της πρὸς τὴν Κυβέρνηση καταφερόταν σκαιῶς ἐναντίον τῆς «μανίας τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ», τὸν ὁποῖο θεωροῦσε προπαγάνδα πὸ ἐπικίνδυνη καὶ ἀπὸ τὸν Κομμουνισμό, ἀλλὰ καὶ προγεφύρωμα τοῦ Σλαυϊσμοῦ (!), καὶ πρότεινε μέτρα ἀπίστευτης σκληρότητος καὶ βαρβαρότητος γιὰ τὴν καταστολή, δίωξη καὶ διάλυσή του.

Μία δικαιολόγησις τοῦ ἐτοιμαζόμενου διωγμοῦ ἦταν ἡ ἀναφορὰ σὲ σκάνδαλα, ποὺ εἶχαν καταγγελεῖ ὅτι συνέβησαν στὴν Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Πευκοβουνογιατρίσσης Κερατέας, τοῦ περιβάλλοντος τοῦ μακαρίτου Βρεσθένης Ματθαίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὸν πρώην Φλωρίνης προέβη σὲ ἀποδοκιμασία τῶν φημολογουμένων ἀτασθαλιῶν στὴν Μονή, παρέχουσα τὴν βεβαίωσις ὅτι δὲν εἶχε καμία πνευματικὴ σχέση μετὰ τὸ περιβάλλον της καὶ φυσικὰ καμία εὐθύνη γιὰ ὅσα πιθανὸν συνέβησαν.

Ἐπίσης, προέβη σὲ ἐμπεριστατωμένες ἀπολογητικὲς ἀπαντήσεις μέσῳ τοῦ Τύπου σὲ κακοήθεις κατηγορίες τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὅπου τονίζοταν μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι εἶναι ἀποδεδειγμένα ἐθνικόφρονες καὶ δὲν ἔχουν καμία σχέση μετὰ τὸν ἄθεο Κομμουνισμό.

Ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας κ. Θεολογίτης δήλωσε τότε στὸν Τύπο ὅτι οἱ Παλαισημερολογίτες ἀνέρχονται σὲ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων πολιτῶν καὶ δικαιοῦνται θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ συνταγματικῆς προστασίας.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἐν ὄψει τοῦ διαφαινομένου διωγμοῦ, συγκροτήθηκαν δύο Ἐπιτροπὲς Ἀγῶνος γιὰ τὸν συντονισμό καὶ τὴν προώθηση τῶν ἐκκλήσεων καὶ διαμαρτυριῶν πρὸς ἀποσόβηση τοῦ ἐνδεχομένου τούτου.

Τελικὰ ἡ Κυβέρνηση, κατόπιν τοῦ ἀπὸ Ἰουλίου 1950 Ὑπομνήματος τῶν Νεοσημερολογιτῶν καὶ γνωματεύσεως ἐπιτροπῆς καθηγητῶν, προέβη στὴν ἔκδοση τῆς πράξεως 45 τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς 3.1.1951, μὲ ἀπόφαση σκληροῦ καὶ ἀπάνθρωπου διωγμοῦ τῶν «Παλαισημερολογιτῶν»!

Παρὰ ταῦτα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μὲ μεγάλο ἀγῶνα κατώρθωσε καὶ ἔλαβε ἄδεια γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τῶν Θεοφανίων τοῦ 1951 στὸ Παλαιὸ Φάλη-

ρο μὲ ἀπίστευτη κοσμοσυρροή παρὰ τὶς δυσμενεῖς καιρικῆς συνθῆκες. Τότε ὑπῆρχαν στὴν δύναμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τοὺς 100 Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦσαν σὲ περίπου 350 Ναοὺς.

Ἀμέσως μετὰ ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν Γνησίων Ὀρθόδοξων ξέσπασε μὲ μεγάλη ἔνταση καὶ τραγικὰ ἀποτελέσματα: ἐκδόθηκαν ἀποφάσεις συλλήψεως τῶν Ἀρχιερέων, ἄρχισε τὸ κλείσιμο καὶ ἡ σφράγιση Ἱερῶν Ναῶν, πὸν χτίστηκαν μὲ ἰδρῶτα καὶ αἷμα, μὲ τὸ σκεπτικὸ ὑφαρπαγῆς τους, συνελήφθησαν Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι κακοποιήθηκαν, ἐξυβρίσθηκαν, ἀποσηματίσθηκαν, ξυρίσθηκαν, ἐξωρίσθηκαν καὶ ὑπέστησαν κάθε εἶδους ταπεινώσεις, διώχθηκαν ἀπάνθρωπα Ἱερὲς Μονῆς καὶ Μοναχοὶ καὶ Μονάζουσες, ἡ Θεία Λατρεία ἀπαγορεύθηκε, Θεῖες Λειτουργίες διακόπηκαν καὶ βεβηλώθηκαν τὰ Ἅγια, Λιτανεῖες

διαλύθηκαν, Ἐπιτάφιοι ἀνατράπηκαν, καὶ ὁ ἀπλὸς, ἀγνὸς καὶ πιστὸς λαὸς τοῦ Πατρίου χλευάσθηκε, δάρθηκε, διασύρθηκε, μωλωπίσθηκε καὶ ἐκτοπίσθηκε!...

Πολὴ δίκαια, μέρος τοῦ Τύπου κατήγγειλε τοὺς διωγμοὺς τῶν ἀθῶν καὶ νομοταγῶν «Παλαιοημερολογιτῶν», κάνοντας ἀναφορὰ σὲ «γελοίους κυ-

βερνήτες» και «ψευδονέρονες», αν και βέβαια οι ήθικοι ατύτουργοι ήταν οι μεγαλόσχημοι Κληρικοί του Νέου...

Την 1.2.1951

συνελήφθη στην Σταμάτα Άττικής ο Πρόεδρος της Ίεράς Συνόδου Σεβ. Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσστόμος και φυλακίσθηκε. Ο όρος από τον Καινοτόμο διώκτη αρχιεπίσκοπο Σπυρίδωνα να δεχθεί το μνημόσυνό του, για να αφαιρεθεί ελεύθερος και να λάβει τους από το 1935 αρχιερατικούς του μισθούς και συντάξεις, με τόκους και επιτόκια και πλούσια δώρα, απορρίφθηκε αποφασιστικά!...

Σε επισκεφθέντα αυτόν στην φυλακή συνεργάτη του ο Όμολογητής Ίεράρχης βεβαίωσε ότι **ήταν πολύ καλά σωματικώς και περισσότερο ψυχικώς, διότι διήγε μία από τις πιδ ωραίες ημέρες της ζωής του** στο ερώτημα αν αισθανόταν κουρασμένος (ήταν τότε 81 ετών!), απάντησε ότι **δεν κουράζεται κανείς όταν υποφέρει για έναν αγώνα, τον όποιον πιστεύει!**

Τόπος έξορίας του αποφασίσθηκε ή δυσπρόσιτη Ίερά Μονή Αγίου Ίωάννου του Θεολόγου Ύψηλοῦ (ύψόμετρο 850 μ.) στην νήσο Λέσβο.

Οί υπόλοιποι τρεῖς

Ἀρχιερεῖς ἔσπευσαν νὰ κρυφθοῦν καὶ διῆγαν ὡς ἔγκλειστοι.

Ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ἡλικίας 87 ἐτῶν, ἀπεβίωσε ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴν θλίψη του στὶς 24.3.1951. Ἡ Ἐξόδιός του Ἀκολουθία τελέσθηκε μυστικά στὸ νοσοκομεῖο ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Κιούση καὶ τάφηκε στὴν Ἀθήνα, ἄνευ Κληρικοῦ, παρουσία μεγάλου πλήθους λαοῦ, ποὺ ὅμως ἀντιμετώπισε δίωξη μὲ συλλήψεις καὶ προσαγωγές γιὰ «παράνομη συγκέντρωση»!

Πλήθος πιστῶν κλείσθηκε στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου Παλαιᾶς Κοκκινιάς καὶ ἄρχισαν νηστεία καὶ προσευχή, μὲ σύνθημα **«Θέλουμε ἐλευθερία, θέλουμε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς μας!»**, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέμβει ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ τοὺς ἐκβάλει μὲ βία ἀπομακρύνοντάς τους. Διωκόμενοι, ἔψαλαν συγκινητικὴ παραλλαγὴ τῆς Φήμης τοῦ ἐξορισμένου Ποιμενάρχου: **«Χρυσοστόμου τοῦ Δεσμώτου καὶ Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱεράρχου, πολλὰ τὰ ἔτη»!...**

Ἐκτὸς πολλῶν παραγόντων στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, οἱ ὁποῖοι διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ ἀντιδημοκρατικοὺς αὐτοὺς διωγμοὺς, ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχία καὶ θλίψη του καὶ ὁ τότε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐνόσω ὁ μαρτυρικὸς Ἱεράρχης πρῶην Φλωρίνης ἦταν ἐξόριστος, ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος παλαιότερα εἶχε διατελέσει Διάκονός του, ποὺ τὸν προσκαλοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολη ὡς ἀγαπητὸ «Γέροντά» του, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει μία ἀπὸ τὶς καλύτερες Μητροπόλεις καὶ κάθε ἄλλη

τιμὴ καὶ ἀνάπαυση. Ὁ ἐξόριστος Ὁμολογητὴς ἀπάντησε μὲ παρρησία ὅτι **ἡ μόνη ἀνάπαυσή του εἶναι νὰ φροντίσει ὁ πατριάρχης γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, μέσῳ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία!**

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης ἀπὸ τὴν Ἐξορία του δὲν ἔπαυε νὰ ἐνισχύη τὰ πνευματικά του τέκνα μέσῳ ἐπιστολῶν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν Κυρίῳ συνεργούς του λαϊκοὺς θεολόγους Σταῦρο Καραμῆτσο καὶ Διονύσιο Μπατιστάτο, οἱ ὁποῖοι συνεκοπίαζαν ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Κατόπιν ἐνεργειῶν πολλῶν παραγόντων, καὶ μάλιστα τῶν κυβερνητικῶν Βουλευτῶν Χίου Νικολάου Ζορμπᾶ, Σεργῶν Χριστοδούλου Γοργία καὶ Βοιωτίας Χαραλάμπους Σκουτέρη, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Νικ. Πλαστήρας ἐξέδωσε διαταγὴ τὴν 16.7.1952 διακοπῆς τῆς Ἐξορίας τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου καὶ ἐπανόδου του στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἐπομένη ὁ ἀκμαῖος Ἱεράρχης ἐπανῆλθε ἀεροπορικῶς στὴν πρωτεύουσα καὶ στὴν οἰκία του, **μετὰ**

ἀπὸ 17μηνι Ἐξορία καὶ στὶς 19.7.1952 πραγματοποιήθηκε συνάντηση στὰ Γραφεῖα τῆς Συνόδου καὶ μὲ τοὺς δύο ἐτέρους Ἀρχιερεῖς, Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρο καὶ Διαυλείας Πολύκαρπο, καὶ μὲ τὸν Κλῆρο καὶ τὸν Λαό. Παρ' ὅλες τὶς ὑφιστάμενες δυ-

σκολίεις, ὁ Πρωθυεράρχης ἄρχισε μὲ νέες δυνάμεις τὴν διαποίμανση τοῦ Ὁμολογητικοῦ Ποιμνίου.

Παρὰ τὴν κατάπαυση τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ καὶ τὴν ἔναρξη εὐνοϊκῶν συνθηκῶν, οἱ δυσχέρειες δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποκατασταθεῖ καὶ ἔπρεπε πολλὰ νὰ γίνουιν.

Ἐκεῖνο τὸ διάστημα ὁμως, προέκυψε νέο πρόβλημα. Ἡ προσφυγὴ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων σὲ πολιτικὰ πρόσωπα, γιὰ τὴν ἄρση τῶν ἐναντίον τους περιοριστικῶν μέτρων, εἶχε καὶ δυσάρεστες ἐπιπτώσεις ἐντὸς αὐτῶν. Διότι τότε (1952) συνέπεσε νὰ εἶναι προεκλογικὴ περίοδος καὶ μεταφέρθηκε ὀξὺς κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς μέσα στὶς τάξεις τῶν ὑπευθύνων στὸ Πάτριον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀσκοῦνται πιέσεις καὶ στοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς πιστοὺς, γιὰ ὑπερψήφιση τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ κόμματος.

Τοῦτο εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν *Ἀνακοίνωση παραιτήσεως τῶν Ἀρχιερέων (6.11.1952) ἀπὸ τὴν ποιμαντορία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν*. Καὶ γιὰ νὰ πεισθεῖ νὰ ἀνακαλέσει, τουλάχιστον ὁ πρῶν Φλωρίνης, καὶ νὰ ἀναλάβει καὶ πάλι τὴν ἡγεσία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἦταν ἀνάγκη νὰ παραιτηθεῖ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΠΘΕΟΚ, προσκείμενο σὲ συγκεκριμένο πολιτικὸ κόμμα, καὶ νὰ ἀναλάβει ἄλλο Διοικητικὸ Συμβούλιο, προσκείμενο σὲ ἕτερον πολιτικὸ κόμμα.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ πρῶν Φλωρίνης ἐπανῆλθε πράγματι στὰ καθήκοντά του, οἱ δύο ὁμως ἄλλοι Ἐπίσκοποι Χριστοφόρος καὶ Πολύκαρπος ἀποσκήρτησαν ὀριστικὰ ἀπὸ τὸν ἱερό Ἀγῶνα, ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς

Νεοημερολογίτες ὡς Ἀρχιερεῖς τὴν φορὰ αὐτή, καὶ ἐν συνεχείᾳ τοποθετήθηκαν σὲ Μητροπόλεις.

Ἐν τῷ μεταξύ, καὶ παρὰ τὶς διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων σὲ ὑποσχέσεις τῶν πολιτικῶν, οἱ Ἀκαινοτόμητοι ἀνασυντάχθηκαν καὶ συνέχισαν τὸν Ἀγῶνα μὲ εἰρήνευση ποὺ ἐπῆλθε στὴν Διοίκηση ὑπὸ τὸν πρώην Φλωρίνης Χρυσσόστομο. Οἱ διωγμοί, ὅμως, συνεχίσθηκαν σὲ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας. Ἱερεῖς συλλαμβάνονταν καὶ φυλακίζονταν, ὅπως ὁ ἀκουστός χαρισματικὸς Πνευματικὸς π. Εὐγένιος Λεμονῆς ὁ Ἁγιορείτης, καὶ ἐπίσης ὁ ἀκατάβλητος ἀγωνιστὴς π. Μερκούριος Καλοσκάμης στὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρώην Φλωρίνης, ἀκαταπόνητος στὶς δοκιμασίες, αἰσθανόταν πλέον μία κάμψη, ἀλλὰ καὶ ἀπογοήτευση ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων. Ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία δὲν φαινόταν νὰ ἔχει διάθεση γιὰ ἐπίλυση τοῦ Ἡμερολογιακοῦ μέσῳ Ὁρθοδόξου Συνόδου, οἱ Νεοημερολογίτες συνέχιζαν τὶς διώξεις, ἀλλὰ καὶ ἡ δεύτερη ἀποσκίρτηση ἰδίως τοῦ Διαυλείας Πολυκάρπου, στὸν ὁποῖον στήριζε τὶς ἐλπίδες του γιὰ συνέχιση τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, τὸν ἔθλιψε βαθύτατα. Ἀπόπειρα δὲ γιὰ σύμπραξη μὲ τὸν Κορυτσαῖς Εὐλόγιο (Κουρίλα) δὲν εὐοδώθηκε.

Ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης, κατόπιν προετοιμασίας καὶ ἐξομολογήσεως στὸν χαρισματικὸ Πνευματικὸ του π. Ἰωάννη Βαξεβανόπουλο τῆς Ἀμφιάλης, παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο μὲ ὀσιακὸ τέλος τὴν 7η Σεπτεμβρίου τοῦ 1955, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ ἀπὸ τοὺς κόπους ἰδίως τῆς τελευταίας 20ετίας τῆς πολυκυμάντου ζωῆς του καὶ νὰ λάβει τὸν στέφανο τῆς Ὁμολογίας καὶ Νίκης!

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του ἐψάλη στὸν ἱστορικὸ Ἱερὸ Ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως Κυψέλης Ἀθηνῶν, ὅπου συνήθως χοροστατοῦσε, καὶ ἐτάφη στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Θρακομακεδόνων Ἀττικῆς. Τὸ πλῆθος τῶν ἀπορφανισθέντων πιστῶν, τοῦ ὑποσχέθηκε πονετικά: «Πατέρα, θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν Ἀγῶνα!», ὅπως καὶ ἔγινε.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι Μνημόσυνό του ὡς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως τέλεσε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος στὸν πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀλεξανδρείας.

Ὅταν ἔγινε ἡ ἐκταφὴ τοῦ Ὁμολογητοῦ Ποιμενάρχου, ἕξι χρόνια μετὰ τὴν Κοίμηση Αὐτοῦ, εὐωδία ξεχύθηκε σὲ ὅλη τὴν Μονή, ἡ ὁποία διήρκεσε 40 ὁλόκληρες ἡμέρες! Μία Μοναχὴ, πὺν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἂν εἶχε βαπτισθεῖ, εἶδε τὸν Ἱεράρχη σὲ δόξα νὰ τῆς λέγει ὅτι δὲν εἶναι βαπτισμένη καὶ ἔτσι βαπτίσθηκε κανονικά. Ἄλλη δὲ φυματικὴ κοπέλα ἀπὸ τὶς Ἀχαρνὲς ἔλαβε λαδάκι ἀπὸ τὸ κανδήλι τοῦ τάφου του καὶ ἀλείφθηκε, με ἀποτέλεσμα νὰ θεραπευθεῖ!...

ΣΤ΄. Ἡ πορεία στὴν ὄρφανία καὶ ἡ σύσταση νέας Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΜΕΣΩΣ μετὰ τὴν μακαρία Κοίμησι τοῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, συστήθηκε προσωρινὴ τριμελὴς Ἐπιτροπὴ ἀπὸ Ἀρχιμανδριτῆς γιὰ τὴν διοίκηση τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Στις 16.9.1955 συνήλθε τὸ Ἱερατεῖο στὸ **Α΄ Πανελλήνιο Ἱερατικὸ Συνέδριο** καὶ ἀνέθεσε σὲ δωδεκαμελὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ διοικητικὰ καθήκοντα Τοποτηρητοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Γέροντος Ἀρχιμανδριτοῦ Ἀκακίου Παππᾶ τοῦ Ἀγιορείτου καὶ Κτήτορος τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς. Κύρια ἐπιδίωξι τῆς Ἐπιτροπῆς ἦταν ἡ ἀναγκαία προσπάθεια γιὰ ἐξεύρεσι τρόπου χειροτονίας Ἀρχιερέων. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίσθηκε ὁ δραστήριος Ἀρχιμανδριτῆς Χρυσόστομος Κιούσης. Σημειώθηκε δὲ συνεργασία μὲ τὶς Ἐπιτροπὲς τῶν ἀνατὴν Ἑλλάδα Ἐνοριῶν γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ὀργάνωσι καὶ συνέχισι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἀποβίωσι τοῦ Καινοτόμου διώκτου ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου τὸ ἐπόμενο ἔτος 1956 ἐπέφερε μεγάλη ἀνακούφισι, διότι τὰ κατασταλτικὰ μέτρα τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων περιο-

ρίστηκαν, χωρίς βέβαια να παύσουν και έντελως.

Έτσι, στα Θεοφάνια του 1957 έπιτράπηκε ή κατάδυση του Τιμίου Σταυρού στον Άγιο Γεώργιο Κερατσινίου, με συμμετοχή μεγάλου πλήθους πιστών, έχοντας έπικεφαλής τους Αρχιμανδριτες Άκάκιο Παππᾶ τὸν Γέροντα και Χρυσόστομο Κιούση.

Τὸν Ὀκτώβριο του 1957 συνήλθε στην Ἀθήνα τὸ **Β΄ Πανελλήνιο Ἱερατικὸ Συνέδριο**, στὸ ὁποῖο προσήλθαν ὅλοι σχεδὸν οἱ Κληρικοὶ τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως και ἀντιπρόσωποι τῶν Ζηλωτῶν του Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ ή εἴσοδος σὲ λαϊκοὺς ἀντιπροσώπους δὲν έπιτράπηκε. Ἐγινε ἀπολογισμὸς ἔργου και ἐξελέγη νέα δωδεκαμελής Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή, καθὼς ἐπίσης ἐξελέγησαν με ψηφοφορία τρεῖς Αρχιμανδριτες ὡς ὑποψήφιοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀκάκιος Παππᾶς ὁ Γέρον, Χρυσόστομος Νασλίμης και Χρυσόστομος Κιούσης.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀγοράσθηκαν και τὰ ιδιόκτητα Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος 1958 οἱ προσπάθειες για ἐξεύρεση λύσεως στὸ θέμα λήψεως ἐπισκοπικῆς χειροτονίας ἐντάθηκαν σὲ διάφορες κατευθύνσεις.

Ἐγιναν κρούσεις, ἐπίσης, για ἐπίλυση του Ἡμε-

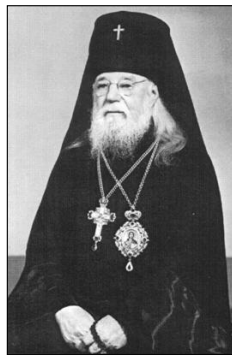
ρολογιακοῦ ζητήματος στὸν φίλα προσκεῖμενο στὸν ἱερὸ Ἀγῶνα Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρο, ὁ ὁποῖος ὑποσχέθηκε βοήθεια. Μάλιστα, ἀπηύθυνε ἐπίσημη ἐπιστολὴ στὸν τότε ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας Θεόκλητο περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως ἐξ αἰτίας τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐξέφραζε τὴν μετάνοιά του ποὺ καὶ ὁ ἴδιος δέχθηκε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ θέμα τῆς ἐπιστροφῆς στὸ Πάτριον.

Ἐπόμνημα προτρεπτικὸ ἐπιλύσεως τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ἀπέστειλε τὸ ἔτος ἐκεῖνο καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ διοίκησεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων πρὸς τὴν Καινοτόμο Ἱεραρχία μὲ ἰδιαίτερα μετριοπαθεῖς τόνους, ἄνευ δυστυχῶς ἀποτελέσματος.

Παράγοντες τοῦ Πατρίου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ταξίδευσαν στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ τόσο μὲ στελέχη τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὅσο καὶ μὲ Ρώσους προσκεμένους στὴν Διασπορὰ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς καλύψεώς τους. Πρόταση γιὰ πιθανὴ πνευματικὴ κάλυψη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων εἶχε τεθεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1956 μὲ ἔγκριση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τοῦ ἱ. Ἀγῶνος.

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι πιστευόταν ἀκόμη τότε πὼς οἱ τοπικὲς Ἐκκλησίες ποὺ ἔμειναν μὲ τὸ Πάτριον δὲν κατατάσσονταν στὴν ἴδια μοῖρα μὲ ὅσες δέχθηκαν τὸ Νέο, ἂν καὶ ἡ κοινωνία μὲ αὐτὲς καὶ ἡ ἀνοχή τους ἔναντι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἦταν μεμπτὴ καὶ ἀξιοκατάκριτη.

Ἀπὸ σωζόμενη ἀλληλογραφία τῆς ἐποχῆς (1958) φαίνεται ὅτι ὁ Ἀσκητῆς Ρῶσος Μοναχὸς Ἀντώνιος Ἁγιοσαββαίτης κατέβαλε προσπάθειες ἀποτεινόμενος σὲ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, σχετικὰ μὲ τὸ θέμα χειροτονίας Ἐπισκόπου γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου Σεραφεῖμ (Ἰβανῶβ) ἔδειχνε πρόθυμος νὰ ταξιδεύσει στὴν Εὐρώπη γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, ὥστε νὰ συμπράξει μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τότε Δυτικῆς Εὐρώπης Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς), ἐπίσης πρόθυμο συμπαραστάτη καὶ βοηθὸ τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν, προκειμένου νὰ χειροτονήσουν ὑποψηφίους στὴν Ἀρχιερωσύνη. Γιὰ χειροτόνηση Ἱερέων προτεινόταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ὁ ὁποῖος ἦταν σύμφωνος νὰ βοηθήσει μὲ τὸν τρόπο αὐτό. Ὅμως, ἐκφραζόταν ἡ δυσκολία νὰ ὑπάρξει ἐπίσημη Συνοδικὴ ἔγκριση γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις, διὰ τοῦ τότε Προέδρου τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Μητροπολίτου Ἀναστασίου, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς ἀντιμετώπιζε ἐχθρότητα ἀπὸ τὶς λοιπὲς ἐπίσημες Ἐκκλησίες καὶ φοβόταν μέτρα ἀνασταλτικὰ ἐναντίον της. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος δὲν ἔδειχνε νὰ συγκινεῖται σὲ ἐκκλήσεις βοηθείας, ὅπως γιὰ παράδειγμα σὲ μία ἐπιστολὴ τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου Πέτρου Ἀστυφίδη, ποὺ τὸν ἐκλιπαροῦσε γιὰ «σωτηρία» τοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ στὴν Ἑλλάδα...

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1958 συνήλθε στὴν Ἀθήνα τὸ **Β΄ Πανελλαδικὸ Συνέδριο** τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν με ἀντιπροσώπους Κλήρου καὶ Λαοῦ ἀπὸ ὅλες τὶς Ἐνορίες, τὸ Συμβούλιο τῆς ΠΘΕΟΚ, ἀντιπροσώπους τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους κ.ἄ. Διατρανώθηκε ἡ ἐνότητα καὶ ὁμοψυχία καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις γιὰ τὴν συνέχεια.

Κρούσεις γιὰ τὸ θέμα ἀναλήψεως τῆς ποιμαντορίας τοὺς ἔγιναν καὶ σὲ παραδοσιακοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Καινοτομίας, οἱ ὁποῖοι ἀναγνώριζαν τὸ δίκαιο τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὸ σθένος νὰ τὸν ἀναλάβουν. Ὑπάρχει ἡ ἀντίληψη ὅτι συμπάθεια καὶ ἐνδιαφέρον ἐπέδειξε ὁ μητροπολίτης Ἐλασσῶνος Ἰάκωβος (Μακρυγιάννης), ἀλλὰ εἶναι ἀσαφὲς κατὰ πόσον ἦταν ὄντως πρόθυμος νὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἀρχὰς τοῦ 1960 συνήλθε τὸ Γ΄ Πανελλήνιο Ἱερατικὸν Συνέδριον καὶ ἀνανεώθηκε καὶ πάλι ἡ ἐντολὴ γιὰ ἐξεύρεση λύσεως στὸ θέμα ἐπισκοπικῆς χειροτονίας.

Οἱ Ἀρχιμανδριῖτες Χρυσόστομος Κιούσης καὶ Ἀκάκιος Παππᾶς ὁ νεώτερος ταξίδευσαν γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ στὴν Δυτ. Γερμανία καὶ στὴν Γαλλία, ἀλλὰ πέσαν ἀπὸ ὑποσχέσεις καὶ προτροπὲς δὲν ἔλαβαν κάτι πιὸ συγκεκριμένο.

Τελικά, μὲ βοήθεια τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιμανδριῖτου π. Πέτρου Ἀστυφίδη ἐκ Χίου, μετέβησαν στὴν Ἀμερικῇ μὲ πολλὴ δυσκολία ὁ Ἀρχιμανδριῖτης Ἀκάκιος Παππᾶς ὁ Γέρον, Πρόεδρος ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ π. Ἀκάκιο Παππᾶ τὸν νεώτερο. Ἐκεῖ, κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ ἀγώνων, ἐπιτελέσθηκε τελικὰ ἡ πολυπόθητη χειροτονία:

Ὁ Γέρον Ἀκάκιος ἔλαβε τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, μὲ τίτλο Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ Ντιτρόιτ τῶν Η.Π.Α. τὴν 9/22.12.1960 ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου Σεραφεῖμ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Ἐπισκόπου Σεβρῶν Θεοφίλου, ρουμανικῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος ὑπαγόταν τότε στὴν Ρωσικὴ Σύνοδο. Περι

τῆς χειροτονίας αὐτῆς ὑπάρχει βεβαίωση-χειροτονητήριο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σικάγου Σεραφεῖμ.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Ἀκάκιος ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔγινε δεκτὸς μὲ ἀνακούφιση ἀπὸ τὸν Κλῆρο καὶ τὸν Λαὸ τοῦ Πατρίου, διότι πλέον ὑπῆρχε χάριτι Θεοῦ Κεφαλή. Τὸ πρῶτιστο καθῆκον ἦταν οἱ χειροτονίες νέων Κληρικῶν γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ποιμαντικῶν ἀναγκῶν.

Ὅμως, ἡ δραστηριότητα τοῦ Ἐπισκόπου Ἀκακίου ἔπρεπε νὰ εἶναι μυστικὴ ἐπὶ ἓνα τουλάχιστον ὀλόκληρο ἔξαμηνο, διότι οἱ Ἀρχές, μὲ προτροπὴ τοῦ Νεοημερολογίτου ἀρχιεπισκόπου, τὸν ἀναζητοῦσαν γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Μὲ ἐνέργειες ὅμως διαφόρων παραγόντων ὁ διωγμὸς ἀνεστάλη καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸ θέρος τοῦ 1961 ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος μποροῦσε νὰ ἐπιτελέσει τὸ ἔργο του φανερά. Εἶχε τὴν ἐπικουρία Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδριτῶν, μὲ Πρωτοσύγκελλο τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομο Κιούση.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1961 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἐφημέρευε, ὁ σιδηροφόρος καὶ σημειοφόρος Γέρον π. Εὐγένιος Λεμονῆς ὁ Ἅγιορείτης, ὁ στεφθεὶς διὰ στεφάνων Ἀσκήσεως καὶ Ὁμολογίας.

Τὰ Θεοφάνια τοῦ 1962 ἀποτέλεσαν τὴν εὐκαιρία ὁμολογιακῆς ἐπιδείξεως. Κλῆρος καὶ ἄπειρος λαὸς περὶ τὸν κανονικὸ Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα του, διατράνωσαν τὴν ἀγωνιστικότητά τους ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1962 ἦλθε στὴν Ἑλλάδα μὲ μύριες προφυλάξεις ἄλλος Ἀρχιερέας τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς Λεόντιος (Φιλίπποβιτς), μὲ προτροπὴ καὶ σύσταση, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μὲ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση, τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἰωάννου Μαξιμόβιτς καὶ Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγου.

Παρὰ δὲ τὴν ἀπαγόρευση τῶν Ἀρχῶν, ἐπιτελέσθησαν μυστικὰ μὲ τὴν σύμπραξη καὶ τοῦ Ταλαντίου Ἀκακίου στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας οἱ χειροτονίες Ἀρχιμανδριτῶν σὲ Ἐπισκόπους γιὰ τὴν σύσταση Ἱερᾶς Συνόδου: χειροτονήθηκαν οἱ Ἐπίσκοποι Κυκλάδων Παρθένιος (Σκουρλιῆς, Ἄγιορείτης, Κτήτορας καὶ Γέροντας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Θρακομακεδόνων), Γαρδικίου Αὐξέντιος (Πάστρας), Μαγνησίας Χρυσόστομος (Νασλί-

μης ἐκ Βόλου), καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ Ἐπίσκοποι Διαυλείας Ἀκάκιος (Παππᾶς ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς τοῦ ὁμωνύμου Γέροντος, καὶ μόνος ἐπιζῶν μέχρι σήμερα), καὶ Σαλαμίνοσ Γερόντιος (Μαριόλης).

Ἔτσι σχηματίσθηκε ἡ πρώτη μετὰ τὴν Κοίμησι τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Ταλαντίου Ἀκακίου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὴν κατὰ βάσιν πηγὴ προελεύσεωσ τῶν ἀρχιερατικῶν καὶ ἱερατικῶν χειροτονιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι σήμερα.

Χειροτονία Ἐπισκόπου Γαρδικίου Αὐξεντίου ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο. Ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος δὲν διακρίνεται. Παρίσταται ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Μαγνησίας τὴν ἐπομένη ἡμέρα.

Οἱ νέοι Ἀρχιερεῖς ἀνέλαβαν τὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ποιμαντικὸ ἔργο τους, ἀνανεώνοντας τὸν ζῆλο καὶ δίδοντας νέα πνοὴ καὶ ζωντάνια στὸν ἱερὸ Ἀγῶνα, μὲ Δειτουργίες, Πανηγύρεις,

Ἐπισκέψεις, Χειροτονίες Κληρικῶν, Ἐγκαινιασμοὺσ Ναῶν, Ὁμιλίεσ, Χοροστασίεσ, Ἐκδηλώσεισ κλπ.

Τὸ αὐτὸ ἔτος χειροτονήθηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτροσ (Ἀστυφίδης), ἐπί-

σης από τον Αρχιεπίσκοπο Χιλής Λεόντιο και τον Επίσκοπο Καράκας (Βενεζουέλας) Σεραφείμ, άμφότερους της Ρωσικής Διασποράς, με την ύποστήριξη των παραδοσιακών Ίεραρχών της Συνόδου Αυτής Ίωάννου Μαξίμοβιτς, Συρακουσών Άβερκίου, Σηάτλ Νεκταρίου κ.ά.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1962 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέρων Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Παρθένιος.

Τὰ Θεοφάνια τοῦ 1963 ἀποτέλεσαν μία ὑπενθύμιση στὶς παλαιὲς δόξεις τοῦ Ἀγῶνος, ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ἔτους ἐκείνου ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ τῆς ΠΘΕΟΚ ἄρχισαν νὰ στέλνουν ἐπιστολές, τηλεγραφήματα, ὑπομνήματα κλπ. πρὸς τὶς κεφαλές τῶν λεγομένων ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν, με ὑπενθύμιση τοῦ χρέους τους νὰ παύσουν τὴν νεωτερίζουσα πορεία τους καὶ τὴν οἰκουμενιστικὴ τους ἀνάμιξη καὶ νὰ ἐπιλύσουν τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα ὀρθοδόξως με ἐπιστροφή στὰ Πάτρια πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐκκλήσεις ἐκείνες ἔμειναν δυστυχῶς ἄνευ ἀντικρούσματος. Ἀναμενόταν πάντως ἀκόμη με ἐλπίδα ἀπὸ τὴν Γνησία Ὀρθοδοξία μία πιθανὴ μεγάλη Σύνοδος γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ ἐκκρεμοῦντος Ἡμερολογιακοῦ θέματος. Βέβαια, τὰ θεμέλια μεγάλης πανορθοδόξου

συνόδου, πού ἔθεταν τότε οἱ ἐπίσημες Ἐκκλησίες, ἦταν ἀντορθόδοξα καὶ γνωρίζουμε πλέον σαφῶς ὅτι ἀποβλέπουν καὶ ἀποσκοποῦν στὴν κατάργηση τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἀρχὰς Δεκεμβρίου τοῦ 1963 ἐκοιμήθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ταλαντίου Ἀκάκιος καὶ τὴν 7/20.12.1963 ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Γαρδικίου Αὐξέντιος, ἄν καὶ ἡ ἀρχικὴ συμφωνία τῶν Ἀρχιερέων,

κατόπιν προτάσεως τοῦ Μαγνησίας Χρυσοστόμου, ἦταν νὰ περάσουν οἱ Ἑορτὲς καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ συσταθεῖ μεγάλη Κληρικο-λαϊκὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐκλογή Ἀρχιεπισκόπου, λόγω τῆς ἰδιαιτερότητος τῆς τότε περιστάσεως. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἐκλογή ἔγινε

βεβιασμένα καὶ ἔτσι ἡ τετραμελὴς Σύνοδος ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο εἶχε ὡς Μέλη τοὺς Μαγνησίας Χρυσόστομο, Διαυλείας Ἀκάκιο καὶ Σα-

λαμίνοσ Γερόντιο. Τοῦτο, ὅμως, δὲν προμήνυε ἀγαθὰ γιὰ τὴν συνέχεια καὶ τὴν πρόοδο τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὅπως φάνηκε καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἔκβαση τῶν γεγονότων τὶς ἐπόμενες δεκαετίες.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1964 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὄρισε τὴν σύσταση Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μαγνησίας Χρυσοστόμου γιὰ τὴν ἐτοιμασία ἐνὸς ἀναγκαίου

Κανονισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησί-
ων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Ἡ Ἐπιτροπή
πράγματι προέβη στήν σύνταξη Κανονισμοῦ, ἀλλά
παραδόξως αὐτὸς περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκείνου δὲν
ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

Τὰ ἔτη 1964 καὶ 1966 συγκλήθηκαν Παγκληρικὰ
Συνέδρια.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1965 ἐπῆλθε εἰρήνευση, κατό-
πιν συμφωνίας, σὲ διάσταση ποὺ ὑφίστατο μεταξὺ
Ἀρχιερέων καὶ τῆς ΠΘΕΟΚ γιὰ διάφορα ζητήματα
τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος. **Ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος,**
ὁ ὁποῖος προηγουμένως πιεζόταν ἐπὶ δύο σχεδὸν
ἔτη ἀπὸ τὴν ΠΘΕΟΚ νὰ ἀποκηρύξει τοὺς λοιποὺς
Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ ἀναλάβει τὸν Ἀγῶνα, δὲν διέπραξε
τέτοιο πρᾶγμα, διακατεχόμενος ἀπὸ γνήσια ἐκκλη-
σιαστικὴ συνείδηση.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1966 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέ-
ροντας Ἀρχιμ. Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος, στολισμέ-
νος ἔκδηλα μὲ σημεῖα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀσθένησε ἀπὸ ἡμι-
πληγία ὁ χαρισματικὸς καὶ εὐρυμαθὴς Ἱεράρχης Μα-
γνησίας Χρυσόστομος, καὶ ἔτσι ἡ Γνήσια Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησία στερήθηκε τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες του.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐκοιμήθη ἐν Κυ-
ρίῳ ὁ φημισμένος χαρισματικὸς Γέροντας Ἱερώνυμος
τῆς Αἰγίνης, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τελέ-
σθηκε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Διαυλείας Ἀκάκιο.

Τὸ 1967 ὁ νέος Πρωθιεράρχης ἀπὸ τοῦ 1964 τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, Μητροπολί-
της Φιλάρετος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη προσδώσει μία
πιὸ σαφῶς Ἀντι-οικουμενιστικὴ γραμμὴ καὶ πορεία
στὴν Σύνοδό του, **βεβαίωσε με ἐπιστολὴ του πρὸς
τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο ὅτι ὁ προκάτοχος αὐτοῦ
Ταλαντίου Ἀκάκιος χειροτονήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀρχι-
ερεῖς τῆς Συνόδου του, Σεραφεῖμ καὶ Θεόφιλο, καὶ
ὅτι δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία γιὰ τὸ κῦρος τῆς
χειροτονίας ἐκείνης πὸν εἶχε τελεσθεῖ τὸ 1960.**

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο συν-
ενώθηκε με τὴν Ἱερὰ
Σύνοδο τῆς Ἑλλάδος
ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο
Αὐξέντιο καὶ ὁ Ἐπίσκο-
πος Ἀστορίας Πέτρος, ὁ
ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1962 εἶχε
τὴν ἀρχιερωσύνη ἀπὸ
Ρώσους Ἀρχιερεῖς καὶ
ἔδρευε στὴν Ἀστόρια τῆς
Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος τῆς
Ρωσικῆς Διασπορᾶς με τὸν Ἀρχιε-
πίσκοπο Λεόντιο καὶ τὸν Ἐπίσκοπο
Ἀστορίας Πέτρο.

Σὲ νέα ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου
πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο τὸν Μάιο τοῦ

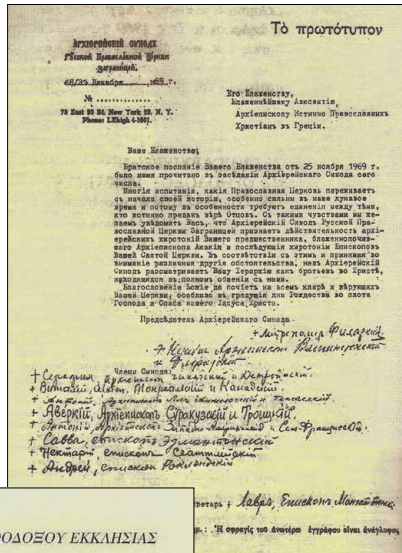
1969 βεβαιώθηκε ότι οι χειροτονίες του προκατόχου του Αρχιεπισκόπου Άκακίου για την Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία θεωρεῖται Ἀδελφὴ Αὐτῆς σὲ πλήρη κοινωνία.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο προσχώρησε στὴν Γνησία Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν δραστήριο Ἡγούμενό της Ἀρχιμ. π. Κυπριανό.

Ἡ δὲ ἔκδοση ἐπίσημης Συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως τῶν χειροτονιῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ θεώρησή τους ὡς Ἀδελφῶν σὲ πλήρη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἔγινε μὲ ἐπιστολὴ τῆς 18.12.1969, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο καὶ δέκα ἀκόμη Ἀρχιερεῖς τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀπὸ ὅλους ἀναγνωριζόμενης αὐτῆς ὡς ἔγκυρης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

(Στὴν ἀπέναντι σελίδα παρατίθενται τὸ ρωσικὸ πρωτότυπο τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς καὶ ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασή της)

Ἡ μετάφρασις

ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ
18/31 Δεκεμβρίου 1969
Πρός την Αγίου Μακαριότητα
Κύριε Κύριε Αυθέντιον,
Αρχιεπίσκοπον τῆς Εκκλησίας τῶν Γησιῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς
Ελλάδος.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἀδελφική ἐπιστολή τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τῆς 25ης Νοεμβρίου τοῦ
1969, ἀνεγνώσθη ἐν Συνεδρίῳ τῆς Συνόδου ἡμῶν σήμερον. Αἱ πολλαί βο-
κμασίαι τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἱστο-
ρίας τῆς, εἶναι ἰδιαίτερος μέγιστοι, κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τοὺς ὁποίους
διερχόμεθα καὶ σινεπὸς ἀπαιτοῦν μεγαλύτερον καὶ ἰσχυρότερον ἔκδηρον (ἐνό-
τητα) μεταξύ ἐκείνων ὅ, ὅποιοι εἶναι ἀληθῶς ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν
Πατέρων μας. Μὲ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἐπιθυμοῦμεν ἀπᾶς ἐπι να σὰς πληρο-
φορήσομεν ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλη-
σίας ἐν Διασπορῇ, ἀναγνωρίζει τὴν ἰσχὺν τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ
ἐλλογημένης μνήμης, προκατόχου Ὑμῶν, μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακί-
ου καὶ τὰς ἐν συνεχείᾳ χειροτονίας, ἐν τῇ Ἱερῇ Ὑμῶν Ἐκκλησίᾳ. Συνεπὸς καὶ
λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν διαφόρων ἄλλων περιστάσεων, ἡ Ἀρχιερατικὴ ἡμῶν
Σύνοδος, θεωρεῖ τὴν Ἱεραρχία Ὑμῶν ὡς Ἀδελφός, ἐν Χριστῷ, ἐν πλήρει κοι-
νωσίᾳ μὲ ἡμῶν.

Εἶθε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Ποιτῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας Ὑμῶν, ἰδίως κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας τῆς ἐν σαρκί Γεννήσεως ἡμετέ-
ρου Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων
† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Τὰ Μέλη

† ΝΙΚΩΝ Ἀρχ/πος Οὐστανγκάνος καὶ Φλωρίδος.
† ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἀρχ/πος Σικάνου καὶ Νηπρούτ.
† ΒΙΤΑΛΙΟΣ Ἀρχ/πος Μόντρεαλ καὶ Καναδά.
† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ἀρχ/πος Λός Ἀντζέλες καὶ Τέξας.
† ΑΒΕΡΚΙΟΣ Ἀρχ/πος Συρακουσῶν καὶ Τρόισκι.
† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ἀρχ/πος Σάν Φραντζίσκο.
† ΣΑΒΒΑΣ Ἐπίσκοπος τοῦ Ἐντμοντού.
† ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ Ἐπίσκοπος Ἐντμοντού.
† ΑΝΔΡΕΑΣ Ἐπίσκοπος τοῦ Ρόκλαντ.
† ΠΑΥΛΟΣ Ἐπίσκοπος τοῦ Μαινάτου.

μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γησιῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς
Ελλάδος. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ ἀνωτέρου ἐπιπέδου εἶναι ἀνεκλήρωτος.

Ζ'. Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀδιαμφισβήτητη

ΚΑΤΟΠΙΝ ὅσων ἔχουν προεκτεθεῖ, καθίσταται σαφὲς ὅτι δὲν ὑπάρχει πρόβλημα στὸ θέμα τῆς ἐγκύρου προελεύσεως τῶν χειροτονιῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ κατὰ πάντα κανονικοὺς Ἀρχιερεῖς μὲ πλήρη καὶ ἀδιαμφισβήτητη Ἀποστολικὴ Διαδοχή.

Κανεῖς δὲν διανοήθηκε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν κανονικότητα τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς φυγῆς μεγάλου μέρους τοῦ Ποιμνίου τους ἀπὸ τὴν Ρωσία, μετὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1917, ἀναγκάσθηκαν νὰ καταφύγουν στὸν ἐλεύθερο κόσμο.

Φιλοξενήθηκαν ἐκκλησιαστικὰ στὸ ἔδαφος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας ὡς Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς ἢ Ἐκτὸς Ρωσίας, μὲ πρῶτο Πρωθιεράρχη τὸν ἐπιφανῆ Μητροπολίτη Κιέβου Ἀντώνιο καὶ ἀρχικὰ πλέον τῶν 20 Ἀρχιερέων.

Ἀργότερα, μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον, μετέφεραν τὴν ἔδρα τους στὴν Νέα Ὑόρκη τῶν Η.Π.Α.

Οἱ περισσότερες τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες διατηροῦσαν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μαζί τους, γι'

αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἡ σύμπραξι τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Κισνοβίου Ἀναστασίου, Μέλους τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ζητήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δαμιανὸ τὸ 1921, γιὰ τὴν χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Τιμοθέου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπέτελεσε τὸν διάδοχο τοῦ Δαμιανοῦ στὸν Πατριαρχικὸ Θρόνο τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς διακρινόταν ἀνέκαθεν γιὰ τὴν παραδοσιακὴ θέση της καὶ ὑπερασπίσθηκε τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη ἔναντι τῶν πειρασμῶν καὶ καινοτομιῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἐξ ἀρχῆς ἦταν ἐπίσημα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δὲν δέχθηκε τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἔναντι τῆς ὁποίας ἀντιτάχθηκε σθεναρά.

Μάλιστα, ἀνέδειξε ἱερεὺς καὶ ἅγιες μορφές καὶ προσωπικότητες, καὶ ἰδίως τὸν μέγα Θαυματουργὸ Ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς), με Ἀφθαρτο ἱερὸ Λεῖψανο († 1966), θεομὸ ὑποστηρικτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ ἐποχῆς τῆς Πρωθιεραρχίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου (1964-1985), ἡ Ἀντιοικουμενιστικὴ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας Αὐτῆς ἔφθασε στὸ ἀπογειό της με θαυμαστὴ θεολογικὴ κριτικὴ ἀποτίμησι καὶ ἀπόρριψι τῆς

Ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρτος εὐλογῶν μετὸν Ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς) συνευλογοῦντα καὶ τοὺς Ἐπισκόπους Νεκτάριο τοῦ Σηάτλ καὶ Σάββα τοῦ Ἐντμοντον.

αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν τέλει ἀναθεμάτισε (1983). Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος 13 χρόνια μετὰ τὴν Κοίμησή του, ποὺ συνέβη τὸ 1985, δηλαδή τὸ 1998, βρέθηκε ἐπίσης μετὰ Ἀφθαρτο ἱερὸ Λεῖψανο, εὐωδιάζων καὶ θαυματουργός, καὶ διακηρύχθηκε καὶ ἐπίσημα Ἅγιος ἀπὸ τοὺς γνησίους ἐπιγόνους του τὸ 2008.

Οἱ χειροτονίες τοῦ 1960 καὶ 1962 τῶν Ἀρχιερέων μας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἔγιναν σὲ περίοδο διωγμοῦ Πίστεως στὴν χώρα μας.

Τὸ ἄν ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος χειροτονήθηκε «ὑπερ-όρια», δηλαδή σὲ ἄλλη μακρινὴ γεωγραφικὴ περιοχὴ ἀπὸ αὐτὴν γιὰ τὴν ὁποία ἔλαβε ἐπισκοπικὴ χειροτονία, καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἄλλης Συνόδου, αὐτὸ δικαιολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσα τότε στὴν Ἑλλάδα κατάσταση. **Σὲ καιρὸ ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ σάλου αὐτὸ ποὺ προέχει εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς γνησίας Πίστεως, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι γνωστὴ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἡ μετάβαση σὲ μακρινὲς περιοχές, σὲ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ κλίματα, γιὰ λήψη χειροτονίας, προκειμένου νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀκατηγόρητη χειροτονία ἀπὸ Ὁρθοδόξους καὶ ὄχι ἀπὸ φιλαρετικοὺς ἢ σχισματικούς.**

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Γοθθίας, γιὰ παράδειγμα, ὁ ὁποῖος ἐορτάζει στὶς 26 Ἰουνίου, μετέβη τὸν 8ο αἰῶνα ἀπὸ τὴν Ταυροσκυθία ὄχι στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπως ἦταν ἡ τάξη γιὰ νὰ λάβει τὴν ἀρχιερωσύνη, ἀλλὰ στὴν Ἰβηρία (Γεωργία), προκειμένου νὰ ἀπο-

φύγει τοὺς Εἰκονομάχους, ποὺ εἶχαν ἐπικρατήσει στὸ κέντρο τῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὸ ἄν οἱ χειροτονίες ἐκεῖνες τοῦ 1960 καὶ 1962 δὲν εἶχαν τὴν ἔγκριση τοῦ Πρώτου τῆς Συνόδου ἐκείνης, Μητροπολίτου Ἀναστασίου, ἦταν εὐεξήγητο, λόγω τῶν δυσχερειῶν ποὺ καὶ ἡ ἴδια ἐκείνη Σύνοδος ἀντιμετώπιζε τότε, ὅπως προαναφέρθηκε. **Τὸ ὅτι τὰ πλέ-**

ον παραδοσιακά, σεβαστὰ καὶ ἐπί- λεκτα Μέλη τῆς Συνόδου ἐκείνης ἦταν σαφῶς ὑπὲρ τῆς βοήθειας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι γιὰ ἐμᾶς τιμὴ καὶ ἐχέγγυο κανονικό- τητος καὶ ἐγκυρό- τητος καὶ δηλώνει οὐσιαστικὰ Συν-

οδικὴ ἔγκριση. Ἄλλωστε, ἡ τυπικὴ ἐκείνη ἔλλειψη ὑπερκεράσθηκε μετὰ ἀπὸ λίγα ἔτη μὲ τὴν Συνοδικὴ ἀναγνώριση τῶν χειροτονιῶν ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο τὸ 1969.

Τὸ ἄν ὁ Ἐπίσκοπος Σεβρῶν (Γαλλίας) Θεόφιλος, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὴν χειροτονία τοῦ Ταλαντίου Ἀκακίου τὸ 1960, μαζί μὲ τὸν κύριο χειροτονοῦντα Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου Σεραφεῖμ, ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο, ἀποτελεῖ βέβαια πραγματικότητα, ποὺ ὅμως δὲν πλήττει τὸ κῦρος τῆς χειροτονίας.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης (Μαξίμοβιτς), Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς Λεόντιος, Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν Ἀθέρκιος, Ἐπίσκοπος Σηάτλ Νεκτάριος καὶ Ἐπίσκοπος Ἐντμοντον Σάββας ἐπισκέπτονται ἀδελφικά τὸν Ἐπίσκοπο Ἀστορίας Πέτρο στὴν ἔδρα του.

Οὔτε καὶ τὸ γεγονὸς τῆς μὴ πλήρους ἀκοινωνησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς μὲ τὶς λοιπὲς ἐπίσημες τοπικὲς Ἐκκλησίες ἔχει τέτοια ἀνασχετικὴ ἐπίδραση.

Τὸ Σχίσμα ποὺ κηρύχθηκε στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1924 μὲ τὴν Μεταρρύθμιση τοῦ Ἡμερολογίου γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ χρειάσθηκε ἀρκετὲς δεκαετίες, παρὰ τὸ ὅτι ἡ διαπίστωση καὶ ἀντιμετώπισή του ἀπὸ Μεγάλῃ Ὁρθόδοξῃ Σύνοδο δὲν ἔγινε, ὅπως ἀναμενόταν. Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι οἱ σχισματικοὶ καὶ ἤδη ἀπὸ δεκαετίες αἰρετικοὶ Οἰκουμενιστὲς χαίρουν ἀσυδοσίας, διότι εἶναι «αὐτοκατάκριτοι» καὶ πάσχουν καιρίως μυστηριολογικὰ καὶ σωτηριολογικὰ. Ὅμως, γιὰ τὴν ὑπ' ὄψιν περίοδο (1960), ἡ κοινωνία ὅσων κράτησαν μὲν τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο καὶ εἶχαν Ὁρθόδοξο Ἀντι-οικουμενιστικὸ φρόνημα, μὲ ὅσους δέχθηκαν τὴν Καινοτομία ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, δὲν τοὺς στεροῦσε τὴν μυστηριακὴ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἄν μέσα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας διακόπτεται αὐτόματα ἡ Χάρη τῆς Ἱερωσύνης ἐξ αἰτίας παραβάσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἢ καὶ ἀβαριῶν στὴν Πίστη, τότε, ὅπως βεβαιώνει καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, αὐτὴ «ἀναδρομάδην» θὰ εἶχε χαθεῖ ἀπὸ πολὺ παλαιά.

Γι' αὐτὸ καὶ κατανοεῖται καλὰ ὅτι ἡ μὴ ἄτεγκτη καὶ ἀπόλυτη στάση τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου ἔναντι τῶν Καινοτόμων τὴν περίοδο μετὰ τὸ 1935, ἡ ὁποία τόσο πόνο, πίεση καὶ κατηγορίες τοῦ στοίχισε ἀπὸ τοὺς ὑπεράγαν Ζηλωτὲς Ἀδελφούς, ἦταν ἀκριβῶς προφητικῆς καὶ προληπτικῆς σημασίας γιὰ ὅσα θὰ ἀκολουθοῦσαν μερικὲς δεκαετίες ἀργότερα. Ὁ ἴδιος

μπορεῖ νὰ μὴ πρόλαβε νὰ χειροτονήσει διαδόχους, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἀπέμεινε μόνος Ἀρχιερέας, ὅμως ἐξασφάλισε θεωρητικὰ τὸ πλαίσιο γιὰ τὴν ἔγκυρη ἐπιτέλεσή τους ἀργότερα, ὅπως καὶ ἔγινε.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο καὶ οἱ χειροτονίες τοῦ 1960 καὶ 1962, μὲ τὴν ἐπίσημη Συνοδικὴ ἐπικύρωσή τους λίγα ἔτη ἀργότερα, ἐπέσυραν τὴν πολεμικὴ τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Καὶ οἱ μὲν Νεοημερολογίτες θέλοντας καὶ μὴ, **δέχθηκαν** τὴν πλειονότητα τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τὸ 2007 σὲ κοινωνία ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη αὐτῆς Λαῦρο μετὰ τὴν τραγικὴ ἔνωσή της μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, **χωρὶς καμία πράξη ἀποκαταστάσεως τῆς Ἱερωσύνης τους, ἢ ὁποία οὐδέποτε ἀμφισβητήθηκε.**

Οἱ δὲ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου προσέφυγαν στὴν ἴδια αὐτὴ Σύνοδο τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1971, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ θέμα τῆς ἀντικανονικότητος τῆς ἐξ ἑνὸς χειροτονίας τους, ποὺ ἔφεραν ἀπὸ τὸ 1948. Καὶ ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος, ὅπως εἶναι γνωστό, χειροθέτησε τοὺς δύο Ἀντιπροσώπους Ἀρχιερεῖς τους Κορινθίας Κάλλιστο καὶ Κιτίου (Κύπρου) Ἐπιφάνιο, καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὴν σειρὰ τους τοὺς ὑπόλοιπους Ἐπισκόπους τους ἐδῶ

Ἀπὸ Συλλειτουργοῦ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου μὲ τὸν Κορινθίας Κάλλιστο.

στήν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο Ἱεραρχία καὶ νὰ παύσει ἡ ἄσκοπη διαίρεση μεταξὺ τους.

Ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα λοιπὸν βοᾷ κυριολεκτικὰ γιὰ τὸ προφανέστατο συμπέρασμα, ὅτι ὅσο καὶ ἂν πλήττεται παράλογα καὶ βλάβσημα ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτα ὑποστατὴ καὶ ἀποδεδειγμένα ὑπάρχουσα, δεκτὴ καὶ ἀναμφισβήτητη.

Ὅμως, χρειάζεται νὰ γίνῃ λίγο περισσότερη ἐμβάθυνση μὲ ἐπιμονὴ στὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα.

Ἡ λεγόμενη Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ δὲν εἶναι ἀπλὰ ἡ ἀδιάκοπη ἱστορικὴ ἀκολουθία καὶ συνέχεια τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν-χειροθεσιῶν. Καὶ αὐτὴ ἀπαιτεῖται βέβαια καὶ εἶναι οὐσιῶδες συστατικὸ τῆς, ἀλλὰ δὲν φθάνει καὶ δὲν ἐπαρκεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς γιὰ νὰ συστήσῃ ὄντως Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ.

Διότι τέτοια ἀδιάκοπη διαδοχὴ μποροῦν νὰ ἀποδείξουν ὅτι διαθέτουν ἀκόμη καὶ οἱ αἱρετικοὶ Λατῖνοι, Μονοφυσῖτες, Ἀγγλικανοὶ κ.ἄ.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, πρὸς ἐξασφάλισιν Διαδοχῆς, χρειάζεται **πέρα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ διαδοχὴ, ἡ αὐτὴ τάξις καὶ ἡ αὐτὴ διδαχὴ μὲ τοὺς Ἀποστόλους,** σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Εἰρηναῖο Λουγδούνου (β' αἰῶνας). Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἦταν ἀνέκαθεν ὄχι μόνον μία σειρὰ χειροτονιῶν, μία μετάδοση τῆς ἱερωσύνης μὲ μαγικὸ τρόπο, ἀλλὰ ἦταν **μετάγγιση τῆς ὅλης Ζωῆς καὶ Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας** ἢ, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ μακαρίτης ἐπιφανὴς δογματολόγος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης,

δὲν ἦταν μόνον ἐπίθεση τῶν χειρῶν στὴν κεφαλὴ τοῦ χειροτονοῦμενου, ἀλλὰ ἦταν ἡ συνοδεύουσα αὐτὴν μετάδοση τῆς παραδόσεως τῆς θεραπείας, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως. **Ἦταν μετάδοση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ βιώματος τῆς Ἐκκλησίας.**

Ὅταν ὅμως πλήττεται τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὴν ἀπαρχὴ του μὲ τὴν τόση σύγχυση ποὺ ἐπέφερε, δηλαδὴ τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, τότε εἶναι ποὺ τίθεται σοβαρὸ πρόβλημα μὲ τὴν μυστηριακὴ ἐπενέργεια, ἐφ' ὅσον Δόγμα καὶ Εὐσέβεια δὲν χωρίζονται.

Ἄρα, τὸ μεγάλο πρόβλημα ἀμφισβητήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τὸ ἔχουν οἱ Καινοτόμοι Νεοημερολογίτες καὶ ὅσοι κοινωνοῦν μαζί τους, ἐφ' ὅσον μάλιστα μετὰ τὸ 1965 καὶ ἰδίως τὶς τελευταῖες δεκαετίες μὲ τὴν πρόοδο καὶ ἔξαρση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔχουν φθάσει σὲ ἀπίστευτο σημεῖο φθορᾶς, καταπτώσεως καὶ ἀποστασίας.

Διότι τὰ ὅσα περιλαμβάνονται, λέγονται καὶ διαπράττονται στὸν Οἰκουμενισμὸ, Διαχριστιανικὸ καὶ Διαθρησκειακὸ, δὲν ἔχουν καμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὸ φρόνημα καὶ τὸ βίωμα καὶ τὴν τάξη καὶ τὴν διδαχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔτσι οἱ Καινοτόμοι εἶναι ποὺ καθίστανται -ὅπως προαναφέραμε- πλήρως «αὐτοκατάκριτοι», ἔστω καὶ ἂν διαθέτουν τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τῶν χειροτονιῶν τους.

Βέβαια, οἱ ἀντικανονικότητές τους μὲ τὶς «ἀριστίνδην» συνόδους τους ἀπὸ τὸ 1918 καὶ ἔξῃς βοοῦν καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ «καταπίνουν τὴν κάμηλον» τῶν

δικῶν τους δογματικῶν καὶ κανονικῶν παραβάσεων καὶ πτώσεων, «διυλίζοντες» ὑποκριτικὰ «τὸν κώνωπα» τῶν δῆθεν ἀντικανονικοτήτων τῶν ὀρθοδόξων χειροτονιῶν μας, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πλήξουν καὶ νὰ καταπνίξουν τὴν Ἀλήθεια! Ὅμως, ἡ Ἀλήθεια «οὐ δέδεται»!...

Η'. Ἡ μετὰ τὸ 1970 πορεία τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΜΕΤΑ τὴν βεβαίωση ἀπὸ τὶς Ἀρχὲς περὶ τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ὅτι τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐγγράφονται ἀκώλυτα στὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη (1947, 1972), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόπειρα τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας νὰ προσεταιρισθεῖ-ὑφαρπάξει τὶς δεκάδες Ἱερὲς Μονὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων θεώρησαν ὡς λύση ἀνάγκης τὴν μετοχοποίηση στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου Ἁγίου Ὁρους, ἀκολούθησε πορεία ἀνασυγκροτήσεως, ἀλλὰ καὶ ἀποσταθεροποίησεως.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1970 ἦλθε στὴν Ἀθήνα ὁ Ἐπίσκοπος Μανχάτταν Λαῦρος, Γραμματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Δι-

ασποράς, καὶ συλλειτουργήσε με τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς (Ἀκάκιο, Γερόν-

τιο, Πέτρο) καὶ τὸν Κλήρο τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς διακηρυχθείσης Ἑνότητος.

Τὴν ἐπίσκεψή ἐκεῖνη ἀνταπέδωσε Συνοδικὴ Ἀντιπροσωπεῖα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο, ἡ ὁποία μετέβη τὸ ἐπόμενο ἔτος στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἦλθε σὲ

ἐπίσημη ἐπικοινωνία μὲ τὴν ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο Ρωσικὴ Ἱερὰ Σύνοδο.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἔχαιρε σεβασμοῦ καὶ τιμῆς καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ παγκοσμίως γιὰ τὰ περίφημα Ἀντι-οικουμενιστικὰ κείμενά του, τὶς γνωστὲς «Ἐπιστολὲς Πόνου», τὶς ὁποῖες ἀπηύθυνε στοὺς προκαθημένους τῆς ἐπισήμου Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι βυθίζονταν στὴν οἰκουμενιστικὴ ἄβυσσο. Ἐπρόκειτο γιὰ μνημεῖα Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας καὶ Ὁμολογίας, ποὺ ἀποτελοῦσαν σταθμοὺς καὶ ὕστατη προσπάθεια ἀνανήψεως τῶν οἰκουμενιστοπλήκτων ἐπισήμων ὀρθοδόξων Διοικήσεων.

Στὴν Ἑλλάδα, μετὰ καὶ τὴν σοβαρὴ ἀσθένεια τοῦ Μαγνησίας Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δράση χωρὶς σημεῖα ἀναρρώσεως, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος καὶ ὁ Σαλαμίνος Γερόντιος ἐπιθυμοῦσαν νὰ προβοῦν σὲ χειροτονίες Ἀρχιερέων, τοῦ Διαυλείας Ἀκακίου ἐπιφυλασσομένου. Τελικά,

οὶ Αὐξέντιος καὶ Γερόντιος, με σύμψηφο καὶ τοῦ Ἀστορίας Πέτρου, προέβησαν σὲ χειροτονίες τεσσάρων νέων Ἐπισκόπων τὸ ἔτος 1971: τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσσοστόμου (Κιούση), με τὴν ἔγκριση εἰδικὰ

περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀσθενοῦντος Μαγνησίας Χρυσσοστόμου, τοῦ Εὐρίπου Παΐσιου (Εὐθυμιάδη), τοῦ Θαυμακοῦ Καλλινίκου (Χανιώτη) καὶ τοῦ Καναδαῦ Ἀκακίου (Ντούσκου).

Οἱ ὑπάρχοντες δὲ Ἀρχιερεῖς ἔλαβαν προσαυξήσεις στοὺς τίτλους τους: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος τὸ «Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος», ὁ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ «Ἄττικῆς» καὶ ὁ Σαλαμίνοσ Γερόντιος καὶ «Πειραιῶσ».

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1971 πραγματοποιήθηκε, ὅπως προαναφέραμε, καὶ ἡ τακτοποίηση τῶν χειροτονιῶν τῶν διαδόχων τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, μέσῳ τῶν χειροθεσιῶν τῶν Κορινθίας Καλλίστου καὶ Κιτίου Ἐπιφανίου.

Καταβλήθηκαν δὲ προσπάθειες γιὰ ἐνότητα τῶν δύο Πλευρῶν στὴν Ἑλλάδα, ἥτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο καὶ τῆς Συνόδου τῶν «Ματθαϊκῶν» ὑπὸ

τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἄνδρέα, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὲς δὲν τελεσφόρησαν, ἀφοῦ προσέκρουσαν περισσότερο στὴν ἀδιαλλαξία τῆς πρόσφατα τότε τακτοποιηθείσης Πλευρᾶς.

Τὸ ἔτος 1973 ἐκοιμήθη ὁ πολλὰ κοπιάσας στὴν προσπάθεια Ἐνότητος Γέρων Μοναχὸς Βίκτωρ, ὁ γνωστὸς ἐκδότης τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ καὶ ἄλλων Πατερικῶν καὶ ψυχοφελῶν ἐκδόσεων.

Ἐπίσης, τὸν Ἰούλιο τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ ἀσθένεια καὶ ὁ μακαριστὸς Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος (Νασλίμης) στὸν Βόλο, μία σπάνια καὶ ἐξαιρετικὴ μορφή τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ ἀπὸ τοὺς κόπους του στοὺς Οὐρανοὺς.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο χειροτονήθηκαν δύο ἀκόμη Ἀρχιερεῖς, οἱ Κυκλάδων Γαβριὴλ (Καλαμισιάκης) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκοβρούσεως Ἀττικῆς, καὶ ὁ Μεγαρίδος Ἀντώνιος (Θανάσης).

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦταν ποὺ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου στὸ Ἅγιον Ὅρος κατέστη *Ζηλωτικὴ*, διακόψασα κάθε σχέση μὲ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα ἐξ αἰτίας τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ γενικὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ 1974, κατόπιν κάποιας περιπέτειας ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσή της, ὑπογράφηκε μία Ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Κλῆρο τῆς Ἐκκλησίας μας, προτρεπτικὴ ὅπως μὴ προβαίνουν στὴν μυστηριακὴ ἐξυπηρέτηση τῶν Νεοσημερολογιτῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνονταν ἡ γνωστὴ

ἀπὸ παρόμοιες διακηρύξεις τοῦ παρελθόντος θέσει ὅτι ἡ Καινοτόμος Ἐκκλησία κατέστη Σχισματική καὶ τὰ Μυστήριά της στεροῦνται ἁγιαστικῆς Χάριτος, οἱ δὲ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀναμυρῶνται.

Τότε, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὑπῆρχε εἰδικὰ καὶ ἡ πίεση ἀπὸ τὴν Πλευρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, οἱ ὅποιοι ἀναγνωρισμένοι καὶ ἀποκαταστημένοι πλέον, διέδιδαν τὴν ζηλωτικὴν θέσιν τους μὲ ἰσχὺ καὶ ὑπῆρχε ἐπηρεασμὸς τοῦ Ποιμνίου, ὅτι ἐκείνοι ὀρθοφρονοῦν παρρησιαστικά, ἐνῶ οἱ τῆς κανονικῆς Συνόδου ὀλιγοροῦν. Ἀλλά, ἡ ἐπανάληψη ἐκείνῃ τῶν διακηρύξεων οὐσιαστικὰ τοῦ 1935 καὶ τοῦ 1950, διευκόλυνε σημαντικὰ καὶ ὁμάδα Κληρικῶν ἀπὸ τὴν Πλευρὰ τῶν «Ματθαϊκῶν», προκειμένου νὰ προσχωρήσουν στὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο, χωρὶς ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν Ὁμολογία ποὺ ἐπιζητοῦσαν.

Παρὰ ταῦτα, τὴν Ἐγκύκλιον ἐκείνην δὲν ὑπέγραψε ὁ Ἀστορίας Πέτρος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, διατηρήσας τὴν θέσιν τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς περὶ μὴ ὀριστικῆς ἀποφάνσεως στὸ εὐαίσθητο αὐτὸ θέμα, ποὺ ἀπαιτεῖ εἰδικὴ διευρυμένη Συνοδικὴ κρίσις, ὁ ὁποῖος καὶ διαγράφηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ἀλλὰ συνέχισε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνία του μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τὰ ἐπόμενα ἔτη.

Εἶναι πάντως χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Ἀστορίας μετὰ τὴν διαγραφήν του κατέφυγε γιὰ ὑπαγωγήν στὴν Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία παρόλον ὅτι δὲν προσυπέγραψε τὴν Ἐγκύκλιον τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1974, ὅμως δὲν ἀποδέχθηκε αὐτόν, παρὰ τὸν προέτρεψε νὰ βρεῖ τρόπον γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν σχέση του μὲ τοὺς συναδέλφους του Ἑλληνας Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρίου.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1974) ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἄλλος ἕνας εὐλογημένος καὶ ἀγαθὸς Γέροντας τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὁ Ἀρχιμ. Κυπριανὸς Ἀθανασίου τῆς Ν. Ἰωνίας Ἀττικῆς, ὅπως ἐπίσης, τὴν περίοδο ἐκείνη, καὶ ὁ κατανυκτικὸς Ἀρχιμ. π. Ἐφραίμ Καραγιάννης, ὑπηρετήσας καὶ στὸν Βόλο, Ἀγιορείτης τῆς Συνοδείας τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ Σπηλαιώτου, τῆς Μονῆς Μυρτιδιωτίσσης Σταμάτας Ἀττικῆς.

Τὰ ἐπόμενα ἔτη εἶχαμε μία δοκιμασία διοικητικὴ καὶ πνευματικὴ. Ἐπίσκοποι παρεπονοῦντο γιὰ μὴ χρηστὴ διαχείριση καὶ διευθέτηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐκ μέρους τοῦ Πρώτου καὶ ἄλλων, γιὰ χειροτονία ἢ πρόσληψη ὡς Κληρικῶν ἀκαταλλήλων προσώπων, γιὰ μὴ ὀρθὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἀντιμετώπιση ἀνακυπτόντων θεμάτων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ὑπάρχει ἀποστασιοποίηση καὶ ἀποξένωση. Τὸ Συνοδικὸ σύστημα δὲν λειτουργοῦσε καλὰ καὶ ἡ κατάσταση ἔβαινε ἐπὶ τὰ χεῖρω, παρὰ βεβαίως καὶ κάποια ἐλπιδοφόρα καὶ θετικὰ ἐπιτεύγματα καὶ συμβάντα.

Μία σημαντικὴ βεβαίωση περὶ τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας θεωρήθηκε ἡ δῆλωση ἐκπροσώπου τῆς τότε Κυβερνήσεως στὶς 23.4.1975, ὅτι οἱ καλούμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Παλαιοημερολογίτες δύνανται νὰ τελοῦν ἀκωλύτως τὰ λατρευτικὰ τους καθήκοντα, ἡ ὁποία καταχω-

ρήθηκε στὰ ἐπίσημα Πρακτικὰ τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ «Ματθαϊκοὶ» μετὰ τὸ 1975 ἀποφάσισαν νὰ διακόψουν τὴν κοινωνία τους μὲ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, τὴν ὁποία διατηροῦσαν χωριστὰ χωρὶς νὰ ἐνώνονται μὲ τὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο στὴν Ἑλλάδα, θεωροῦντες ὅτι οἱ Ρῶσοι δὲν ὀρθοδοξοῦν, σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους γνωστὲς προδιαγραφές. Καὶ εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, ὅτι οἱ Ρῶσοι δὲν προέβαιναν σὲ ἀποφασιστικὲς διακηρύξεις περὶ τοῦ κύρους τῶν Μυστηρίων τῶν Καινοτόμων, καὶ μάλιστα ἐξακολουθοῦσαν -μεμονωμένα καὶ ἀνεπίσημα- μία μορφὴ κοινωνίας ἐκ παραδόσεως μὲ τοὺς Σέρβους ἢ τοὺς Ἱεροσολυμίτες.

Κατόπιν τούτου οἱ Ρῶσοι μὲ τὴν σειρά τους θεώρησαν ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς Ὁρθόδοξοι, ἄρα καὶ οἱ χειροθεσίες ποὺ ἐπιτέλεσαν γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν τοῦ Ματθαίου τὸ 1971 λογίζονται καὶ αὐτὲς ὡς ἄκυρες.

Ὁ Κορινθίος Κάλλιστος, μὴ δεχόμενος τοῦτο, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάποιους ἄλλους λόγους, ἐντάχθηκε στὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο τὸ 1977 μὲ ἐνωτικὸ Συλλεΐτουργο.

Τὸ χαροποῖδ αὐτὸ γεγονός φάνηκε νὰ δίνει μία θετικὴ ὥθηση στὰ μὴ καλῶς κείμενα στὴν λειτουργία τῆς Συνόδου, ἀλλὰ σύντομα προέκυψαν νέα θέματα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἀποφάσισε νὰ δεχθεῖ Κληρικὸ ἀπὸ τὴν Πορτογαλία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, χωρὶς ὅμως συνεννόηση μὲ τοὺς Ρώσους, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ «ἀποκατέστησε» κανονικῶς, προβίβασε στὴν ἀρχιερωσύνη ὡς Μητροπολίτη Πορτογαλίας Γαβριὴλ τὸ ἔτος 1978.

Τὸ συμβὰν ἐκεῖνο προκάλεσε, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, δυσαρέσκεια στὴν Ρωσικὴ Πλευρά, ἡ ὁποία βάσει καὶ τῆς Ἀποφάσεώς της τοῦ 1975 θεώρησε ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ διατηρεῖ κοινωνία μὲ κάποια Ἱερὰ Σύνοδο στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔτσι διέκοψε τὴν σχέση καὶ μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο.

Ἀπὸ μέρους τῶν «Ματθαϊκῶν» ἐνωτικὴ προσπάθεια κατέβαλε ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος, ὁ ὁποῖος τὸ 1978 ἄρχισε ἀλληλογραφία μὲ τὸν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο, μὲ τὸν Μητροπολίτη Γλυκέριο τῶν Ρουμάνων Ἀκαινοτομητῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου καὶ τὸν Μητροπολίτη Φιλάρετο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, χωρὶς ὅμως κάποιο συγκεκριμένο ἀποτέλεσμα, πέραν τῶν καλῶν διαθέσεων καὶ τῆς δημιουργίας ἐνὸς θετικοῦ κλίματος.

Μὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους τῆς Ρουμανίας, ὑπὸ τὸν Ἅγιο Μητροπολίτη Γλυκέριο, ὑπῆρξε πνευματικὴ γνωριμία τὸ 1977, μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς, ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἡ σχέση ἐκείνη δὲν ἔλαβε ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ μορφή.

Τὸ ἔτος 1977 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ὁ ἀγωνιστὴς λόγιος Μοναχὸς π. Μᾶρκος Χανιώτης τῆς Πάρου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δεκαετίες πρωτοστατοῦσε σὲ ὁμολογιακὲς

ἐκδηλώσεις καὶ δραστηριότητες ὑπὲρ τῶν Πατρῶν καὶ κατὰ τῶν Καινοτόμων.

Ἐνας ἄλλος διαπρεπῆς Μοναχός, ὁ Γέρον Δοσίθεος ὁ Κατουνακιώτης ὁ τυφλὸς († 1991), ὁ καλλιθέλαδος Μουσικοδιδάσκαλος τῆς πατρῶας Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, ἄφησε ἐποχὴ μὲ τὴν θαυμαστὴ ψαλμωδία του στοὺς Ναοὺς τοῦ Πατρῶν Ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, διδάξας τὴν Βυζαντινὴ Μουσικὴ σὲ πολλοὺς μαθητὲς, ὅπως καὶ σὲ πολλὰς ἐκ τῶν Γυναικείων Μονῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Θ'. Περίοδος μεγάλης έσωτερικῆς δοκιμασίας

ΚΑΤΟΠΙΝ τῶν ὄσων προΐδεαστικά περιγράψαμε γιὰ τὰ τῆς δεκαετίας τοῦ '70, φθάσαμε στὸ ἔτος 1979, ποὺ συνέβη ἡ ἀπαρχὴ ρηγμάτων μὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα.

Πρέπει βέβαια νὰ σημειώσουμε, ὅτι στὴν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καὶ στὰ παλαιότερα χρόνια καὶ σὲ νεώτερες ἐποχές, δὲν ἦταν ἄγνωστα τὰ φαινόμενα μεγάλων κρίσεων καὶ ἰσχυρῶν κλονισμῶν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς, μὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα, σὲ δύσκολες μάλιστα περιόδους ἀντι-αιρετικῶν ἀγώνων ὑπὲρ Πίστεως. Εἶναι γνωστὸς καὶ δεδομένος ἄλλωστε ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύεται καταλλήλως τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἀκόμη καὶ τῶν Ποιμένων, ὥστε νὰ προξενοῦνται διαμάχες καὶ τὸ σωτηριῶδες ἔργο τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐμποδίζεται.

Στὴν προαναφερθεῖσα λοιπὸν Συνοδικὴ κρίση ποὺ ὑφίστατο καὶ ποὺ φαινόταν νὰ ἐπιτείνεται, στὴν Ἐκκλησία μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀποφασίσθηκε ἀπὸ ὀρισμένους νὰ δοθεῖ μία παράτολμη λύση ὡς ἀπόπειρα διεξόδου καὶ ἀνανεώσεως.

Κατ' ἄλλους μὲ συμφωνία καὶ προτροπὴ τοῦ ἴδι-

ου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, κατ' ἄλλους χωρὶς αὐτήν, ἄρχισαν κινήσεις γιὰ ἐπιτέλεση νέων ἀρχιερατικῶν χειροτονιῶν, προκειμένου αὐτὲς νὰ γίνουν ἐν συνεχείᾳ δεκτές, γιὰ νὰ εἰσαγάγουν στὴν Σύνοδο νέο αἷμα καὶ ἔτσι νὰ παρεμποδισθεῖ ἡ προώθηση στὴν ἀρχιερωσύνη προσώπων θεωρουμένων ὡς ἀκαταλλήλων.

Οἱ ζυμώσεις αὐτὲς εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1979 οἱ Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος νὰ προβοῦν στὴν χειροτονία ὀκτῶ νέων Ἀρχιερέων: τοῦ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (Κουτσούμπα, Καθηγούμενου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς, στὴν ὁποίαν οἱ χειροτονίες ἐγίναν), Μαγνησίας Μαξίμου (Τσιτσιμπάκου), Ἀχαΐας Καλλινίκου (Σαραντόπουλου), Οἰνόςης Ματθαίου (Λαγγῆ), Αἰολίας Γερμανοῦ (Ἀθανασίου), Πενταπόλεως Καλλιοπίου (Γιαννακουλόπουλου), Κνωσοῦ Μερκουρίου (Καλοσκάμη) καὶ Δωδεκανήσου Καλλινίκου (Καραφυλλάκη).

Οἱ χειροτονίες ὅμως ἐκεῖνες θεωρήθηκαν «πραξικόπημα» καὶ δὲν ἐγίναν δεκτές, μὲ ἀποτέλεσμα ὅσοι ἔλαβαν μέρος σὲ αὐτὴ τὴν κίνηση, τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι τους χαρακτήρισαν ὡς «ἐκτροπή», ἀλλὰ ἐπιβεβλημένη, νὰ προβοῦν σὲ Ἀποκήρυξη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο (14/27.2.1979) καὶ ὑπὸ τὸ σύνθημα τῆς «καθάρσεως» νὰ προβοῦν σὲ καθαιρέσεις κάποιων Κληρικῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δηλαδὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος μὲ τοὺς Πειραιῶς Γερόντιο καὶ Φθιώτιδος Καλλίνικο, -διότι οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς εἴτε εἶχαν ἀποστασιοποιηθεῖ νωρίτερα (Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας Ἀκάκιος, Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, Κυκλάδων Γαβριήλ),

εἴτε δὲν ἔλαβαν μέρος στὰ γεγονότα τοῦ '79 (πρώην Εὐρίπου Παῖσιος, Καναδᾶ Ἀκάκιος), προέβησαν ἄμεσα μὲ τὴν σειρὰ τους στὴν χειροτονία δέκα νέων Ἀρχιερέων, τῶν: Σταυρουπόλεως (κατόπιν Θεσσαλονίκης) Εὐθυμίου (Ὅρφانوῦ), Γαρδικίου (κατόπιν Ἀμερικῆς) Παῖσιου (Λουλουργᾶ), Χριστιανουπόλεως (κατόπιν Πατρῶν) Θεοφίλου (Τσίριμπα), Πλαταμῶνος (κατόπιν καὶ Λαρίσης) Ἀθανασίου (Ποστάλα), Κεφαλληνίας (κατόπιν καὶ Ἐπτανήσου) Μαξίμου (Βαλλιανάτου), Καρδαμύλων (κατόπιν Χίου) Στεφάνου (Τσίκουρα), Γρεβενῶν (κατόπιν Ἀχαρνῶν) Ἀθανασίου (Χαραλαμπίδη), Ταλαντίου (κατόπιν Θηβῶν) Γερασίου (Βράκα), Αἰγίνης Παῖσιου (Φινοκαλλιωτάκη), καὶ

Μαρθῶνος (κατόπιν Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας) Ἰουστίνου (Κολοτούρου).

Ἡ διευρυμένη πλέον αὐτῆ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινε συν-

οπτικῶς καὶ ὑπέβαλε ἐπιτίμια στοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς ἐτέρας Πλευρᾶς ὑπὸ τὸν Κορινθίας Κάλλιστο καὶ ἔτσι δημιουργήθηκε μία θλιβερὴ διάσταση, μὲ ὅλα τὰ ἀρνητικὰ ἐπακόλουθά της.

Ἡ πλειοψηφία Κλήρου καὶ Λαοῦ παρέμεινε βέβαια μὲ τὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο Ἱερὰ Σύνοδο.

Ἡ Πλευρὰ τοῦ Κορινθίας Καλλίστου κατέβαλε προσπάθεια ἐπανασυνδέσεως μὲ τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία ἐπέδειξε συμπάθεια, ἀλλὰ

δέν έλαβε θέση στην διάσταση, άν και Κληρικοί της κατά καιρούς συγκοινωνούσαν με την υπό τόν Κορινθίας Καλλιστο μερίδα.

Έπίσης, ή Πλευρά του Κορινθίας Καλλίστου έγκαθίδρυσε τόν Όκτώβριο του 1979 επίσημη έκκλησιαστική κοινωνία με την Γνήσια Όρθόδοξη Έκκλησία της Ρουμανίας υπό τόν Μητροπολίτη Γλυκέριο. Άκόμη, υπερασπίσθηκε τόν άμφισβητούμενο από τινες Άγιο Νεκτάριο Αιγίνης, καθιέρωσε τόν έορτασμό της Γ' Έμφανίσεως του Τιμίου Σταυρού του 1925 και γενικά επέδειξε διοικητικό και έκδοτικό/έπιμορφωτικό ένδιαφέρον, παρά την μη σημαντική άποδοχή της, άλλα και την κατάγνωσή της από την Ίερά Σύνοδο.

Τό έτος 1980 έκοιμήθη ό Κνωσοΰ Μερκούριος της Πλευράς του Κορινθίας Καλλίστου, παλαίμαχος άγωνιστής και μορφή σεβάσμα του ιεροΰ Άγώνος άνέκαθεν.

Τό έτος 1981 έκοιμήθη ό Γέροντας Άρχιμ. Χρύσανθος (Βρέτταρος), μία σπουδαία πνευματική φυσιογνωμία του ιεροΰ Άγώνος, ένας σύγχρονος Νηπτικός Πατέρας και χαρισμαστικός Πνευματικός.

Τό έτος 1982 έκοιμήθησαν οί Αιγίνης Παΐσιος και Πατρών Θεόφιλος.

Τό έτος εκείνο ή Πλευρά του Κορινθίας Καλλίστου χειροτόνησε έπίσης τόν Σαρδηνίας Ίωάννη (Μπάσκιου) και τόν όρισε Ξεαρχο Ίταλίας.

Μέχρι δὲ τὸ 1983 τρεῖς ἐπίσκοποι τῆς Πλευρᾶς αὐτῆς προσχώρησαν στὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο Ἱερὰ Σύνοδο, οἱ Μαγνησίας Μάξιμος, Δωδεκανήσου Καλλίνικος καὶ Αἰολίας Γερμανός.

Ὅμως, καὶ ἡ Σύνοδος ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο ἀντιμετώπισε μεγάλη κρίση ἐσωτερική.

Μία γραπτὴ καταγγελία γιὰ ἠθικὴ ἐκτροπὴ κάποιου ἀπὸ τοὺς νεοχειροτονηθέντες Ἐπισκόπους τῆς, δημιούργησε σάλο, καταβλήθηκε προσπάθεια νὰ ἐξουδετερωθεῖ, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχρησιμοποιεῖτο κατὰ περιστάσεις ἀπὸ διαφόρους.

Τὸ πιδ σημαντικὸ ὅμως σύμπτωμα αὐτῆς τῆς κρίσεως ἦταν ἡ ἴδια ἡ διάσπαση τῆς Συνόδου, ἐξ αἰτίας διαφορῶν ποὺ ἀνέκυψαν κυρίως σχετικὰ μὲ τὸν ἔλεγχο τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου! Μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου συμπαρατάχθηκαν οἱ Ἀμερικῆς Παΐσιος, Λαρίσης Ἀθανάσιος, Κεφαλληνίας Μάξιμος, Θηβῶν Γεράσιμος, Αἰολίας Γερμανός καὶ Δωδεκανήσου Καλλίνικος. Μὲ τὸ μέρος τοῦ Πειραιῶς Γεροντίου τάχθηκαν οἱ Φθιώτιδος Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, Χίου Στέφανος, Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος, Εὐβοίας Ἰουστίνος, καὶ Μαγνησίας καὶ Δημητριάδος Μάξιμος. Ἡ διάσπαση ἔλαβε ὀξύτατη μορφή μὲ ἐπιβολὴ ἐπιτιμιῶν καὶ ἀπὸ τὶς δύο Πλευρές.

Ἡ Σύνοδος ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς διαστάσεως θεώρησε καλὸ νὰ προβεῖ σὲ χειροτονία Βοηθοῦ Ἐπισκόπου γιὰ τὸν Πορτογαλίας Γαβριήλ, τοῦ Κοΐμπρα Ἰακώβου τὸ 1984, γεγονός ποὺ ἀνοίξε τὴν ὁδὸ γιὰ ἀνεξέλεγκτες πλέον

χειροτονίες στην Εύρώπη.

Ο Πορτογαλίας Γαβριήλ με τον Βοηθό του Έπίσκοπο Ίάκωβο, με την δικαιολογία ότι έλαβαν μία χειρόγραφη (!) απόφαση από τον Αρχιεπίσκοπο Αύξέντιο τής 14.9.1984 Μητροπολιτικής Αυτόδιοικήσεως, με διοικητική όμως εξάρτηση από την Σύνοδο τής Ελλάδος, προέβησαν σέ χειροτονία και άλλου Έπισκόπου για την Πορτογαλία, του Έβούρα Θεοδώρου, και έν συνεχεία σέ χειροτονίες έπισκόπων για την Ίταλία, όπως του Τορίνο Γρηγορίου, Μιλάνο Εύλόγιου κ.ά., προσώπων άμφιλεγόμενων, τά όποια ουδεμία σχέση είχαν και έχουν στην θεωρία και την πράξη με την Γνησία Όρθοδοξία!...

Και οι μέν Πορτογάλοι Γαβριήλ, Ίάκωβος και Θεόδωρος έγιναν δεκτοί, κατόπιν αίτήσεώς τους, ως Έπίσκοποι από την οίκουμενιστική τοπική όρθόδοξη Έκκλησία τής Πολωνίας τò 1989.

Ο δέ Μιλάνου Εύλόγιος συνέστησε τò 1990 την δικής του έμπνεύσεως «Αυτόνομη Μητρόπολη Δυτικής Εύρώπης και Άμερικής», προέβη σέ χειροτονίες πολλών άγνώστων προσώπων ως δήθεν έπισκόπων, ήλθε σέ κοινωνία με τò σχισματικό «Πατριαρχείο του Κιέβου» τής Ούκρανίας υπό τον Οίκουμενιστή Φιλάρετο Ντενισένκο, από όπου έλαβε νέο δήθεν «Τόμο Αυτόνομίας», και στην συνέχεια, μετά πολλές μεταλλάξεις και φιλικές σχέσεις ακόμη και με τούς Άντιχαλκηδονίους Συρο-ιακωβίτες, ήλθε σέ έπικοινωνία μετά τò 2000 με διάφορες περιθωριακού τύπου ομάδες δήθεν «Παλαιοημερολογιτών» στην Ελλάδα.

Τò μόνο βέβαιον είναι, όπως ήδη τονίσθηκε, ότι αυτή ή από κάθε άποψη διαβλητή κατάσταση, δέν

έχει καμία σχέση με την Γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στην Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐξωτερικό. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ ὄσες περιθωριακὲς ομάδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπὸ ἄλλοῦ διατήρησαν ἢ διατηροῦν σχέσεις με τὸ εὐλογιανὸ αὐτὸ μὶμορφωμα, ἰδίως κατὰ τὶς τελευταῖες δύο δεκαετίες.

Μία χειροτονία ἐπίσης τὸ 1984 στὴν Ἀμερική, τοῦ ἐπισκόπου Αὐλῶνος Βικεντίου, ὡς Βοηθοῦ τοῦ Ἀμερικῆς Παϊσίου, με συνδρομὴ δύο Ἀρχιερέων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τῶν Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνου, δημιούργησε πρόσθετη περιπλοκὴ στὴν ἀπὸ κάθε ἄποψη ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένη ἐκείνη περίοδο.

Στὴν ἐναπομείνασα Πλευρὰ τοῦ Κορινθίας Καλλίστου ὑπῆρξε ἐπίσης ἐσωτερικὴ διάσταση ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ θέματος, με ἀφορμὴ καὶ μία ἐπίσκεψη τοῦ μητροπολίτου τῆς ἐπισήμου Καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Φλωρίνης Αὐγουστίνου (Καντιώτη), γιὰ προσπάθεια πιθανῆς προσεγγίσεως τὸ 1983. Ὁ Κορινθίας Κάλλιστος προέβη μεμονωμένα σὲ ἔκδοση φυλλαδίων καὶ ἀποσύρθηκε σὲ ἀπομόνωση μέχρι τὴν κοίμησή του (1986), καὶ τὴν θέση του ἀνέλαβε τὸ 1983 ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος 1984 οἱ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος, Ἀχαΐας Καλλίνικος, Οἰνόης Ματθαῖος καὶ Πενταπόλεως Καλλιόπιος προχώρησαν σὲ Ἐνωση με τὴν Πλευρὰ τοῦ Πειραιῶς Γεροντίου καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀρχὰς τοῦ 1985, συνενώθηκαν σὲ μία κοινὴ Σύνοδο ἅπαντες, ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο, με ἄρση

δων έπιτιμίων-ποινών είχαν έπιβληθει έκατέρωθεν.

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1985 έξεδόθη Έγκύκλιος έπί τῇ Ένώσει καί διεκρινιζόταν ό διαχωρισμός καί τὰ όρια τών Έπισκοπών.

Οί έναπομείναντες τῆς Καλλιστινῆς Πλευράς Ώρωποῦ καί Φυλῆς Κυπριανός καί Σαρδηνίας Ίωάννης, έχοντες καταρτήσει άπό τὸ 1984 καί τὸ Κείμενο «*Έκκλησιολογικαί Θέσεις Ώρθοδόξων Ένισταμένων κατὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οίκουμενισμοῦ*», προχώρησαν σὲ ανεξάρτητη πορεία, συνέστησαν μάλιστα τὸ 1985 τὴν λεγομένη *Ίερά Σύνοδο τών Ένισταμένων* καί προέβησαν σὲ χειροτονίες έπισκόπων, κάποιων μάλιστα έξ αὐτῶν έντελῶς άγνώστων καί άμφιβόλων προσώπων, κυρίως γιὰ τὸ έξωτερικό, σὲ Ίεραποστολικές Κοινότητες στὴν Εὐρώπη, Άμερική καί Άφρική, συνεχίσαντες καί τὴν έκκλησιαστικὴ κοινωρία μὲ τοὺς Γνησίους Ώρθοδόξους τῆς Ρουμανίας.

Έντὸς τοῦ 1985 έκομήθησαν οί Άγιοι Μητροπολίτες Γλυκέριος τῆς Ρουμανίας καί Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Διασποράς, ό όποίος δύο έτη νωρίτερα είχε προβεί μὲ τὴν Σύνοδό του στὸν άναθεματισμὸ τῆς αίρέσεως τοῦ Οίκουμενισμοῦ· καί γιὰ μὲν τὴν Ρουμανία διάδοχος όρίσθηκε ό Μητροπολίτης Σίλβεστρος, γιὰ δὲ τὴν Ρωσικὴ Διασπορὰ ό Μητροπολίτης Βιτάλιος.

Τὸ 1985, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Άμερικῆς Παίσιου, ἡ Ίερά Σύνοδος ὑπὸ τὸν Άρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο ἦλθε σὲ έκκλησιαστικὴ κοινωρία μὲ τὴν λεγομένη *Έκκλησία τών «Έλευθέρων Σέρβων»* ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Είρηναῖο, άποτελουμένη άπό άντικαθεστωτικούς Σέρβους μετανάστες τοῦ έξωτερικοῦ, Άμερικῆς, Δυ-

τικῆς Εὐρώπης καὶ Αὐστραλίας, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ διατηρήθηκε τυπικὰ γιὰ λίγα μόνον ἔτη.

Ἀξιοσημείωτη ἀντι-οικουμενιστικὴ ἐνέργεια μείζονος σημασίας ἦταν ἡ μετάβαση στὶς Η.Π.Α. καὶ τὸν Καναδᾶ τοῦ Κυκλάδων καὶ Νήσων Γαβριὴλ τὸ θέρους τοῦ 1983, ὅπου ἐπέδωσε καὶ δημοσίευσε κείμενο Ὁρθοδόξου διαμαρτυρίας γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ τὴν φθοροποιὸ δρᾶση του.

Σὲ πολιτειακὸ-νομικὸ ἐπίπεδο, μὲ ὑπουργικὴ ἀπόφαση τὸ 1982 ἐπιτράπηκε ἡ ἀνέγερση Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου. Τὸ 1985 καὶ 1989 ὑπῆρξαν εὐνοϊκὲς ἀποφάσεις γιὰ τοὺς Κληρικοὺς τοῦ Πατρῴου (ιατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη), ἐνῶ μὲ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀπορρίφθηκαν ἀπὸ πειρες τῶν Νεοημερολογιτῶν γιὰ παρεμπόδιση ἀνεγέρσεως Ναῶν καὶ γιὰ στρατολογικὲς ὑποχρεώσεις Κληρικῶν τοῦ Πατρῴου.

Λίγο μετὰ τὴν Ἑνωση τοῦ 1985, τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους ἐκείνου, νέος σάλος ξέσπασε μέσα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ὅτι καθρημένος κληρικὸς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου γιὰ παραπτώματα ἠθικῆς φύσεως, ὁ Δωρόθεος Τσάκος, εἶχε προαχθεῖ στὴν ἀρχιερωσύνη τὸ 1984 ἢ 1985, μὲ ἐντολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἀπὸ δύο ἐπισκόπους του, τοὺς Κεφαλληνίας Μάξιμο καὶ Θηβῶν Γεράσιμο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀρνήθηκε κάτι τέτοιο, ὅπως καὶ οἱ δύο ἐπίσκοποι, ἀλλὰ τελικὰ ὁ Θηβῶν Γεράσιμος, ὅπως

καὶ ἓνας λαϊκός, ὁ ὁποῖος παρέστη στὸ συμβὰν ὡς ἱεροψάλτης, ὁμολόγησαν ὑπεύθυνα ὅτι τὸ γεγονός ἐκεῖνο ὄντως εἶχε διαπραχθεῖ!

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος μὲ λίγους πιστοὺς τοῦ Ἐπισκόπου (Λαρίσης Ἀθανάσιο, Κεφαλληνίας Μάξιμο, Θηβῶν Γεράσιμο καὶ Αἰολίας Γερμανὸ) συγκάλεσε Σύνοδο καὶ προέβη σὲ καταδίκες διαφόρων Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν, γινόμενος ἀπὸ κατηγορούμενος κατήγορος.

Σύνοδος δωδεκαμελῆς ὑπὸ τὸν Πειραιῶς Γερόντιο, Ἄντιπρόεδρο μέχρι τότε, συνεκλήθη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1985 καὶ προέβη στὴν καθαίρεση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ καθαιρεθεὶς Θηβῶν Γεράσιμος, μετὰ καὶ τὴν ὡς ἄνω ὁμολογία του, ἀποστασιοποιήθηκε καὶ ἀπὸ τὸν πρῶην ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο καὶ συνέπραξε μὲ τὸν Δωρόθεο Τσάκο, προκειμένου νὰ χειροτονήσουν καὶ ἄλλους δῆθεν ἐπισκόπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοὺς Γερμανὸ Κεφαλαῖ, Ἡσαΐα Καρλάφτη κ.ἄ.

Αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά τους διαμόρφωσαν ἢ συμμετεῖχαν στὴν διαμόρφωση καὶ ἄλλων τέτοιων περιθωριακῶν ὁμάδων, οἱ ὁποῖες στεροῦνται κάθε ἐννοίας σοβαρότητος καὶ ἐγκυρότητος καὶ παρόλον ὅτι χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομα τῶν «Γνησίων Ὀρθοδόξων» ἢ τῶν «Παλαιοορθολογιτῶν» κλπ., δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τὴν Γνήσια Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, δρῶντες ἐντελῶς παραπλανητικὰ καὶ παρασιτικά, χωρὶς βέβαια τὴν παραμικρὴ συνειδητὴ ἀποδοχὴ τους ἀπὸ τὸ

πραγματικὸ Ποίμνιο τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Ὁ πρῶν ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος δὲν δέχθηκε τὴν καταδίκη του καὶ συνέχισε ἀνεξάρτητη πορεία, ὑποστηρίζοντας ὅτι εἶναι ὁ νόμιμος ἀρχιεπίσκοπος. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες ἐπισκόπους, τὸν ἀκολούθησε κάποιο μικρὸ μέρος κλήρου καὶ λαοῦ.

Τὰ ἐπόμενα ἔτη, προσέφυγαν ἐξ ἀνάγκης σὲ αὐτὸν οἱ τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, οἱ ὁποῖοι ἀπέδρασαν ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ Διασπορὰ ἐπικαλούμενοι τότε λόγους «ἀκριβείας πίστεως», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὁ ἡγέτης τοὺς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Παντελεήμων ἀντιμετώπιζε κατηγορίες ἠθικῆς φύσεως· αὐτοὺς ὁ πρῶν ἀρχιεπίσκοπος τοὺς δέχθηκε ἀσμένως καὶ μάλιστα προέβη σὲ χειροτονίες δῆθεν ἐπισκόπων γι' αὐτοὺς στὴν Βοστώνη καὶ στὸ Τορόντο, ὅπως καὶ γιὰ παρόμοια ὁμάδα ἀπὸ τὴν Γαλλία, καθὼς καὶ γιὰ μία ὁμάδα κατακομβιτῶν ἀπὸ τὴν Ρωσία.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, μετὰ τὴν λήξη τῆς θλιβερᾶς ὑποθέσεως Τσάκου, κλήθηκαν νὰ συμπαραταχθοῦν οἱ δυσαρεστημένοι ἀπὸ ἔτη Ἀρχιερεῖς, γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν κρίσιμη στιγμή τὴν κατάσταση. Στὴν κλήση ἀνταποκρίθηκαν οἱ Ἀστορίας Πέτρος καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, καίτοι ὁ τελευταῖος καταφερόταν ἐναντίον της, ἐνῶ οἱ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ Κυκλάδων Γαβριὴλ ἀντέδρασαν στὴν ὅλη αὐτὴ κίνηση καὶ συνέχισαν τὴν ἀνεξάρτητη πορεία τους.

Κατόπιν ψηφοφορίας, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1986, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συν-

όδου εξέλεγη ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης). Ἡ Ἐνθρόνισή του ἔγινε στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς

Ἀττικῆς τὴν 16.1.1986 π.ἡμ.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1986 ἐκοιμήθη ὁ πρόην Εὐρείπου Παΐσιος, τὴν Ἐξόδιο τοῦ ὁποίου τέλεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος μετὰ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὸ Φθινόπωρο τοῦ ἔτους ἐκείνου κλήθηκε νὰ κριθεῖ ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός, λόγῳ συστάσεως Συνόδου καὶ χειροτονίας ἐπισκόπων, ὡς καὶ λόγῳ τῶν Ἐκκλησιολογικῶν Θέσεών του, οἱ ὁποῖες θεωρήθηκε ὅτι ἀντέκειντο στὶς ἀρχὲς τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ στὶς κατὰ καιροὺς ἐπίσημες Διακηρύξεις καὶ Ἐγκυκλίους. Μὴ προσελθόντος αὐτοῦ καὶ δηλώσαντος δι' ἐγγράφου ὅτι δὲν ἀποτελοῦσε μέλος τῆς διαμορφωθείσης Συνόδου, δικάσθηκε καὶ κατακρίθηκε αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν «Ἐνισταμένων» συνέχισε τὴν κοινωνία του μετὰ τοὺς Ρουμάνους, τὴν ὁποία καλλιέργησε καὶ διατήρησε, συνείργησε γιὰ τὴν σύσταση τῆς Ἐκκλησίας Πατρίου Ἡμερολογίου Βουλγαρίας (1993), ἦλθε σὲ κοινωνία μετὰ τὴν Ρωσικὴ Διασπορὰ ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Βιτάλιο

(1994) και μετά την ένωσή της με τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας (2007) διατήρησε κοινωνία με τὸν μὴ δεχθέντα αὐτὴν Ἐπίσκοπο Ὁδησοῦ Ἀγαθάγγελο, καὶ γενικὰ ἐργάστηκε ἐντατικὰ στὴν Ἱεραποστολὴ σὲ διάφορες ἡπείρους, ὅπως καὶ στὸν Ἀντι-οικουμενιστικὸ ἀγῶνα μὲ σημαντικὰ ἀποτελέσματα, μὴ ἀνταγωνιζόμενος τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ προσπάθεια ὑποκαταστάσεως Αὐτῆς ἢ πολεμικῆς κατ' Αὐτῆς.

Τὸ 1988 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο ἀναθεμάτισε τὸν βλάσφημο συγγραφέα Νίκο Καζαντζάκη, ὡς καὶ τὸν Ἀντίχριστο Χιλιασμὸ καὶ τὴν Μασωνία.

Ἀπὸ τὸ 1988 ἕως καὶ τὸ 1992 διεξήχθη «Θεολογικὸς Διάλογος» μὲ τὴν σύνοδο τῶν «Ματθαϊκῶν» ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀνδρέα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν πιθανῶν διαφορῶν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔνωση.

Ὅμως, ὁ Διάλογος ἐκεῖνος δὲν προχώρησε, διότι ὑπῆρξε διαφωνία ὡς πρὸς τὴν διάσπαση τοῦ 1937 μεταξὺ τῶν πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Βρεσθένης Ματθαίου.

Τὸ 1990 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ἀθώωθηκε ἀπὸ τὸ Μονομελὲς Πρωτοδικεῖο Θηβῶν, ὅπου κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους ἐπὶ δῆθεν ἀντιποιήσει ἀρχῆς!

Ἀρχὰς τοῦ '90, προσέγγιση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἐπέδειξε ὁ τότε φιλοπαραδοσιακὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος († 2000), ὁ ὁποῖος παράλληλα εἶχε ἐξαγγεῖλει Ἀντι-οικουμενιστικὴ γραμμὴ γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων ὅμως, ἢ ἐλπιδοφόρα

έκείνη προσπάθεια έμποδίσθηκε και τελικὰ ἀνακόπηκε μὲ βίαιη παρέμβαση τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὅποιοι ἔλαβαν δραστικὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ Ἱεροσολύμων και τὸν ἀνάγκασαν σὲ ὑποχώρηση.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ἐνῶ ὁ Οἰκουμενισμὸς καθ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀναπτυσσόταν και φανέρονε ὄλο και καθαρότερα τὸ ἀληθινὸ του ἀποστατικὸ πρόσωπο (Συνελεύσεις τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» σὲ Βανκουῆβερ και Καμπέρρα, Ἐπίσημος Διάλογος μὲ Παπικοὺς κατόπιν ὅσων ἀκολούθησαν τὸ 1965 και τὸ 1980, ὑπογραφὲς Οἰκουμενιστικῶν Συμφωνιῶν-Ψευδενώσεων Σαμπεζῦ Γενεύης μὲ Ἀντιχαλκηδονίους τὸ 1990 και Μπαλαμάντ Λιβάνου μὲ Παπικοὺς τὸ 1993 κλπ.), ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία ἀγωνιζόταν μέσῳ φοβερῶν ἐσωτερικῶν σπαραγμῶν, ὅπως εἶδαμε και ὅπως θὰ δοῦμε, νὰ διατηρήσει μετὰ βίας τὴν συνοχή της και νὰ ὀρθοποδήσει!

Εἶναι φανερὸ ὅτι παρεισέφρυσαν και ἀναδείχθηκαν πρόσωπα ἀκατάλληλα ἐντὸς Αὐτῆς, κατώτερα τῶν περιστάσεων, και ἔτσι διαπράχθηκαν -ἔστω και ἀνεπίγνωστα ἢ ἀκόμη και καλῇ τῇ πίστει και προαιρέσει- τόσα ἀλλεπάλληλα λάθη, ὥστε σὲ μία κρισιμώτατη περίοδο νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ στιβαρὴ ἀντιμετώπιση τῆς αἰρέσεως, ἡ παροχὴ ἀξιόπιστης και ἀξιόμαχης Μαρτυρίας και γενικὰ ἡ ἀξιοσέβαστη πνευματικὴ και ποιμαντικὴ δραστηριότητα και διακονία.

Παρὰ ταῦτα, ἡ σημαία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος δὲν ὑπεστάλη και ἡ ἐλπίδα γιὰ καλύτερες ἡμέρες πάντοτε

υπέφωσκε στήν καρδιά τῶν ἀγνῶν καὶ ἀνιδιοτελῶν ἀγωνιστῶν, οἱ ὅποιοι πάντοτε ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν στὸ εὐλογημένο καὶ ὁμολογητικὸ «μικρὸν Ποίμνιον» τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου!

Τὴν Γνησία Ὁρθοδοξία λοιπὸν ἀνέμενε καὶ ἓνας ἀκόμη φοβερὸς κλονισμὸς, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν θλιβερότητά του, ὁδήγησε σὲ ἓνα ἀναγκαῖο ξεκαθάρισμα τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου ἀπὸ στοιχεῖα ἀλλότρια καὶ ἐπιβλαβῆ.

Μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ Πειραιῶς Γεροντίου τὸν Νοέμβριο τοῦ 1994 (λίγες ἡμέρες ἐνωρίτερα εἶχε ἀποβιώσει καὶ ὁ πρῶην ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος), διαφάνηκε πιδ ἔντονα μία κρίση ποὺ ὑπέβασκε μέσα στὴν Σύνοδο γιὰ διάφορα θέματα, ὅπως σχετικὰ μὲ τὸ ἀμφιλεγόμενο πρόσωπο τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου ἢ καὶ μὲ τὴν ἐπαμφοτερίζουσα στάσι τῶν ἐν Ἀμερικῇ Παΐσιου καὶ Βικεντίου σὲ θέματα Πίστεως, διὰ τῆς προσπαθείας κοινωνίας τους μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖο εἶχε μὲν ἐπιδείξει καλὰ δείγματα στὰ θέματα Πίστεως ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ παρέμενε σὲ πλήρη κοινωνία μὲ ὅλες τὶς λεγόμενες ἐπίσημες ἐκκλησίες καὶ βέβαια δὲν ἦταν κοινωνικὸ γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους. Ἡ ἀπὸ μακροῦ προσπάθεια ἐκδικάσεως τῶν καταγγελιῶν ἐναντίον τῶν ὡς ἄνω ἀρχιερέων ἀπεσοβεῖτο, ἀλλὰ πλεόν τὰ πράγματα ἔλαβαν ἄλλη τροπή.

Ὁμάδα Ἐπισκόπων τὸ θέρος τοῦ 1995, οἱ Φθιώτιδος Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, Ἀμερικῆς Παΐσιος, Χίου Στέφανος, Εὐβοίας Ἰουστίνος καὶ

Αύλωνος Βικέντιος στασίασαν έναντι τής κανονικής τους έκκλησιαστικής Αρχής και άποσχίσθηκαν από την Ίερά Σύνοδο, έπικαλούμενοι διάφορες άνίσχυρες και μή σοβαρές για ένα τέτοιο διάβημα προφάσεις.

Οί Άττικής και Μεγαρίδος Άντώνιος και Άχαρνών Άθανάσιος έμειναν ούδέτεροι.

Η ύπό τόν Άρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Ίερά Σύνοδος δίκασε και κατεδίκασε άμεσα τούς στασιαστές και μάλιστα τόν Ευθύμιο Θεσσαλονίκης και για πολυ σοβαρούς ήθικους λόγους, όπως και μερικους από τούς ιερομονάχους που τούς άκολούθησαν.

Οί στασιαστές συνέστησαν άντισύνοδο με πρόεδρο τόν πρώην Φθιώτιδος Καλλίνικο και προέβησαν σε έκλογή του πρώην Αύλωνος Βικεντίου ως δήθεν μητροπολίτου Πειραιώς.

Όμως, μέχρι τò τέλος του έτους εκείνου 1995 χωρίσθηκαν μεταξύ τους. Οί Παΐσιος και Βικέντιος προσεταιρίσθηκαν και τούς Στέφανο Χίου και Ίουστίνο Ευβοίας, όπως και τόν ούδέτερο Άχαρνών Άθανάσιο, στόν όποιο άνέθεσαν και την «προεδρία» τής «συνόδου» τους, κηρύξαντες άκόμη και αύτοι έκπτώτους από τούς θρόνους τους τούς πρώην Φθιώτιδος Καλλίνικο και πρώην Θεσσαλονίκης Ευθύμιο.

Άργότερα, οί Παΐσιος και Βικέντιος έκαναν αίτηση άποδοχής τους από τò Οικουμενιστικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως (!), τò όποιο τούς έκανε δεκτους τò 1998 με βλάσφημες άναχειροτονίες και τελικά τούς καθήρεσε και αύτò για διάφορα σκάνδαλα, άφου τούς άποψίλωσε από τὰ περιουσιακά τους στίς Η.Π.Α.!

Οί έναπομείναντες μόνοι τους Καλλίνικος και Εὐθύμιος, ἀφοῦ ἀπορρίφθηκαν ἀκόμη και ἀπὸ τοὺς συνεργοὺς τους στὸ Σχίσμα, προχώρησαν πλέον σὲ χειροτονίες τεσσάρων δῆθεν ἐπισκόπων τὴν Ἄνοιξη τοῦ 1996, γιὰ νὰ λάβουν και αὐτοὶ συνοδικὸ σχῆμα, ὥστε νὰ παρέχουν και στοὺς ἄλλους τὴν ψευδαίσθηση ὅτι ἀποτελοῦν δῆθεν τὴν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος! Οἱ νέοι τους ἐπίσκοποι ἦταν ὁ Πέτρος Μακάριος (Καβακίδης), ἀπὸ τοῦ 2004 δῆθεν ἀρχιεπίσκοπός τους, ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος (Νικηφορίδης), ὁ Γαρδικίου Ἄνθιμος (Καραμητρός) και ὁ Αἰγίνης Χριστοφόρος (Ἀγγελόπουλος).

Ὁ λόγος ποὺ τοὺς προσφέρθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων γιὰ νὰ ἐπιτείνουν τὴν ἔντονη πολεμικὴ τους κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἦταν ἡ νομικὴ ὀργάνωσή της διὰ συστάσεως Σωματείου μὲ τὴν ἐπωνυμία τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ διασφάλιση τοῦ τίτλου Αὐτῆς, ὅπως και ὁ ἀπὸ μακροῦ προετοιμαζόμενος Καταστατικὸς Χάρτης Αὐτῆς.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος 1997 ἐπέστρεψαν στὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο οἱ ἐκτραπέντες Χίου Στέφανος και Εὐβοίας Ἰουστίνος, οἱ ὁποῖοι και ἀποκαταστάθη-

Ἅγια Θεοφάνια στὸν Πειραιᾶ, 1998.

καν, ὅπως και ὁ Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐκοιμήθησαν οἱ Ἀττικῆς και Μεγαρίδος Ἀντώνιος και Ἀστορίας Πέτρος, τοῦ ὁποῖου

ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς Ἄρχιμ. Νήφων, ἕνας ἀγαθὸς καὶ διακριτικὸς Πνευματικὸς, εἶχε κοιμηθεῖ τὸ 1994.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν ἀντίθεσή της σὲ νομοσχέδια τῆς Πολιτείας «γιά τὴν προστασία τῶν δεδομένων ἀτομικοῦ χαρακτῆρα» μέσῳ εἰδικῶν καρτῶν, ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων κλπ., διότι μὲ τὸ προσωπεῖο τῆς προστασίας τοῦ πολίτη ἀνοίγουν τὸν δρόμο καὶ οὐσιαστικὰ νομιμοποιοῦν τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλλωμα ὄλων τῶν πολιτῶν.

Τὸ ἔτος 1998 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Ἀμερικῆς ὁ Ἄρχιμ. Παῦλος Στρατηγέας, στὸν δὲ Δημητρι-

άδος Μάξιμο προστέθηκε καὶ ὁ τίτλος τοῦ Θεσσαλονίκης, ἐφ' ὅσον τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1995 ἡ Τοποτηρητεία Αὐτῆς, κατόπιν τῆς καθαιρέσεως τοῦ Εὐθυμίου.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐκοιμήθη ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1976 ἐξέδιδε τὸ Περιοδικὸ του γιά τὴν ἱστορία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων «Τὰ Πάτρια», ὅπως καὶ ὁ Κυκλάδων Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος παρέμεινε ἕως τῆς τελευτῆς του ἀνεξαρτητοποιημένος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη ἐπίσης τὸ ἔτος ἐκεῖνο σὲ Ἀναθεματισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀκόμη, Ἀντιπροσωπεία της ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο ἐγίνε ἐπισήμως δεκτὴ ἀπὸ τὸν Πρόεδρο

τῆς Δημοκρατίας
κ. Κ. Στεφανό-
πουλο.

Οἱ Ἀχαρνῶν
Ἀθανάσιος καὶ
Δωδεκανήσου
Καλλίνικος
ὑπέστησαν καὶ
αὐτοὶ καθαίρε-
ση, ὁ πρῶτος γιὰ

τις συνεχεῖς παλινωδίες του καὶ ὁ δεύτερος γιὰ κήρυ-
ξη ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ πλανῶν.

Ὁ δὲ πρῶην ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος ἀποκατα-
στάθηκε κατ' οἰκονομίαν, πρὸς διευκόλυνσιν ὑπα-
γωγῆς στὴν κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδο ὅσων εἶχαν προσ-
κολληθεῖ σ' αὐτὸν καὶ διατελοῦσαν σὲ ἀδιέξοδο μετὰ
τὴν κοίμησή του καὶ τὴν πλήρη ἀποδιοργάνωση τῶν
συνεχιστῶν του.

Στὰ τέλη τοῦ 1998 ἀποσκίρτησε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύν-
οδο ὁ Ἀρχιμ. Νήφων Ἀναστασόπουλος, Ἡγούμενος
τῆς Μονῆς Ἁγίας Σκέπης Κερατέας Ἀττικῆς, διότι
εἶχε χολωθεῖ ἀπὸ τὴν προσπάθεια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
νὰ περιορίσει τὴν ἐκτεταμένη δημιουργία Μετοχιῶν
του ἀκόμη καὶ στὴν Ἀμερική, ἐπικαλούμενος διάφο-
ρα δῆθεν ἀτοπήματα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει κατὰ
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως καὶ τὸ θέμα τῆς προωθή-
σεως τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου. Καὶ ὁ στασιαστὴς
αὐτὸς ὑπέστη καθαίρεση, γιὰ νὰ σπεύσουν οἱ περὶ τὸν
Καλλίνικο Φθιώτιδος, ὅπου κατέφυγε στὰ μέσα τοῦ
1999, νὰ τὸν ἐπισκοποποιήσουν ὡς δῆθεν μητροπολίτη

Πειραιώς. Αργότερα δὲ προήχθη ὁμοίως καὶ ὁ προσ-
κειμένος εἰς αὐτὸν ἀρχιμ. Ἀρέθας (Ἀντωνιάδης) σὲ
μητροπολίτη Κρήτης.

Εἶναι ἐπίσης ἀξιοσημείωτο ὅτι τὸ 1995 ἢ ἕως τότε
ἐνοποιημένη σύνοδος τῶν «Ματθαϊκῶν», ὑπέστη
ἐσωτερικὸ σχίσμα, μὲ ἐπίκληση λόγων «νεο-εικονο-
μαχίας», χωρισθεῖσα στὰ δύο, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ κάθε
μερίδα ὑπέστη καὶ νέο χωρισμὸ, ὥστε νὰ φθάσουν οἱ
ὀμάδες τους τὶς τέσσερις!

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Χρυσόστομος.

Γ'. Περίοδος ανασυγκροτήσεως και ἐλπίδος

ΜΕΤΑ καὶ τὴν κοίμησι τοῦ Οἰνόης Ματθαίου τὸ 1999, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη στὴν ἐκλογὴ καὶ χειροτονία πέντε νέων Ἐπισκόπων: τοῦ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας Γερωντίου τοῦ Β΄ (Λουδάρου), τοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσοστόμου (Μανιώτη), τοῦ Χριστιανουπόλεως Γρηγορίου (Μαρκόπουλου), τοῦ Μαραθῶνος Φωτίου (Μαντάλη) καὶ τοῦ Βρεσθένης Θεοδοσίου (Βασιλείου). Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ Ἱεραρχία ἀνανεώθηκε καὶ ἀναπτερώθηκαν οἱ ἐλπίδες γιὰ ἔναρξη μιᾶς περιόδου ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἐλπίδος, ὅπως καὶ ἔγινε, πρωτίστως μὲ τὴν ἀκόμη καλύτερη βελτίωση λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὸ 2000 χειροτονήθηκε ἐπίσης ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀμερικῆς Παύλου ὁ Θεουπόλεως Χριστόδουλος.

Τὸ 2001 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη στὸν καθαγιασμὸ τοῦ Ἁγίου Μύρου.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἰδρύθηκε καὶ ἔκτοτε λειτουργεῖ μὲ ἐπιτυχία ἡ Σχολὴ Κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ 2003 συγκλήθηκε τὸ **Δ΄ Πανελλήνιο Συνέδριο Κληρικῶν** τῆς Ἐκκλησίας μας (βλ. φωτογραφία).

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐντάχθηκε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὁ πολὺς Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας Ἀκάκιος, ὁ πιδὸ παλαιὸς Ἀρχιερέας τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας ἐν ζωῇ μέχρι σήμερα (χειροτονία τοῦ 1962).

Στὴν δὲ Ἱερὰ Μητροπολίτη Ἀμερικῆς παραχωρήθηκε καθ'εστὼς Ἡμιαυτονομία.

Ἐπίσης, ἐπανασυγκροτήθηκε καὶ

λειτουργεῖ πλέον δραστήρια ἢ πάλαι ποτὲ «Ἐνωσις Νέων» ὡς «**Νεανικὸς Ὁρθόδοξος Σύνδεσμος**».

Τὸ 2006 ἀσθένησε αἰφνιδίως ὁ Μητροπολίτης Ἀμερικῆς Παῦλος καὶ παρέμεινε σὲ ἡμιπαραλυσία ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ ἐπείσπδιο.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐντάχθηκε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὁ Αὐστραλίας Σπυρίδων (Ἐρμογένους), ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 2007 θεωρήθηκε Σχολάζων λόγῳ γήρατος, ἐπίσης δὲ ἐκοιμήθη ὁ Χίου Στέφανος.

Τὸ 2008 ἐντάχθηκε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Ἀθανάσιος μὲ τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερό Κληροκαὶ Λαό.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο διενεργήθηκε Ἀνεπίσημος Διάλογος μετὰ τὴν Κοινότητα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, στὴν ὁποίαν μετὰ τὴν σοβαρὴ ἀσθένεια ἀπὸ τοῦ 2007 τοῦ Κυπριανοῦ Φυλῆς τέθηκε ἐπικεφαλῆς ὡς Ἀναπληρωτῆς ὁ τότε Ὁρεῶν Κυπριανὸς ὁ νεώτερος. Ὁ Διάλογος ἐκεῖνος δὲν εἶχε αἴσιο ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ βοήθησε στὴν ἀλληλογνωριμία προσώπων καὶ στὴν καλύτερη διευκρίνιση θέσεων καὶ ἀπόψεων, ὅπως καὶ στὴν ἄρση προκαταλήψεων ἀπὸ λανθασμένες ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2010 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ὑπέργυρος ἤδη Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος (Κιούσης), κατόπιν δὲ κανονικῆς Ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξελέγη διάδοχος Αὐτοῦ ὁ ἀπὸ Ἀχαΐας Καλλίνικος (Σαραντόπουλος).

Τὸ 2011 ἐντάχθηκαν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὁ μητροπολίτης Πόρτλαντ Μωϋσῆς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Λόχ Λόμοντ Σέργιος μετὰ Κληρικούς, Μονῆς καὶ Ἐνορίες, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν λεγομένη «Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Βορείου Ἀμερικῆς» τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης· αὐτὴ διαμορφώθηκε ἀντικανονικὰ ὡς χωριστὴ ὄντοτητα μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ πρώην ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἐλθοῦσα σὲ ρήξη μετὰ τὴν διάδοχη κατάσταση τὸ 1995· τὰ τελευταῖα δὲ

έτη, κήρυξε δια τών ύπευθύνων της ιδιόμορφες άντορθόδοξες διδασκαλίες, οί όποίες άποτελέσαν και την ίσχυρη ώθηση για άπομάκρυνση άπό τò άνθυγιεινò περιβάλλον της τών ώς άνω μέχρι τότε μελών της.

Τò 2012 έκοιμήθη ó πρώην Αύστραλίας Σπυριδων.

Τò αυτò έτος προσχώρησε στην Ίερά Σύνοδο έπίσης άπό τò περιβάλλον της Μονής Μεταμορφώσεως Άμερικης ó Βοστώνης Δημήτριος με μεγάλο άριθμò Κληρικών, Μοναχών και Ένοριών, έφ' όσον σνν τοίς άλλοις προέκυψε και θέμα έπαναβιώσεως έντòς αυτής μιās κεκριμένης άπό έκατονταετίας έτεροδιδασκαλίας, τής «όνοματοδοξίας», πρᾶγμα πòν έπιβάρυνε άκόμη περισσότερο την προβληματική κατάσταση της «Άγίας Όρθοδόξου Έκκλησίας Βορείου Άμερικης».

Μετὰ δέ την παραίτηση για σοβαροὺς λόγους υγείας τού Άμερικης Παύλου τò 2013, ó Βοστώνης Δημήτριος εκλέχθηκε άπό την Ίερά Σύνοδο νέος Μητροπολίτης Άμερικης τòn Φεβρουάριο τού 2014.

Είηαι πάντως άξιοσημείωτον ότι τò μικρò πλέον τμήμα πòν απέμεινε περι την Μονήν Βοστώνης, τόσο έπιβαρυμένο σνν τοίς άλλοις και με άντορθόδοξες διδασχές, ένώθηκε με τòn έν Έλλάδι λεγόμενο άρχιεπίσκοπο Μακάριο και τους σνν αυτῶ, σέ μία άπέλπιδα προσπάθεια για άλληλοστήριξη και άλληλοπαρηγορία!...

Τò 2013 διεξήχθη Έπίσημος Διάλογος της Έκκλησίας μας με την *Κοινότητα τών Όρθοδόξων Ένισταμένων*, ó όποίος είχε χάριτι Θεοῦ αίσια έκβαση και φθάσαμε σέ διακήρυξη της Ένότητός μας, βάσει τού καταρτισθέντος Κοινοῦ Έκκλησιολογικοῦ Κειμένου:

«Η Όρθόδοξος Έκκλησία έναντι της Αίρέσεως του Οικουμενισμού. Θέματα Δογματικά και Κανονικά», τὸ ὁποῖο συνυπογράφηκε ἀπὸ τὶς δύο Πλευρὲς τὸν Μάρτιο τοῦ 2014, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν Γνήσια Όρθόδοξη Έκκλησία τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Βλάσιο καὶ τὴν Ρωσικὴ Όρθόδοξη Έκκλησία τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο, ἐπίσης δὲ ἔχει προσυπογραφῆ πρόσφατα καὶ ἀπὸ τὴν Γνήσια Όρθόδοξη Έκκλησία τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Τριάδιτσα Φώτιο.

Τὸ ἐνωτικὸ Συλλεῖτουργο τελέσθηκε τὴν Κυριακὴ 10/23.3.2014, μίᾳ σημαδιακῇ ἡμέρᾳ, 90 ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τότε ποὺ ἐφαρμόσθηκε ἡ ἐπάρατη Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία στὴν Έκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Στὸ Συλλεῖτουργο συμμετεῖχε καὶ ὁ ἄρτι τότε προσχωρήσας ἀπὸ τὸ Σχίσμα τῶν Μακαρίου-Εὐθυμίου Ἐπίσκοπος Φιλίππων Ἀμβρόσιος ἀπὸ τὴν Δράμα πρὸς χαρὰν τοῦ Πληρώματος τῆς Έκκλησίας.

Οί δέ άποδεκατισθέντες και άπό άλλες έγκαταλείψεις τής άντισυνόδου Μακαρίου-Εϋθυμίου, προέβησαν εις άπάντησιν σέ «χειροτονίες» έννέα νέων δήτην έπισκόπων! Η χρήση και έπαναφορά του «δοκιμασμένου» και στο παρελθόν και μόνον δεινά επιφέροντος μέτρου των άθρόων έπισκοπικών χειροτονιών πλήθους ύποψηφίων, άδικαιολογήτου άπό κάθε άποψη, άποδεικνύει πασιφανώς τó μέγεθος τής αντι-εκκλησιαστικότητας των προσώπων αυτών.

Έκτοτε, ή ένωμένη πλέον Σύνοδος τής Γνησίας Όρθοδόξου Έκκλησίας, με 20 έν ενεργεία Άρχιερείς, 300 και πλέον Κληρικούς, εκατοντάδες Ναούς, Κοινότητες και Μονές στην Ελλάδα και στο έξωτερικό, με τες Άδελφές τής Έκκλησίας άλλων κρατών και περιοχών, εργάζεται έντονα για τó καλό πρωτίστως του Ποιμνίου τής, για την Μαρτυρία τής Άληθείας στον ιερό Άγώνα κατά τής Άποστασίας, έφ' όσον άλλωστε ή Παναίρεση του Οικουμενισμού έχει προχωρήσει σε άφάνταστο βαθμό, και εύλογείται άπό τον Δομήτορα τής Έκκλησίας Κύριό μας Ίησοϋ Χριστό πλούσια, παρα τες δυσχέρειες και τά εμπόδια που έγείρονται.

Συλλείτουργο στην Ρουμανία, Ιούnius 2014.

Είναι έμφανές και βέβαιον ότι μία νέα φωτεινή περίοδος άρχισε, ένα νέο κεφάλαιο στον ίερό Άγώνα μας άνοιξε, μία εύλογημένη αντίστροφη πορεία εκκίνησε, έν σχέσει προς όσα συνέβησαν τις δύο τελευταίες δεκαετίες του παρελθόντος 20ου αιώνας.

Έκτός των άλλων εύλογιών, σημαντικό μέρος κατέχουν και οι Συνοδικές Διακηρύξεις νέων Αγίων που συναποφασίσθηκαν, ήτοι του Όσίου Ίερωνύμου της Αιγίνης (3.10.1966), της Νεομάρτυρος Αίκατερίνης Ρούττη της Μάνδρας (15.11.1927), του Ίερομάρτυρος Ίωσήφ εκ Δεσφίνης (22.7.1944), καθώς και των Χίων Όσίων Παχωμίου (14.10.1905) και Παρθενίου (8.12.1883).

Επίσης, καταβάλλεται προσπάθεια για την πρόσκτηση της νομικής μορφής του *Έκκλησιαστικού Νομικού Προσώπου* από την Ίερά Σύνοδο, βάσει νέου νομοσχεδίου (2014), προκειμένου να καλυφθεί ένα ύφιστάμενο νομικό κενό στην όργάνωση και δραστηριότητα Αυτής ως προς τις σχέσεις της με την Πολιτεία και γενικά ως προς την άκώλυτη και ισόνομη πορεία της μέσα στην σύγχρονη κοινωνία.

Η Έκκλησία μας δοκιμάσθηκε έξωτερικά και έσωτερικά, διώχθηκε, διαταράχθηκε, πολεμήθηκε, αλλά έξηλθε συν Θεώ άλώβητη και θριαμβεύουσα.

Έχει την εύλογία του Θεού, την Δύναμη και τὸ Φῶς του Τιμίου Σταυρού, την Σκέπη της Θεοτόκου, την Πρεσβεία των Αγίων και μάλιστα των Όμολογητών τέκνων Της. Την έπότισαν και άρδευσαν ιδρώτες και αίματα, άγώνες Πίστεως, Μετανοίας, Άρετής. Δεν

άποκρύπτει και τὰ μελανὰ σημεΐα της, αλλά προσπαθει νὰ τὰ άποκαταστήσει και κυρίως νὰ μὴ τὰ έπαναλάβει, γι' αὐτὸ και καλεΐ τοὺς άποσχισθέντες σὲ έπανένταξη στοὺς κόλπους Της και γενικὰ εργάζεται στην προοπτική διευρύνσεως τῆς κατὰ Θεὸν ένωτικῆς γραμμῆς της. Δὲν κρατεΐ τὸν Θησαυρὸ τῆς Άληθείας επίζηλα μόνον γι' αὐτήν, αλλά τὸν μεταδίδει μὲ θυμαστικότητα στοὺς έγγυς και τοὺς μακράν.

Ὁ ρόλος ποὺ θὰ διαδραματίσει στὸ άμεσο μέλλον άναμένεται ίστορικὸς και καθοριστικὸς. Ἡ έκπτωση τῶν έξ ὀρθοδόξων Οΐκουμενιστῶν, ἡ ὀγκούμενη άποκαλυπτικῆς μορφῆς Άποστασία, ἡ προσδοκία Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἡ κλήση σὲ Μετάνοια και ένταξη στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ κάθε καλοπροαιρέτου ανθρώπου, ὅλα αὐτὰ και άλλα παρόμοια προσδιορίζουν τὴν ύψηλὴ και άπαιτητικὴ άποστολή Της μὲ ένάργεια, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογεΐται έφησυχασμὸς και θριαμβολογία, αλλά νὰ ισχύει διαρκὲς σάλπισμα έγρηγόρσεως, άγῶνος και θυσίας.

Κατακλείοντες, θεωροῦμε άναγκαῖο νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ δόξα και τὸ κάλλος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εΐναι τὰ άξια Μέλη Της, ποὺ τώρα άγάλονται στοὺς Οὐρανούς. Εΐναι οἱ άγιασμένοι και λευκανθέντες στὸν Άγῶνα πρόμαχοί Της, οἱ Ἄρχιερεΐς Της, οἱ άξιοι και μαρτυρικοὶ Λειτουργοί Της, οἱ ὅποιοι εΐναι άδύνατον νὰ άναφερθοῦν ἔστω και ὀνομαστικά στην παροῦσα σύντομη εργασία, οἱ ὄσιοι Μοναχοὶ και Μοναχές Της, τὰ σεβαστὰ Λαϊκὰ Μέλη Της κάθε ἡλικίας και τάξεως, γνωστοὶ και άγνωστοι, φημισμένοι και άσημοι.

Αὐτοὶ ποὺ βάστασαν τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτός, γιὰ νὰ δρέπουμε ἐμεῖς σήμε-
ρα τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς τῶν κόπων καὶ τῶν ἔργων
τους.

Τοὺς εὐχαριστοῦμε καὶ τοὺς εὐγνωμονοῦμε, καὶ
ὑποσχόμαστε ὅτι θὰ προσπαθήσουμε πάση θυσίᾳ νὰ
φανοῦμε ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τους γιὰ τὴν δόξα
τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γιὰ
τὴν βοήθεια τοῦ Ποιμνίου καὶ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν
ἀθανάτων ψυχῶν μας. Ἀμήν!

Βασική Βιβλιογραφία

- Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀπολογία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Συνείδησιν, ἔκδ. «Κήρυκος τῶν Ὁρθοδόξων», Ἀθῆναι 1935, σελ. 87.
- Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, Τὸ Πρῶτον Πανελλαδικὸν Συνέδριον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἐορτολογίου, ἐν Ἀθήναις μηνὶ Ἀπριλίου 1947, σελ. 118.
- Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, Ἀθῆναι 1961, σελ. 376.
- «Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἢ Παλαιοημερολογιτῶν», στὴν Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, τ. 1, Ἀθῆναι 1962, στλ. 817-827.
- Σύντομος Ἱστορικὴ Περιγραφή τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, Ἅγιον Ὅρος 1973, σελ. 56.
- Ἡλία Ἀγγελόπουλου-Διονυσίου Μπατιστάτου, Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης-Ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους, Ἀθῆναι 1981, σελ. 192.
- Σταύρου Καραμήτσου, Ὁ Σύγχρονος Ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔκδ. Βιβλιοπωλείου Ὁρθοδόξου Συλλόγου «Παναγία ἢ Θεοτόκος», Ἀθῆναι 1990, σελ. 200.

- *Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐν σχέσει μὲ τὸ Νεοημερολογιτικὸν Σχίσμα, τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὸν Πανθρησκευτικὸν Συγκρητισμὸν*, Λάριναξ-Κύπρος 1996, σελ. 56.
- Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, *Αἱ χειροτονίαι τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ Κανονικῆς ἐπόψεως*, Ἀθήνα 1997, σελ. 112.
- Δημ. Μαλέση, «Τὸ Παλαιοημερολογικὸ Ζήτημα (1924-1952) - Ὅψεις τῆς πολιτικῆς καὶ πολιτισμικῆς σύγκρουσης στὸν μεσοπόλεμο καὶ στὴν μεταπολεμικὴ περίοδο», στὸ περιοδ. «Μνήμων», τ. 22 / 2000, σελ. 135-169.
- Μοναχοῦ Ἀντωνίου Γεωργαντᾶ, *Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος: 1924-2004 - 80 Ἔτη Φωτὸς καὶ Σκότους*, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικοδήμου, Ἑλληνικὸν Γορτυνίας, σελ. 216.
- Ἀθανασίου Κ. Σακαρέλλου, *Παλῆθ καὶ Νέο Ἡμερολόγιο*, Ἀθήνα 2005, σελ. 264.
- Αὐγουστίνου Μοναχοῦ Ἁγιοβασιλειάτου, *Τὸ Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα ἀπὸ Ἱστορικῆς καὶ Κανονικῆς Ἀπόψεως ἐξεταζόμενον*, Ἀθήνα 2008, σελ. 480.
- Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, *Ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι σήμερα*, Ἀθήναι 2009, σελ. 88.
- Περιοδικά: «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», «Τὰ Πάτρια», «Κῆρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων» κ.ἄ.
- Ἱστοσελίδες-Ἱστολόγια: Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, «Ἐκκλησιαστικός», «Κρυφὸ Σχολεῖο» κ.ἄ.

